

Colectivul de redacție:

Președintele Colegiului de Redacție: Pr. Prof. Dr. Vasile Gavrilă

Redactor-șef: Prof. Claudia-Nicoleta Sive, director SGSTI

Redactori:

Prof. Mihaela Stoica

Prof. Laura Voicu

Prof. Dr. Georgeta Neagu

Art director: Prof. Dr. Cosmina Dragomir

Tehnoredactare: Brândușa Vrânceanu

Corector: Valeria Radu

Ilustrația copertei: Daniela Mușat Toma

ARIPA

Almanahul Școlii Gimnaziale „Sfinții Trei Ierarhi”

Nr. 1 (septembrie – iunie)
An școlar 2015 – 2016

- **Editorial**

Cuvânt la începutul anului școlar 2015 – 2016

Pr. Vasile Gavrilă

Stimați profesori, dascăli, dragi părinți și iubiți copii,

Punem început noului an școlar sub pecetea Jertfei Mântuitorului Hristos, ne propunem să-l deschidem cu cheia Sfintei Cruci și să-l împlinim în cheia existenței noastre, tot Sfânta Cruce.

Pentru că elementul fundamental pe care și l-a propus și și-l propune Școala Gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi“ este legătura ontologică, nu formală, dintre Biserica lui Dumnezeu și Școală, și pentru că punem acest început în legătură cu cel mai înalt act de cult și de cultură pe care l-a împlinit și-l împlinește omul în existența lui, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, la care ne-am împărtășit cu Hristos, vă rog să îmi permiteți să vă pun la inimă câteva gânduri în legătură cu acest an școlar și sensul la porțile căruia batem noi, cu școala aceasta, pentru copiii dumneavoastră, dar în același timp și pentru noi – având conștiința că, dacă

Foto: Victor Paul, cl. a VIII-a

greșim poarta, dacă greșim calea, dacă greșim parcursul, nu am greșit doar pentru ei, ci le-am greșit și pentru noi; și ar fi tragic și iremediabil.

Și ar fi și mai tragic, știind că am greșit pentru cei ai căror îngeri pururea văd fața Domnului, veghează la căpătâiul lor și se roagă pentru ei.

Din acest motiv, gândurile pe care vi le voi împărtăși sunt întrebări, sunt frământări, sunt căutări și vă mărturisesc convingerea că, și după ce noi vom preda ștafeta celor care vor veni după noi, încă nu vom fi dat răspuns acestor frământări, întrebări, căutări. Răspunsul ni-l va da Domnul. Și pun sub această conștiință și sub această pecete lucrarea dascălilor din școala noastră, dar și a dumneavoastră, a părinților, sub pecetea răspunsului și a „calificativului” pe care Domnul ni le va da pentru ceea ce am făcut cu școala aceasta, cu copiii dumneavoastră și, în definitiv, cu noi.

În înțelegerea mea și a celor care ostenesc împreună cu noi, vreau să vă spun că nu există învățători și pedagogi adevărați și nici cultură adevărată, fără sfințenie!

Nu există! Pot exista, dar nu pedagogi adevărați și nu cultură adevărată. Pentru că, de fapt, cultura adevărată este o iradiere a sfințeniei. Din acest motiv, vă rog să ne ajutați – dumneavoastră, dascălii, dumneavoastră, părinții, apoi voi, copiii – să nu coborâm ștacheta, să nu tragem în jos, pentru că nu este permis, nu este îngăduit. Dacă facem asta, pierdem statutul de dascăli adevărați și pierdem cultura adevărată pe care ar trebui s-o caute orice instituție de învățământ, orice școală. În realitate, cultura nu înseamnă altceva decât luminare – asta este cultura! Luminare prin sfințenia în

Duhul Sfânt, Care este Purtătorul și Creatorul sfințeniei, al luminii și al cunoașterii. După 5000 de ani de întuneric și de existență în care destinația finală a omului era întunericul, șeolul, a spus Domnul, pregătindu-Se pentru Jertfă: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu Cel Adevărat!” (In. 17,3).

Aceasta este adevărata cunoaștere, cea care ne duce la Dumnezeu și la viața veșnică. Ce este sfințenia, care girează mâna dascălului adevărat și cultura pe

care o cultivăm în inimile și în mințile copiilor? Este unire, după har, cu Dumnezeu! Adică, unire cu Logosul Veșnic, Cuvântul veșnic. Vedeți ce împărtășim noi copiilor? Cuvânt! Se duceau copiii, se duceau tinerii foarte învățați să caute un înțelept și cereau de la el cuvânt. Din acest motiv, așa Se descoperă Fiul lui Dumnezeu întrupat: Logosul! Cuvântul lui Dumnezeu, însă, nu orice cuvânt.

Deci, înseamnă unire cu Logosul veșnic, cu sensul vieții; asta căutăm noi, să ne unim cu sensul vieții și al existenței. Tocmai în aceasta constă plinătatea și desăvârșirea personalității umane. Ce căutăm noi, cu copiii, în școli? Ce căutăm noi, cu copiii, în instituțiile de învățământ? Să ajungem la plinătatea și la desăvârșirea personalității copilului. Aceasta este în Biserică, în sfințenie, în Harul lui Dumnezeu. O astfel de sfințenie harismatică este sufletul culturii. Ea ne descoperă sensul existenței terestre și sensul existenței veșnice.

Pe bună dreptate, un mare om de cultură, un mare dascăl, care a ajuns și la sfințenie, spunea că toată căutarea umanității din toate timpurile, în cultură, în arte, în științe, n-a avut alt motor și alt mobil decât setea omului după desăvârșire, după îndumnezeire.

Că, dacă toate acestea nu duc la desăvârșirea persoanei umane, ba dimpotrivă, la distrugerea ei – ce cultură umanistă mai poate fi descoperită acolo? Dimpotrivă, cultura morții!

De aceasta dorim noi să fugim și dorim să descoperim cultura în Duhul Sfânt în unirea copiilor dumneavoastră, a dumneavoastră, a noastră, a tuturor cu Hristos, Care ne împărtășește harul sfințeniei și nu vrea altceva de la noi decât sfințenie. Iar școala are menirea de a descoperi sfințenia în carte, în cultură, în artă, în frumos. Și de ce se armonizează atât de bine actul acesta în școală?

Ioan Paul, cl. a V-a

...Pentru că ei, copiii, sunt frumoși, sunt senini, sunt cu inimile curate și, în definitiv, sunt opera cea mai strălucitoare a lui Dumnezeu! În acest mod să începem noul an școlar, cu aceste gânduri, cu aceste dorințe, cu acest ideal – nu mai jos.

A cui este școala aceasta? A noastră! Zic bine, copii? Și părinți, zic bine? Deci, cum o facem, cum o clădim, cum lucrăm la ea, așa o vom avea! De aceea, vă rog să simțiți nu povara începutului școlii, pentru dumneavoastră, fiecare familie, cu cheltuielile, cu frământările etc. Ci vă pun eu, împreună cu preoții, cu slujitorii în acest proiect, cu copiii dumneavoastră și cu dascălii, vă pun pe umeri

responsabilitatea ctitoririi unei școli ortodoxe adevărate! Nu doar nouă ne aparține. Aș vrea să conștientizați că ne vom duce înaintea Domnului, cum se duceau voievozii – ați văzut în tablourile votive – cu chivotul bisericii pe care o construiau, se duceau înaintea Judecătorului; așa am să vă iau de mână, să vă duc înaintea Domnului, odată cu mine, să-I arătăm Domnului și să-I spunem: „Doamne, multe lucruri nu le-am făcut cum trebuie, acesta am încercat să-l facem cum trebuie“.

Și, dacă Domnul ne va da calificativ de la „FB” în sus este bine! În Rai nu se intră cu „Suficient”! Nici cu „Bine”, nu știu... Gândiți-vă foarte bine la ce vă spun! Lucrurile importante se spun, uneori, în glumă.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze, să ne dea răbdare, putere, discernământ, vârtute – adică vână de luptat, pentru că nu avem timp de pierdut, nu avem pe nimeni de pierdut, nu avem decât dorință și dispoziție de a face lucrul lui Dumnezeu în mod desăvârșit.

- **De ce suntem diferiți – descriere de concept**

Lumina educației de la candela Bisericii, la Școala Gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi“

Pr. Vasile Gavrilă

Începând cu călugări smeriți – Sfinții Gherman și Ioan Casian din Dobrogea, continuând cu diaconi de vrednicia lui Coresi, „mare cât un academician”¹, apoi cu mitropoliți ctitori de cultură și de spiritualitate, cu rezonanță homerică în istoria unui popor – Varlaam, Dosoftei, Antim Ivireanul, Veniamin Costache sau Andrei Șaguna, etalon pentru toți viitorii mitropoliți transilvăneni², și

apoi, cu Gheorghe Lazăr, Arhidiaconul culturii românești³, căruia, dacă ar fi să-i închinăm un imn, i-am alătura pe Simion Ștefan, Gheorghe Șincai, Andrei Mureșanu, Simion Bărnuțiu, dimpreună cu voievozi și domni ai culturii românești

¹ Dr. Antonie Plămădeală, Episcopul Buzăului, *Dascăli de cuget și simțire românească*, EIBMBOR, București, 1981, p. 5

² „Urarea de vârf pe care o primesc mitropoliții Transilvaniei, de la Șaguna încoace, este: «Să fii ca Șaguna!»”, Antonie Plămădeală, *De la Filotei al Buzăului, la Nicolae Bălan și Andrei Șaguna*, Sibiu, 1997, p. 214

³ Antonie Plămădeală, *De la Cazania lui Varlaam, la Ion Creangă*, Sibiu, 1997, p. 99

– Neagoe Basarab, cu *Învățăturile și Curtea de Argeș*⁴ –, Dimitrie Cantemir, cărturarul, istoricul, savantul, „sfântul“ nostru Dimitrie românesc⁵ și voievodul sfânt Constantin Brâncoveanu, care moare în fiecare an la 15 august, de Adormirea Maicii Domnului⁶, pentru ca generație după generație să ne amintim de jertfa lui, toți aceștia, dimpreună cu mulți alți ostenitori ai condeifului, trecuți prin istoria neamului românesc, au ctitorit alături de Biserici și suflete, școli ce le poartă, cu mândrie, numele, până în zilele noastre.

Înțelegând „lumea ca dar“, Domnitorul culturii românești, Neagoe Basarab, ne dă, în primul monument al Literaturii Române⁷ „un splendid elogiu adus ființei umane, un imn al ipostazei *homo rex*“⁸, pentru că „nu gândește și nu scrie la întâmplare, ci caută și se conduce după principii precise“⁹.

Este bine cunoscut faptul că, începând cu descifrarea scrierilor cuneiforme, trecând prin curțile faraonilor, ale împăraților sau regilor, scribii ocupau un loc foarte important în ierarhia lor; însă numărul impresionant al acestora, la curtea lui Neagoe Basarab, ne determină să exclamăm, împreună cu comentatorii istoriografiei românești:

„Ceea ce impresionează este numărul mare de scriitori care lucrează în Cancelaria Domnească a lui Neagoe Basarab. Numai după actele semnate, nici jumătate din cele cunoscute (circa 150 – n.n.), putem număra la 30 de scriitori, nu numai dieci și grămătic, ci și logofeți și alți boieri, în afară de călugări: cel mai mult scriu Danciu grămătic, Stoica diac, dar mai ales *Florea grămătic*“¹⁰.

⁴ *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său, Teodosie. Text ales și stabilit de Florica Moisil și Dan Zamfirescu*, cu o nouă traducere a originalului slavon de G. Mihăilă, Editura «Minerva», București, 1970

⁵ Dr. Antonie Plămădeală, *Dascăli de cuget...* ed. cit. p. 243

⁶ Antonie Plămădeală, *De la Filotei...*, ed. cit. p. 117

⁷ *Învățăturile lui Neagoe Basarab...*, ed. cit. p. 5

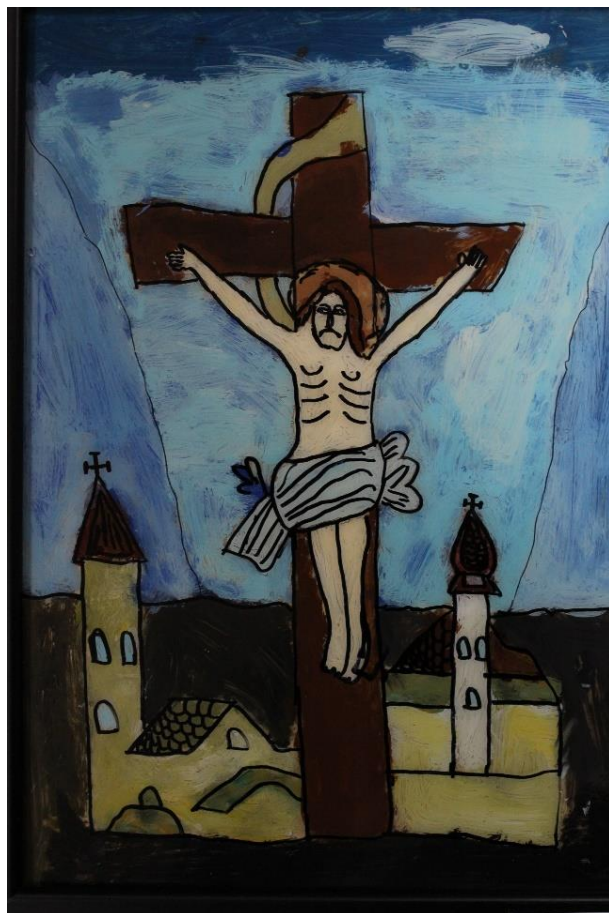
⁸ Paul Anghel, *Colaj și elaborare originală la Neagoe Basarab*, în «Volumul omagial», p. 21

⁹ Paul Anghel, *Colaj și elaborare originală...*, apud Dr. Antonie Plămădeală, *Dascăli de cuget...* ed. cit. p. 34

¹⁰ *Învățăturile lui Neagoe...*, ed. cit., p. 79

Punem, retoric, întrebarea: care au fost rațiunile care i-au determinat pe Voievodul Sfânt Neagoe Basarab – pe care l-am găsit emblematic pentru tema pe care o prezentăm – și pe cei asemenea lui să acorde așa mare importanță instrucției, educației propriilor fii și fiilor neamului și, mai târziu, școlii, când aceasta se va organiza ca instituție, așa cum o înțelegem noi, astăzi?

Propunem un răspuns: valoarea omului în ochii Creatorului, sensul existențial al acestuia sau vocația prin excelență – îndumnezeirea ființei umane și înțelegerea *cunoașterii* ca viață veșnică – „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis“ (In., 17, 3). De ce Se descoperă Dumnezeu ca Adevăr: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața“ (In., 14, 6)?

Petru Enache, cl. a VI-a

Deoarece Adam (și, după el, toți oamenii) a crezut unui mincinos și a căzut din Adevăr; după aceea, „fîrea omenească mult s-a ostenit căutând adevărul, însă nu l-a putut afla.

Aceasta este limpede adevărat de toți înțelepții Greciei, care n-au putut niciodată să potrivească, să unească și să aducă pe calea cea dreaptă feluritele chipuri ale înțelepciunii omenești, măcar că mulți au cheltuit averi pentru aceasta și au scris mulțime de cărți lungi, în care au cercetat pe toate părțile faptele bune și faptele rele“¹¹.

Pentru a găsi *Calea* care duce la *Adevăr*, care dă *Viața*, este nevoie de o descoperire (revelație), care trebuie învățată, deprinsă și împlinită; de aceea, Domnul, după ce primește, și ca om, „toată puterea în Cer și pe pământ“, poruncește celor ce aveau mandatul de a învăța neamurile: „Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al

Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin“ (Mt., 28, 19).

¹¹ Sfântul Simeon Noul Teolog, *Omul cel întâi-zidit*, trad. rom. Laura Mircea, București, 2015, p. 79

Definirea copilului: Darul lui Dumnezeu și darul iubirii părintești

Întâi de toate, copilul trebuie definit ca o persoană – aspectul cel mai important al existenței umane; o persoană conturată cu toată complexitatea ei, însă, încă în curs de formare, în curs de definire, care poartă în adâncul ei sensul întregii existențe umane: nașterea lui nu e doar eveniment familial, este un eveniment pentru Dumnezeu Însuși¹²; în fiecare copil Dumnezeu Și-a făcut autoportretul, folosind culori dumnezeiești și cele două pensule: mama și tatăl, făcând din el icoană minunată a lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur vede în fiecare copil un atlet al lui Hristos și un fiu al Împărăției¹³; sufletul fraged al copilului este ca un mărgăritar a cărui creștere o aseamănă modelării perlelor, iar pe părinți și pedagogi, culegătorilor de perle¹⁴; același suflet îl mai aseamănă cu ceara, pe care urmează să se imprime sigiliul¹⁵. Însă complexitatea sufletului copilului îl determină pe marele pedagog creștin să-l asemeni unui oraș sau unei cetăți, cu tot ce implică aceasta¹⁶. Însă, fiecare persoană și fiecare familie sunt unice; și fiecare copil are capacitățile lui diferite. De aici decurge nu numai importanța educației, dar și complexitatea acesteia; educația ar trebui să plece de la antropologie, fiziologie, pedagogie, etnografie și etnopsihologie, bazându-se pe experiența întregii omeniri¹⁷, în opinia marelui învățat Simion Mehedinți. Copilul este, însă, întâi de toate, Chip al lui Dumnezeu și mădular deplin al Trupului lui Hristos, Biserica¹⁸.

De aceea, educația copilului trebuie făcută în strânsă legătură cu planul lui Dumnezeu și cu scopul însuși al existenței omului – îndumnezeirea; prin urmare, totul ar trebui privit prin această prismă.

Temeiul educației este iubirea, iar idealul moral îl dă Biserica¹⁹; participarea la Liturghie constituie singura școală de la care putem aștepta împlinirea educației; „din Biserică ar trebui să pornească cea dintâi lecție de pedagogie și pedologie“²⁰.

Pedagog și pedagogie – Arta educației

Ținta cea mai înaltă a educației este să formeze caractere²¹, ceea ce înseamnă că sensul propriu al acestei științe este arta de îndrumare și punerea

¹² Maica Magdalena, *Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi, cu traducerea românească a cuvântului Sfântului Ioan Gură de Aur despre educația copiilor*, Editura „Deisis“, Sibiu, 2000, p. 18

¹³ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre feciorie. Apologia vieții monahale. Despre creșterea copiilor*, trad. rom. Pr. D. Fecioru, EIBMBOR, București, 2001, p. 401

¹⁴ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre feciorie...*, ed. cit. pp. 400-401

¹⁵ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre feciorie...*, ed. cit., p. 400-401

¹⁶ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre feciorie...*, ed. cit. p. 401-402

¹⁷ Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere – Școala muncii*, Ediția a VIII-a, Editura „Viața Românească“, București, 1997, p. 38

¹⁸ Maica Magdalena, *Sfaturi pentru...*, ed. cit., p. 61

¹⁹ Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere...*, ed. cit., pp. 115-116

²⁰ Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere...*, ed. cit., p. 118

²¹ Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere...*, ed. cit., p. 241

copilului pe calea Adevărului, către Viața deplină în Hristos. În acest sens, „adevărata școală“ pornește de la blândețe și iubire, iar educatorul cel mai puternic este cel care are în sufletul său un izvor mai mare de iubire – *mama*; ea este începutul școlii, ea este cel dintâi dascăl al copilului; istoria ne arată că mai toți oamenii de seamă au avut mame cu însușiri alese. Regina Elisabeta a României spunea că „Viitorul țării îl țese femeia“²². Oricât ar face Biserica sau școala și toate organele Statului, dacă mamele nu ar fi bune, zadarnice ar fi silințele acestora. Dar nu doar mama joacă un rol fundamental în dezvoltarea armonioasă a copilului, ci ambii părinți și întreaga familie.

Este demonstrat că nu-i suficientă dragostea mamei sau a mamei și a tatălui împărtășită copilului – elementul cel mai important în creșterea și formarea acestuia; cel mai mare aport îl are „dragostea dintre mamă și tată“, pe care copilul o percepe într-un mod foarte direct și puternic. Rolul familiei continuă, urmărind fiecare etapă a dezvoltării copilului, sesizând schimbările din devenirea lui, dar pentru o reușită în această minunată și complexă artă, trebuie să se ajute de un bun pedagog.

Pentru Sfântul Ioan Gură de Aur, alegerea unui bun pedagog este cel mai mare și important dar făcut copilului, cea mai mare dovadă a iubirii adevărate și cel mai înțelept gest al părinților.

Părinții și pedagogul trebuie să cunoască firea copilului²³. Însă, într-o pedagogie și o educație reușită, nu este suficientă cunoașterea psihologiei copilului; este necesară o intuiție fină privitoare la propriii copii și, în plus, când e vorba de o educație creștină, este necesară și chemarea neîncetată a Harului lui Dumnezeu în rugăciune.

Altfel spus, în această lucrare, omul – părinți și pedagogi – lucrează împreună cu Dumnezeu, având ca unitate de măsură a valorii și culturii promovate în educație, idealul moral.

În acest sens, cei mai buni pedagogi sunt cei cu viață aleasă, viață în Hristos.

Clara Sava, cl. a VIII-a

Vom prezenta un punct de vedere în raport cu acest aspect, care pare exclusivist și exagerat, la o primă vedere; cel al Părintelui Iustin Popovici, recent canonizat de Biserica Ortodoxă Sărbă: „În afara Sfinților, nu există învățători și pedagogi adevărați, nici cultură adevărată fără sfințenie.

²² Apud Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere...*, ed. cit., p. 13

²³ Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere...*, ed. cit., p. 33

Numai sfântul este adevăratul pedagog și învățător; numai sfințenia este adevărata lumină. Cultura adevărată, luminarea adevărată nu sunt altceva decât radierea sfințeniei. În realitate, cultura înseamnă luminare, luminare prin sfințenie în Duhul Sfânt, Care este purtătorul și creatorul sfințeniei și al luminii și al cunoștinței.

Și, întrucât sunt sfințiți și luminați de Duhul Sfânt, sfinții sunt și adevărați învățători și pedagogi. Sfințenia este unire după har cu Dumnezeu, adică unire cu Logosul Cel veșnic, cu sensul vieții și al existenței²⁴.

Deși educația, școala, în general, au constituit o preocupare constantă a oamenilor învățați, a pedagogilor vocaționali, trebuie să recunoaștem că și ele au urmat aceeași traiectorie pe care a urmat-o, de regulă, societatea, cunoscând momente de înflorire, de criză și chiar de decădere.

Marii pedagogi au tras semnale de alarmă, au criticat sistemele și decadența, oferind și soluții, și principii de organizare; prezentăm câteva aspecte dezbătute în decursul istoriei, mai ales în raport cu școala românească:

1. *Ca sistem de gândire și abordare, Pedagogia* nu poate fi o știință internațională; are și o latură etnografică; fiecare popor are valorile lui, a căror amprentă o poartă orice tânăr născut și crescut în sânul lui. De aceea, nu trebuie importat sistemul, ci trebuie gândită o pedagogie și o școală românească ce poate folosi poporului român²⁵; e nevoie de o educație care să pună în valoare specificul spiritualității românești.
2. *Concepția despre copil* reprezintă un alt aspect foarte controversat: multe curente pedagogice au o concepție abstractă despre copil: „copilul-tip“, care, în realitate, nu există. Copiii se deosebesc după mediul etnic; prima modelare o face mama, care îi transmite, odată cu graiul, o întregă stare sufletească; de aceea, copilul trebuie perceput ca ceva concret – copilul-concret, înțeles cu toată zestrea lui și personalizat în raport cu ceea ce-i definește existența: credința, tradiția, cultura în care a venit pe lume, a crescut și se formează.
3. *Metoda pedagogică* trebuie să țină seama de tendința spontană a copilului spre activitate; „metoda dinamică“ trebuie să ia locul „metodei pasive“, mai ales în învățământul românesc. Biruitor în educație / școală ar trebui să fie aspectul educațional, și nu „cel economic“; iar ca *principii de organizare* ar trebui:
 - să se întemeieze pe un suport științific, dobândit prin cercetare;
 - copilul să fie ajutat să adere în mod liber;
 - munca-factor de educație foarte susținut de Simion Mehedinți în lucrarea *Altă creștere – Școala muncii* – să fie creatoare; prin munca lui, copilul să aspire la ceva nou, ce nu a mai fost, și să dobândească atributele artei.

Astfel se poate împlini principiul pedagogic antic: *Non scholae, sed vitae discimus!* În această perspectivă, aserțiunea luminatului dascăl sârb, Arhimandritul Iustin Popovici, referitoare la rolul sfinților și al sfințeniei în pedagogie, de el însuși

²⁴ Sfântul Justin Popovici, *Omul și Dumnezeu-Om. Abisurile și culmile filosofiei*, trad. rom. Pr. Prof. Ioan Ică și Diac. Ioan I. Ică Jr, Editura „Cartea Ortodoxă“, București, 2010, pp. 102-103

²⁵ Simion Mehedinți – Soveja, *Altă creștere...*, ed. cit., pp. 11, 22, 245

experimentat, se prezintă ca o soluție, o salvare pentru școala și educația contemporană, la nivel mondial și, mai ales, la nivel românesc.

De altfel, societatea aflată în criză nu are nevoie decât de o singură reformă, *reforma lăuntrică*, și de o singură soluție, *sfințenia*.

Școala Gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi“, din Arhiepiscopia Bucureștilor

Valoarea unui stat o dă educația maselor; iar igienizarea societății se face prin desființarea școlilor rele / dăunătoare și înființarea unor școli sănătoase, și prin educație creștină. Unul dintre principiile care au stat la baza formării Europei Moderne a fost *Evangelia*. Tot ea rămâne standardul cel mai ridicat al existenței umane și reperul fundamental al formării omului deplin.

De ce ar fi nevoie de o nouă școală, când sunt școli care se închid, pentru că nu mai au copii care să intre în săli și în bănci? Ce oferă o școală care-și aprinde făclia cunoașterii din candela Bisericii, care și-a hrănit dascălii cu hrana adevărată din Trupul Euharistic al lui Hristos și le-a ostit setea cu Băutura adevărată din Potirul Bisericii?

- **Obiectivul** principal al Școlii Gimnaziale „Sfinții trei Ierarhi“ este formarea personalității depline a copilului, evitând golurile, printr-o educație sănătoasă și normală – sănătate și normalitate oferite de Dascălii lui Hristos, printr-o instrucție culturală și științifică autentică, de înaltă ținută;
- Principiul **modelului de viață**, oferit de lumea sfinților ce au dobândit

îndumnezeirea, dar și de dascălii lor, printr-o viețuire exemplară în Biserica lui Hristos și printr-o statură culturală și științifică potrivite menirii de pedagogi. Alegerea patronilor școlii noastre – Sfinții Trei Ierarhi – a avut tocmai această rațiune la bază: mari sfinți și mari învățați;

- **Atmosfera, mediul, ambientul** din școală reprezintă factorul de echilibru în societatea dezbinată, plină de ură și de vanitate.
- **Arta** ocupă un loc fundamental în formarea gustului pentru frumos și armonie, prin frumosul autentic, raportat la Frumosul Divin. Mediul social este alterat de banal, kitsch și chiar grotesc; vederea și inima, încă pure ale copiilor, sunt violentate de mizeria pornografică și de „prostul-gust“ al pseudo-artei cu gust morbid. Copilul și tânărul nu sunt avizi de acestea; ei sunt doar manipulați de păpușarii parodiei proaste care încearcă să răspundă unor nevoi autentice de cultură, artă, muzică și poezie.
- În sfârșit, dar nu în cele din urmă, oferă o **Trilogie a școlii**: Știință, Școală și Viață, printr-o raportare la adevărurile fundamentale, în vederea redescoperirii aspectelor centrale ale existenței: credința, libertatea, dragostea și adevărul, cum și-au propus și alții²⁶.

Relativismul lumii contemporane poate clătina firea încă neformată și neîntărită a tinerilor, mai ales într-o societate cu oameni vulnerabili, avizi de spectaculos și dornici de a se afirma prin contradicere, cântire și îndreptățire de sine.

Doi trebuie să fie pilonii care conturează personalitatea copiilor din școlile formate lângă biserici:

- **Frica lui Dumnezeu** – începutul înțelepciunii;
- **O judecată conformă cu Adevărul**, asupra lucrurilor și asupra universului, în întregime.

Presiunea societății este uneori prea mare pentru rezistența unor suflete fragile; lumea se schimbă cu o viteză uluitoare, dând societății o dinamică înspăimântătoare; într-o astfel de atmosferă, Biserica, familia și școala trebuie să prezinte Ortodoxia ca *Viața cea adevărată*, să-și formeze fiii și elevii cu firi și caractere tari, pentru a intra în viața de adult ca niște oameni liberi, care să-L iubească pe Hristos – Omul desăvârșit.

Cu o astfel de statură, tinerii își vor exercita *asceza adolescenței*, specifică epocii noastre: vor trăi alături de oameni care contestă, direct sau indirect, Adevărul evanghelic, rămânând fideli idealurilor Evangheliei lui Hristos.

²⁶ Maica Magdalena, *Sfaturi pentru...*, ed. cit., p. 88

- **Evenimente culturale ale școlii noastre**

Serbarea de Crăciun – 2015

Ceea ce e inedit anul acesta e faptul că ne-am propus să pregătim împreună un spectacol de Crăciun mai atipic. Am prezentat un concept integrat, multimedia, care aduce împreună diferite materii școlare și secțiuni artistice: muzică și mișcare, istorie, geografie, matematică, literatură (dramă și poezie), educație civică, dezvoltare personală, scenografie, origami, arte vizuale.

Evenimentul cultural a debutat cu un concert de colinde susținut de corul claselor gimnaziale ale școlii noastre, condus de dl profesor dirijor **Cristian Nica**.

Următorul moment artistic a propus invitaților o piesă de teatru de animație pe care copiii au creat-o și pus-o în scenă ei înșiși.

Piesa se numește „**Iată-Mă!**” și pornește de la discuțiile noastre cu profesorii pe marginea unui vechi articol de ziar (deci un text neliterar), prilej de explorat emoții, de observat sentimente și atitudini umane cu care ne confruntăm, copii și tineri, și în vremurile actuale.

Mișcarea scenică și ilustrația muzicală au fost oferite de către cei mai mici dintre colegi, de către elevii claselor primare. Ei ne-au sprijinit și cu o parte a elementelor de scenografie (colaj, bricolaj, kirigami).

Elevii de gimnaziu au schițat și finalizat portretele personajelor, costumele acestora și compozițiile panourilor textile monumentale care au constituit decorul. Acestea au fost concepute, croite și cusute la orele de artă, integrându-se programei dedicate educației plastice. Demersul ni s-a părut interesant și ne-am întâlnit fascinați de fiorul poveștii de fiecare dată când am avut ocazia. Am cusut pe panouri imense, centimetru cu centimetru, realizând fundalurile... Am înregistrat piesa într-un studio de elită, alături de profesioniști (maestrii de sunet de la Musitech) și am învățat să manevrăm marionetele,

să ne folosim de muzică, lumină, culoare și efecte speciale pentru a ne exprima, pentru a ne comunica și a ne împărtăși celorlalți lumea interioară... La final am propus schițe de grafică pentru invitații și afiș.

Am avut la dispoziție o lună calendaristică, ceea ce totalizează pentru fiecare dintre noi patru ore de curs, în care am

elaborat întregul concept. Ne-am dorit, deci, să dedicăm publicului o piesă inedită: teatru de animație și improvizație.

V-am prezentat așadar un experiment, o schiță de spectacol, cu ceea ce am realizat împreună până în acest punct, idee care va fi în timp îmbunătățită, perfecționată și gata de a fi prezentată de trupa noastră și cu ocazia altor evenimente culturale locale.

Le suntem recunoscători muzicienilor Formației Vocal-Instrumentale de Muzică Veche „Anton Pann”, artiști care ne-au dăruit una din operele lor de excepție: varianta orchestrată elaborat, originală, a piesei „Sus la Naltul Cerului”, colind care a dat naștere coloanei sonore, însoțind armonios vocile naratorilor.

Cum am perceput sărbătoarea

Reporter Maria Isar, cl. a VII-a

R: Părinte Vasile Gavrilă, poate o manifestare artistică a copiilor să aibă conotații duhovnicești? Pot copiii susține coerent idei și atitudini creștine în creația și expresia lor? Arta ingenuă poate revela aspecte ale divinului în lume?

Pr. Vasile: Arta veritabilă/autentică face parte din lumea delicată și sensibilă a lui Dumnezeu; niciun artist, fie pictor, muzician/cântăreț, poet, interpret din orice domeniu artistic, nu poate fi ceea ce „exprimă” și nu poate exprima ceea ce dorește decât numai dacă este sub inspirație; iar inspirația autentică este legată de Divinitate.

Sfântul este cel ce a ridicat umanul din el pe cele mai înalte culmi ale delicateții și sensibilității; iar în Împărăția lui Dumnezeu nu avem acces decât aflându-ne în starea copilului; este o strânsă legătură între copil și sfințenie, și aceasta spune totul: strânsa legătură dintre copil și artă!

Expresia artistică a copiilor este o formă revelatoare a lumii pure, a lumii spirituale, a expresiilor desăvârșite ale iubirii, jertfelniciei, sincerității și fidelității; să nu uităm că

inocența Pruncului Iisus a biruit duritatea și violența omenirii, în forma ei cea mai cumplită; de aceea marii poeți creștini aveau trăsăturile copilului!

Numai pentru a nu fi exclusivist nu spun că doar arta ingenuă este expresia cea mai firească a revelației divine în lume; însă nu putem să nu recunoaștem legătura intrinsecă dintre simplitatea și nevinovăția pruncului, pe de o parte, și puritatea și sfințenia Fecioarei, care ni l-a descoperit pe Fiul lui Dumnezeu, pe de altă parte, ca formă ultimă a Revelației. Deci arta ingenuă este urma pașilor lui Dumnezeu în lume!

R: D-nă director, ce a presupus pentru școala pe care o conduceți realizarea unui proiect atât de amplu și ambițios?

Dna director Claudia Sive: Proiectul educațional „Răvaș de Crăciun” a avut drept obiectiv principal organizarea unui spectacol amplu, prilejuit de Sărbătoarea Nașterii Domnului, moment festiv intrat în tradiția școlii noastre încă de la înființarea ei în anul 2010.

Realizarea acestui proiect a însemnat o deosebită concentrare de forțe și energii din partea cadrelor didactice și a elevilor. A fost un eveniment deosebit de apreciat de către

părinții, elevii și cadrele didactice ale școlii și a adus o abordare inovativă în modul de organizare a unei serbări școlare, fapt care ne motivează ca pe viitor să fim, cel puțin, tot atât de exigenți în alegerea temei și a modului de desfășurare a unor asemenea evenimente.

R: Dle profesor, ce înseamnă pentru dumneavoastră să conduceți un cor de copii?

Prof. Cristian Nica: Să conduci nu este ușor. Să conduci *un cor* nu este ușor. Să

conduci un cor **de copii** nu este ușor.

Trebuie să fascinezi prin cuvânt și prin muzică, pentru a putea realiza un dialog greu de descris în cuvinte între dirijor și micuții coriști. Ei bine, lucrul acesta se întâmplă și în cadrul repetițiilor și momentelor artistice ale minunatului cor de copii al Școlii Gimnaziale „Sfinții Trei Ierarhi”.

Mărturisesc faptul că, de mai multe ori, fiind pe scenă în fața a aproximativ patruzeci de copii, am avut senzația că sunt un interpret la un „pian” însuflețit, care are o putere enormă de a transmite cele mai frumoase emoții și de a sensibiliza publicul prin sunet.

R: Cum ați reușit să transmiteți atmosfera de sărbătoare prin armoniile vocilor copiilor?

CN: În primul rând, am ales cu grijă repertoriul. Totodată, am lucrat mult pentru evidențierea prin muzică a mesajului colindelor. Colindul românesc însuși vine și ne însuflă această atmosferă festivă și reușește să ne bucure an de an. Nouă ne rămân sarcinile de a-l redescoperi și de a-l reda publicului pentru a-l repune în valoare.

R: Dră profesor Claudia Ilinca, în calitate de responsabil pentru organizarea de manifestări artistice și culturale, ce ați încercat să aduceți nou în contextul serbării de Crăciun față de alți ani?

Dra profesor Claudia Ilinca: Mi-am dorit ca în cadrul serbării de Crăciun să surprindem, printr-o frumoasă poveste, sensibilitatea și gingășia sufletului fiecăruia dintre noi. Acest lucru a putut fi realizat prin grija deosebită a doamnei profesor Cosmina Dragomir, ce a reușit să creeze, împreună cu elevii, un inedit teatru de animație, cu păpuși confecționate de către copii, activitate

în premieră în școala noastră. Am primit astfel, prin interpretarea copiilor, prin elementele de scenariu și regie, o minunată lecție despre măreția iubirii sincere.

Din punct de vedere organizatoric s-a dorit și s-a și realizat un moment unitar, ce i-a implicat, în egală măsură, dar la nivele diferite, pe toți elevii școlii.

R: Ce s-a petrecut dincolo de proiectul didactic și de rigorile activităților artistice plastice? În afara ideii centrale, axate pe unitatea unui spectacol, a mai existat o poveste, în fundal?

Dna profesor Cosmina Dragomir: Întregul concept a fost un prilej de a ne descoperi, de a ne implica în echipă, de a învăța să ne

concentrăm eforturile în scopul îndeplinirii unui țel comun care ne animă. Știm cu toții că nu produsul, ci procesul contează în demersul învățării. Povestea a fost, da, întreaga noastră împreună-lucrare.

Experiența ne-a unit, ne-a învățat să ne distribuim sarcinile în grup și să ne sprijinim, să eliminăm concurența internă, să fim mai eficienți coroborându-ne energia.

Am învățat unii de la alții, am adus fiecare în inima poveștii comune darurile cele mai de preț cu care am fost înzestrați fiecare: originalitate, sensibilitate, inițiativă, candoare, puterea de a înțelege, empatiza și a trece peste piedici, intuiție, umor și, de ce nu, un imens curaj de a aborda lumea ...altfel.

Firul epic e un fel de călătorie, explorare, care descoperă ideea de dialog și de revelație descrisă prin muzică, lumini și culoare. Despre dar și iertare. Despre judecăți pripite și despre întoarceri din drum. Despre a fi prezent sau nu sub aripa îngerului. Despre recunoașterea iscăliturii divine în lucrurile mici care ne înconjoară.

O poveste despre trăire, care ne relevă tristețea sau bucuria, îngrijorarea sau nădejdea prin mijloacele surprinzătoare ale artei scenografice: decoruri grandioase și marionetele ivite, înfiate, aproape vii, îmbrățișate de către copii.

A fost un vis comun, pe care l-am visat împreună...

R: Voi cum ați resimțit participarea la acest proiect, dragi colegi?

Serbarea de Crăciun mi s-a părut un proiect cam îndrăzneț, la început, chiar cu neputință de realizat. Dar s-a muncit foarte mult și s-a ajuns în final, la ceva... peste așteptările mele. A fost un prilej de bucurie pentru toată lumea. Doamna Cosmina Dragomir, care a inițiat proiectul, a păstrat scenariul aproape secret până spre final, ca apoi, în timp ce dădeam viață păpușilor, să descoperim că puneam în lucru o parte din caracterul fiecăruia dintre noi. Fiecare personaj avea personalitatea lui.

În concluzie, mi-a plăcut foarte mult tot ce s-a întâmplat la serbarea de Crăciun.

Maria Dumitrescu, cl. a VII-a

Această serbare a fost un moment special din viața mea, a unui elev. Am trăit sentimente de neuitat, de fericire, de prietenie și emoții pe care serbarea „Răvaș de Crăciun” le-a îmbinat în armonie, pentru a aduce zâmbete pe chipurile noastre, ale copiilor.

Theodora Petrache, cl. a VI-a

Mi-a plăcut extrem de tare să mă implic în acest proiect. La început, nu am înțeles bine ce se va întâmpla, dar mi-a plăcut ideea. Am lucrat cu mare plăcere și am pus suflet în tot ce făceam.

Când am văzut cum a ieșit serbarea, nu-mi venea să cred. Fusese o muncă extraordinară. Era munca tuturor copiilor din școală. Era grozav să înțelegi că suntem împreună, mă simțeam bine, știind că am contribuit și eu cu o părticică la realizarea aceluia spectacol impresionant.

Pe deasupra, mi-a plăcut textul piesei. Pentru mine, Ana, sora cea mare și iubitoare, este un exemplu demn de urmat.

Această serbare va dăinui în inima mea și va avea mereu loc printre cele mai frumoase trăiri personale.

Teona Nițu, cl. a V-a

M-a bucurat foarte mult piesa de teatru pe care am realizat-o pentru serbarea de Crăciun.

Am fost încântată că am putut să ajut și eu cu ceva, chiar dacă știam că atunci când îmi voi auzi vocea la serbare sau mă va recunoaște cineva, mă voi înroși până în vârful urechilor.

M-am bucurat și mai mult când am auzit că înregistrările se vor face la studioul tatălui meu, știind că acolo nu voi avea emoții. M-am bucurat, mă bucur și mă voi bucura mereu când voi face ceva pentru școala mea, pe care o iubesc enorm.

Maria Blîndu, cl. a V-a

În anii trecuți, eu și cu foștii mei colegi am luat mereu parte la festivitățile de început sau de sfârșit de an. Și totuși de Crăciun ne-a așteptat ceva nou.

Cu toate că nu știam la început nici despre ce este vorba, doamna profesoară a avut încredere în mine și mi-a oferit un rol de scenograf în acea piesă de teatru, numită „It's me”, adică „Eu sunt” sau „Iată-Mă!”.

Noi am ales ca această denumire să aibă o variantă și în limba engleză, deoarece ni s-a părut expresiv și universal.

Rămânându-ne puțin timp pentru pregătirea scenetei, doamna Cosmina a propus să ne întâlnim și în timpul liber, așa că ne-am strâns câțiva copii de la toate clasele și am muncit cu toții la decoruri, la portretele și la costumele marionetelor.

Am folosit materiale reciclabile, resturi textile, carton și hârtie de maculatură pentru a învăța să nu risipim, ci să epuizăm resursele naturii la maximum.

Doamna de desen, cum îi spunem între noi, a fost foarte îngăduitoare și ne-a lăsat libertate de exprimare, în așa fel încât fiecare să aibă un foarte mare și original aport la scenetă. Spre sfârșit s-au făcut finisajele la păpuși, la decor, la haine, s-au montat cadrele pe scenă cu ajutorul unei echipe entuziaste, s-au făcut probe de sunet și repetiții.

Înainte de ziua cea mare, dumneaei ne-a împărțit rolurile și marionetele, astfel încât fiecare a participat strategic cu ceva.

În ziua spectacolului, toți eram, firește, extrem de emoționați, dar totul a ieșit foarte bine. Părinții au fost uimiți de scenetă și de faptul că, deși nu am avut mult timp la dispoziție, deși am improvizat mult, ne-am descurcat extraordinar.

Andrei Goci, cl. a VII-a

Am să vă povestesc cum m-am simțit eu la spectacolul organizat de școala noastră, în cinstea sărbătorii Crăciunului.

Primul lucru ce trebuie amintit este, cu siguranță, efortul admirabil depus de toți profesorii care au contribuit la realizarea acestei minunate serbări. Și să nu uităm că, deși timpul a fost foarte scurt, dascălii noștri, ajutați de copiii mari și mici, au reușit să ofere un spectacol bine pus la punct.

La început, a urcat pe scenă corul școlii, care ne-a introdus în atmosfera Nașterii Domnului, prin deosebitele colinde interpretate.

Apoi, a venit rândul mult-așteptatei piese de teatru de păpuși. Povestea spusă la microfon de către colegii noștri de diferite vârste (în funcție de personajul interpretat) a fost pe cât de natural redată, pe atât de emoționantă...

Sofia Iatan, cl. a VIII-a

Anul acesta am fost foarte surprins, în mod plăcut, de felul în care s-a finalizat serbarea de Crăciun a școlii noastre, în special de piesa de teatru de păpuși.

După corul gimnaziului, care, ca de obicei, ne-a oferit o audiție de excepție, cu armonii angelice ale glasurilor de copii, după corul ciclului primar, care, de asemenea, ne-a uimit, a urmat teatrul de păpuși, cu o

interpretare incredibil de reușită.

La coloana sonoră participasem și eu, conturând un personaj principal (un caracter grav, înțelept), și m-am bucurat să aud, ulterior, că lumea îmi apreciasse „bașii“ din voce. Păpușile arătau foarte expresiv, deși erau proiectate și lucrate de noi, elevii, la fel și decorul.

Aceasta a fost, din punctul meu de vedere, cea mai amplă și consistentă serbare a Școlii „Sfinții Trei Ierarhi“.

Victor Paul, cl. a VIII-a

Arhivă foto: Daniel Stoian/Cosmina Dragomir

Mă retrag în artă

Mereu mi-a plăcut desenul și orice fel de artă. Dacă eram supărată, îmi luam o foaie și un creion și începeam să desenez.

Crescând, mama a observat pasiunea mea pentru acest lucru și de ziua mea am primit un set de creioane de grafică, pânze și culori în ulei, și acrilic.

Când eram la fosta mea școală, desenam mai mereu și chiar și așa pot spune că eram destul de supărată.

Când am venit la școala aceasta, viața mi s-a schimbat complet. Eram și sunt mult mai fericită.

Momentul meu preferat a fost serbarea de Crăciun.

Păpușile erau făcute cu mâinile noastre și mi-a plăcut foarte mult, deoarece le-am cusut. Părinții noștri au apreciat foarte mult munca noastră și sper să mai facem asemenea serbări.

În momentul de față, studiez în timpul liber dintr-o carte numită „Școala de desen“, scrisă de András Szunyoghy, și aș dori să ajung la Liceul de Arhitectură.

Cristina Filipoiu, cl. a V-a

Sărbătorirea Hramului Școlii

”Cuvântul întrupat în slovă, în imn și viețuire la Sfinții Trei Ierarhi”

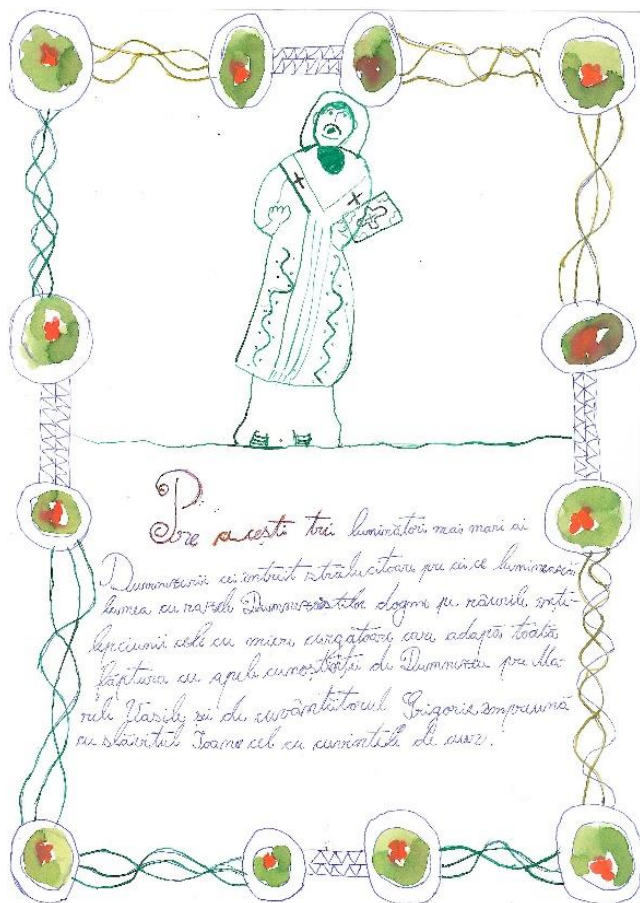

- Eveniment

Dacă în cultura și spiritualitatea plămădită de marii Părinți ai Bisericii (între care Sfinții Trei Ierarhi, Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur, strălucesc precum luceferii pe bolta înstelată a Cerului Divin), agora grecească și forul roman au fost înlocuite de Biserică, Școala Gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi“ s-a organizat să-și cinstească Patronii, prin evenimentul cultural **Cuvântul întrupat în slovă, în imn și viețuire la Sfinții Trei Ierarhi**, în mijlocul cetății, într-un spațiu încărcat de istorie și spiritualitate, unic în arhitectura Bucureștilor de azi și de altădată – Hanul Gabroveni.

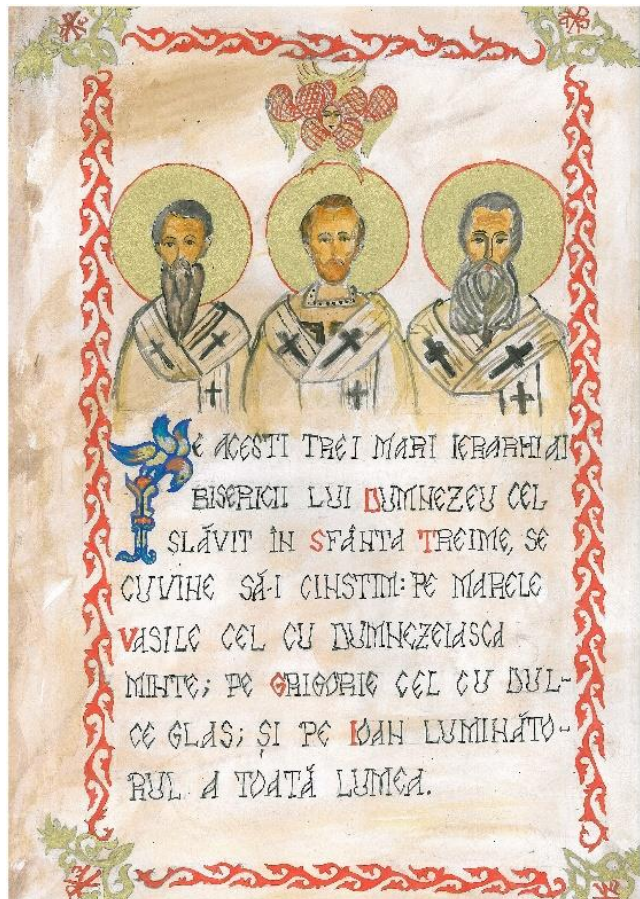
Pr. Vasile Gavrilă: „Indiferent cât de multe tensiuni a creat istoricul acestui spațiu, în spiritele specialiștilor și criticilor în Istoria Artelor, în arhitectură, cultură și

Andrei Antonică, cl. a V-a

civilizație românească, dar și internațională, tensiuni mănate de iubirea de adevăr istoric, nu putem să nu-l legăm de epoca celor ce s-au numărat printre voievozi și domni cărturari, ctitori de lăcașuri, de școli și de biblioteci, făcând din Văcărești și exemplarele pe care le adăpostea în cea mai vestită bibliotecă din întreaga Europă a vremii, loc de instruire chiar și pentru emisarii franci.

În pacea și-n mireasma cultural-istorică a acestui minunat monument istoric, v-am poftit să vă opriți din iureșul cotidian, după ce – sperăm – v-ați adăpat și hrănit sufletul la Masa Liturghiei, anume făcută pentru a-L cinsti pe Dumnezeu prin Sfinții Săi, pentru a continua ospățul spiritual alături de elevii Școlii Gimnaziale «Sfinții Trei Ierarhi», gustând din «bucatele» pregătite în cuptorul de aur al inimilor.

Ioan Anton, cl. a VI-a

Cuvântul are putere din Cuvântul Domnului; iar atunci când cuvântul devine imn spre Slava Cuvântului ziditor, proniator și mântuitor, inima e cucerită, se descătușează și prinde a se bucura din Bucuria Părintelui Cereșc. Am preluat bagheta cuvântului și am transmis-o domnului Profesor în Arta Muzicală, Cristian Nica, pentru a transforma cuvintele în imne, prin glasurile pure, din inimile ce cresc, acum, și se dezvoltă în școala noastră.

Paginile muzicale ale miniconcertului s-au compus din:

- Troparul Sfinților Trei Ierarhi;
- Condacul *Apărătoare Doamnă*;
- *Agni Parthene*, imn de laudă închinat Maicii Domnului, imn scris de un alt mare Dascăl și Ierarh, Sfântul Nectarie, muzica fiind compusă de Părintele Grigorie Simonopetrul.

Am fost onorați de prezența Doamnei Mădălina Mirea, Director al Complexului Muzeal

Brâncovenesc de la Mogoșoaia, invitată să acorde nota din partea criticului de artă micilor realizatori...

Publicul a fost invitat să-și îndrepte privirile spre tablouri, care sunt oglinzi ale

inimilor copiilor ce cresc printre noi...

Nu căutați cu privirea acuratețea artistului consacrat sau profunzimea mesajului unui iconar care pictează mai mult cu rugăciunea decât cu pensula, ci căutați puritatea, noblețea copilăriei, profunzimea ochiului încă limpede și cristalin al copilului, căutați... inimile ce vi se deschid și vă deschid o fereastră către o lume pe care se pare că ați pierdut-o!

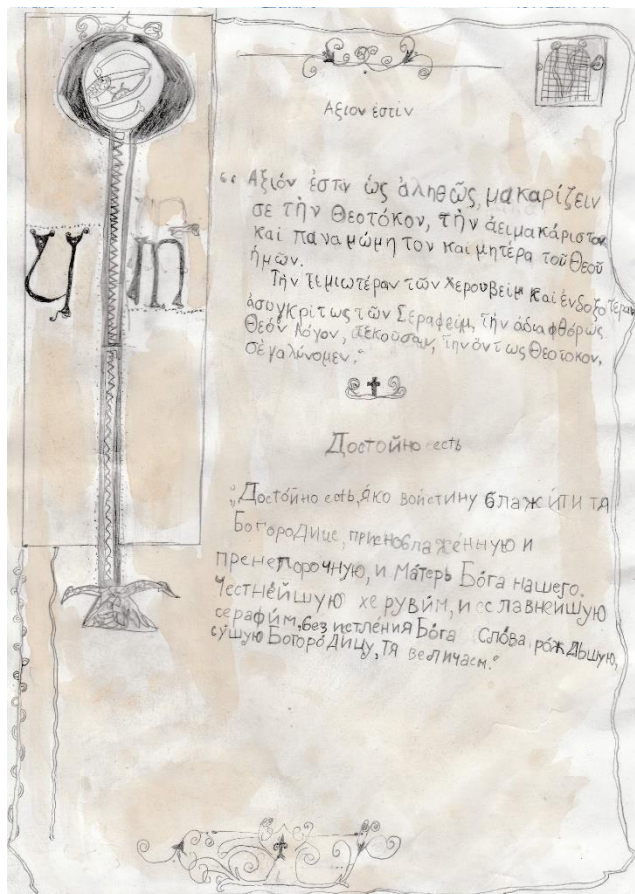
Doamna Profesor Cosmina Dragomir a preschimbato, alături de colegii profesori, mânuțele copiilor în pensule, pentru a vă transmite ce au înțeles ei, în patină istorică, din lumea lui Dumnezeu, în care au intrat, când au trecut pragul școlii noastre, prin Vasele Luminii și Fulgerele mult strălucitoare ce le călăuzesc pașii spre deplina formare, spre desăvârșire.”

Concept

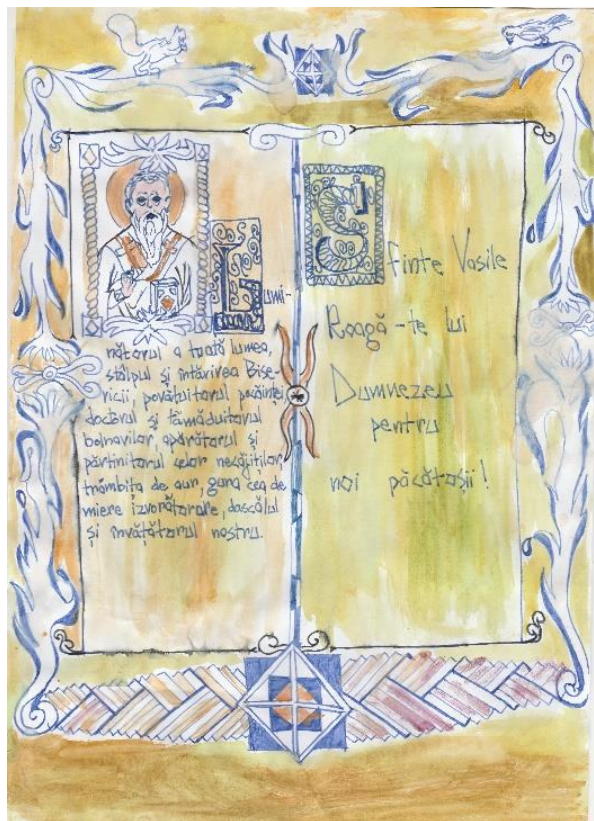
Tema primită de copii la cursul de arte vizuale a fost cea de a cutreiera și descoperi diverse spații culturale în care s-au creat primele cărți ilustrate ale omenirii, manuscrisele.

Ca etapă a proiectului, copiii au vizionat un film de animație, capodoperă a cinematografului contemporan, „Secretul din Kells” de Tom Moore.

Casian Hagiu, cl. a IV-a

S-au inspirat din dantelăria decorativă, din reprezentările iconografice, au încercat să refacă până și caligrafia, totul concretizându-se într-o experiență deosebit de intensă, în care au investit emoție, talent și originalitate.

Filip Mițnei, cl. a V-a

Am înțeles urmărind împreună firul epic nu prețul, ci VALOAREA **Cărții** în sine, sacrificiile cu care se nășteau cărțile în vechime.

Copiii au fost impresionați de faptul că acest obiect, care ne pare atât de obișnuit, pe care-l avem la îndemână atât de firesc astăzi, se crea în ani sau în zeci de ani, cu muncă, ascultare, cercetare, viziune, descoperiri dumnezeiești, luptă asiduă și, uneori, cu mucenicie... Am pornit un demers prin care am conștientizat ce comoară este de fapt o carte. Mai departe micii artiști au fost invitați să se documenteze, să răsfoiască și să contemple miniaturile medievale, din diverse zone, prezentate în albume de artă (din Țările Române, Italia, Franța, Anglia, Spania, Irlanda etc).

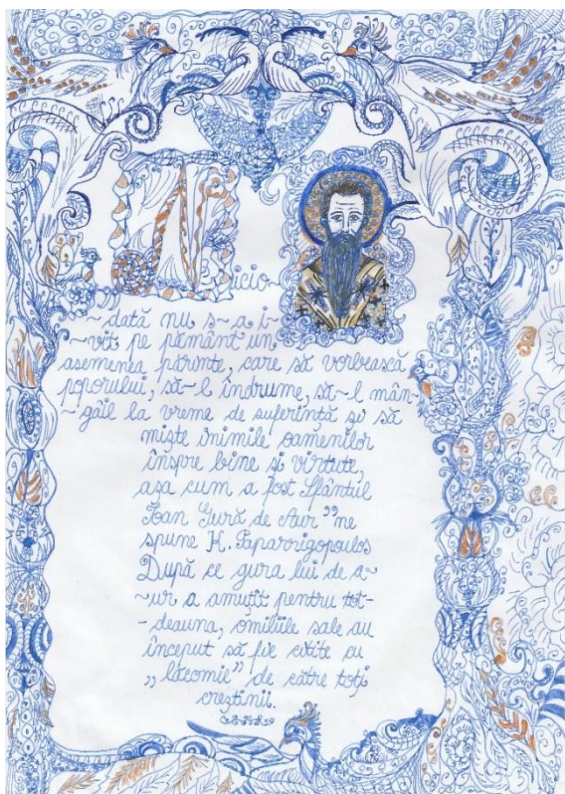
Astfel li s-a lansat provocarea de a crea ei înșiși o... pagină unicat.

Fiecare pagină are astfel propria ei istorisire... în care copilul a integrat, în decor, icoana sfântului protector și rânduri sub formă de rugăciuni creative pe care i le scria acestuia cu sinceritate...

Fiecare pagină a devenit grădina relației copilului cu sfinții și cu Dumnezeu. Jurnal? Acatistier modern? Nostalgie după timpurile în care cartea valora mai mult decât nestematele?

Manifestarea din ziua sărbătorii Sfinților Trei Ierarhi va expune filă cu filă, desfășurat, munca și migala fiecarui copil care s-a implicat cu pasiune în acest demers.

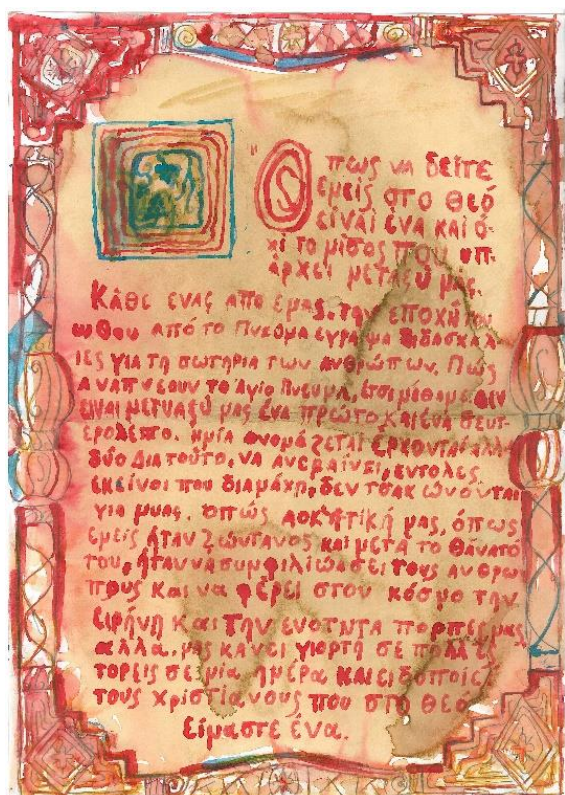
(Claudia Sive, Cosmina Dragomir)

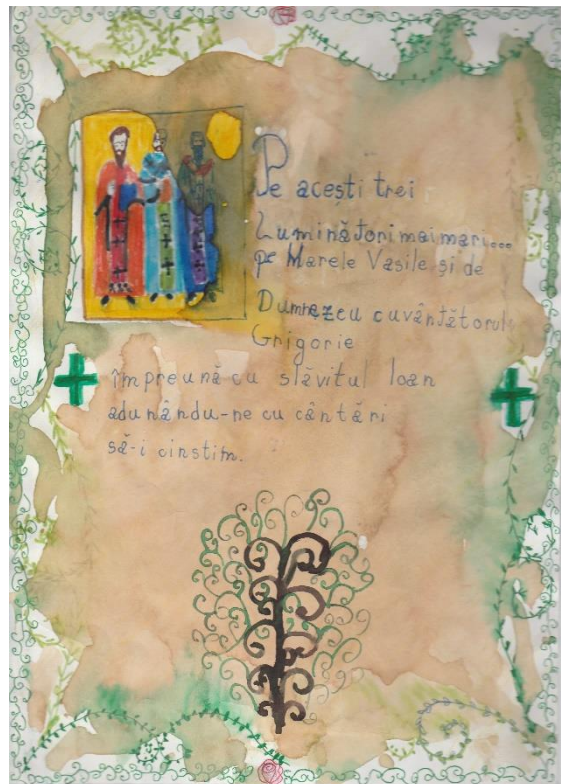
Maria Bărbulescu, cl. a VII-a

Maria Isar, cl. a VII-a

Andrei Voican, cl. a VI-a

Maria Sive, cl. a IV-a

Ca finalitate artistică ne dorim să creăm din aceste pagini-vistierii o carte-obiect, să compunem cartea școlii noastre, cartea închinată sfinților dragi nouă, pe care-i simțim mereu aproape. Ca finalitate în plan uman, social, cartea noastră va putea aduce, la rândul ei, bucurie altora. Asta pentru că i-am dat și o dimensiune filantropică. Originalele înrămate vor fi integrate unei campanii umanitare de strângere de resurse pentru copiii din orfeline și bătrânii părăsiți din azile.

Proiectul Proedus-Civitas „Surâsul Copilăriei”

Festival de muzică, dans, arte vizuale și teatru pentru copii

Un parteneriat inspirat între patru instituții de învățământ din capitală, Grădinița Nr. 111, Școala Gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi”, Școala Gimnazială Nr.193 și Grădinița Alegra, s-a concretizat cu desfășurarea în luna martie, cu susținerea Primăriei Generale a Municipiului București și a Inspectoratului Școlar al capitalei un amplu proiect „CIVITAS”, anume festivalul de artă ingenuă **„Surâsul Copilăriei”**.

Ideea s-a ivit în urma unei frumoase colaborări între școlile implicate și două asociații culturale: Asociația Dintr-un Basm și Asociația pentru Cultură și Tradiție „Anton Pann”. Acestea au implementat în întregul oraș un amplu proiect în care s-au susținut cursuri de formare și specializare, alături de ateliere de inițiere în secțiunile diverselor arte, la care au fost invitați copii preșcolari, elevi din ciclul primar sau gimnazial, cadre didactice și părinți, în total aproape o mie de beneficiari din douăzeci de instituții ale capitalei.

Proiectul Proedus a fost cofinanțat de către Parteneriatul Civic pentru Educație, ca urmare a constituirii comitetului CIVITAS la nivelul Municipiului București. Acesta este format din reprezentanți ai Centrului de Proiecte și Programe Educaționale și Sportive pentru Copii și Tineret al Primăriei Municipiului București, ai Inspectoratului Școlar al

Municipiului București, ai Palatului Național al Copiilor, ai Casei Corpului Didactic a Municipiului București, ai Federației Sindicatelor din Educație „Spiru Haret” și ai Consiliului Municipal al Elevilor.

Activitățile de formare sau atelierelor dedicate elevilor, cadrelor didactice sau părinților s-au desfășurat concentrat, zilnic, în mai multe centre, propunând un concept sincretic, integrator al disciplinelor școlare (științifice sau umaniste) prin strategii

didactice artistice și ludice, pledând în mod deosebit pentru susținerea intensă a culturii în școli.

Proiectul educațional s-a încheiat la finalul perioadei de implementare cu o festivitate care a sintetizat ariile artistice pe care copiii au fost încurajați să le abordeze alături de mentorii lor.

Duminică, 20 martie, la Casa de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa” a fost organizat un eveniment cultural-educativ inedit în peisajul bucureștean.

Festivalul a debutat cu un moment retrospectiv al activităților diverse, integrate în timpul implementării, și anume cu o proiecție de fotografii de la cursuri, ateliere și formări, totul pe ritmurile clapelor pianului.

Elevii instituțiilor partenere au deschis un *vernisaj de icoane tradiționale pe sticlă*, o *expoziție de arte vizuale*, susținând și un *spectacol de dans contemporan*, și un *concert* (abordând instrumente muzicale, momente solistice sau grup vocal).

Gala s-a încheiat cu schița de teatru de animație „**Ulciorul**”, în regia prof. Cosmina Dragomir.

Inspirată din folclor, piesa se constituie în manifestul copiilor pentru acceptare, includere, empatie, toleranță, iubire, într-o lume modernă din care aceste valori dispar treptat, fiind înlocuite cu șabloane de gândire înguste și rigide.

La încheierea conceptului festivității au conlucrat profesorii Alexandra Poenaru (balet contemporan), Oana Benko (pian, proiecții multimedia), Mădălina Gheorghe-Tănase (arte vizuale), Constantin Răileanu (cor, canto, percuție), Cosmina Dragomir (scenografie teatru de umbre).

În urma evaluării proiectului, așteptările organizatorilor și partenerilor lor vizează o continuitate în abordarea unui astfel de demers didactic informal. Acesta ar putea să valorizeze consecvent disponibilitatea de manifestare, sensibilitatea, spiritul critic, exprimarea artistică a copiilor în activități extrașcolare și ar putea crea mai frecvent *evenimente-concept*, cum a fost acest bine venit spectacol de artă comunitară în orașul nostru.

Lansarea albumului-martor de proiect „Triumful Surâsului”

Copiii au reacționat, s-au implicat și au evoluat fenomenal în cadrul galei Festivalului „Surâsul copilăriei”.

Deși în cadrul atelierelor s-a lucrat, apelând la voluntarii ONG-urilor, prin activități de voluntariat cu întregul efectiv de elevi, la festivitate fiecare instituție interesată de abordarea unei astfel de ramuri artistice a trimis în mod simbolic un mic număr de participanți, care să reprezinte întreaga echipă.

Din motive tehnice nu au putut fi invitați pe scenă decât o sută din toți cei o mie de artiști beneficiari din proiect, deși sunt cu toții extrem de curioși, atenți și talentați. Festivitatea s-a deschis oferindu-le tuturor binemeritatele aplauze, mai ales că mulți dintre ei și-au susținut colegii din public. Efortul lor s-a regăsit în calitatea actului de cultură final!

Foto: Dinu Savopol

S-a simțit cum echipa de profesori și formatori și-a dorit să atragă atenția asupra unui aspect acut din show-biz. În mod constant, spectacolele care se fac de obicei cu copiii pe scenele orașului sau pe micul ecran anulează ingenuul lor și nu valorizează decât latura care-l confundă pe copil cu adultul. Practic, acest tip de gândire înghesuie inima de copil în proiecția minților corupte de om mare... și din nefericire acest tip de show e cel cu adevărat promovat.

Pentru noi acesta e un semnal de alarmă. Părinții au început să asocieze „copilul meu face artă” cu „mediul îl va pune în pericol”. Și e foarte nedrept... pentru că arta nu a fost lăsată să facă rău, ci să dezvolte frumos caracterul și personalitatea, să-l apropie pe om de spiritual prin comunicarea oferită de *expresia artistică*...

Adulții formați de mass-media au impresia că spectacolul cu copii

nu poate fi interesant decât dacă cei mici le seamănă formal în manifestări și expresii celor mari! Mereu, din păcate, copiii sunt expuși cu cruzime și fără respect în varianta lor „adultă”... Sunt maturizați forțat, în cabinele de machiaj, prin vestimentația improprie sau prin mișcărilor nefirești vârstei lor, pe care cei mici sunt învățați să le execute. De aceea nu vedem la televizor decât spectacole de dans, muzică și teatru cu *un fel de oameni mari, dar mai scunzi*, cu expresiile feței redesenate uneori hilar, reduși la scară. Altfel, se pare, în viziunea unora, cei mici n-ar fi... atractivi.

Prin contrast, Festivalul de artă **Surâsul Copilăriei** își propune să evidențieze talentul copiilor, să emoționeze adulții, în contextul în care celor mici li se respectă, păstrează și ocrotește la maximum candoarea.

Astfel s-a încercat a se scoate la lumină **maturitatea** copilului artist nu prin aspectul său, ci prin fondul valorilor cu care este familiarizat. Nu prin superficial, ci prin profunzime.

Iată că se pot face spectacole extraordinar de mature cu ei, pentru că ei *sunt* capabili de asta: gândesc, înțeleg concepte, simt, se exprimă prin voce, culoare sau mișcare, se manifestă... fără să fie nevoie de nicio tușă de machiaj străină de expresia lor, de sclipici pe pleoape, de costume sau gesturi provocatoare.

Maturitatea intervine în urma expunerii la cultură, la sedimentarea viziunii estetice și morale care se regăsește natural în artă, în sensibilitatea și în înțelepciunea fiecărui popor. Noi încercăm să-i educăm prin basm, prin colind, prin armonia din cântec.

Și iată că la Festivalul **Surâsul copilăriei** s-a realizat, sincretic, aceasta: s-a cântat la microfon, s-a prezentat balet contemporan și teatru plin de modernitate în metode și expresivizare...

Totul ține de duhul împreună-lucrării între dascăl și părinte... Ce s-a întâmplat pe scenă și în sala de expoziție ne-a readus nouă, părinților, speranța.

Că putem **conserva** copilăria. Că o putem face cutremurător de adânc și pentru adultul care ascultă sau privește. Că putem **sărbători** copilăria frumos și inocent. Că putem integra sărbătorirea copilăriei în contextul unei sărbători consacrate. Acest tip de *surâs* trebuie vegheat să nu se stingă.

Am devenit cu această experiență mai încrezători pentru că, într-o lume în care nu știm cum să-i ferim pe pruncii noștri de *rânjet*, care îi pândește tot mai mult din toate părțile, ...inocența a învins!

...Practic a avut loc **triumful Surâsului.**

Pr. Vasile Gavrilă: „Doresc să vă împărtășesc surpriza pe care am trăit-o alături de echipa din jurul proiectului Civitas, transformat într-un spectacol de succes, plin de emoții, de zâmbet și de lumină!

Acesta a umplut inimile dascălilor și ale părinților de bucurie și speranță: bucuria copilăriei pure și speranța darurilor înmugurite într-o seară culturală, care vor rodi cu siguranță în harisme promițătoare.

Mulțumesc colegilor care și-au învins inerția și au venit să-și aprindă candela sufletului, pentru ca lumina să fie și mai puternică! Mulțumesc părinților care i-au sprijinit atât pe copii, cât și pe organizatori și implementatori!

Cu toată dragostea și prețuirea, transmit felicitări tuturor micuților care au participat la actul creator, cu inimile, mințile și mânuțele lor de adevărați artiști!

A fost un fel special de a cinsti „icoana“ în Duminica Ortodoxiei – icoana din sufletul pruncului, din Biserica în care ne închinăm sau din casă, în fața căreia cădem răpuși de dureri; și un fel de a arăta că niciun efort nu e prea mare atunci când suntem chemați să aducem cinstire Celui ce nu și-a cruțat nici Fiul ca noi să fim fericiți, ca fii de Împărat, prinți într-o Împărăție neclintită!”

Mâini întinse

Școala noastră va participa la un concurs național de miniproiecte misionar-filantropice intitulat „Mâini întinse spre lucrarea poruncilor lui Dumnezeu”, ce va avea ca scop sensibilizarea copiilor la problemele semenilor lor.

Andrei Brădoaia, cl. pregătitoare

Alex Kiss, cl. pregătitoare

Așadar, „echipa de implementare” a proiectului va fi constituită de către elevii noștri, coordonați de către cadrele didactice. În cadrul unor târguri, se vor strânge fonduri ce vor avea o destinație umanitară, și anume, suma strânsă va fi redirecționată către copiii bolnavi de cancer din cadrul Spitalului „Marie Curie”.

Ioana Petrache, cl. pregătitoare

Târgurile se vor organiza în curtea Bisericii „Sfântul Nicolae” – Paraclis Universitar, în două duminici după Sfânta Liturghie (15.03 și 22.03), în intervalul 12.30 – 14.00. Produsele nu vor avea un preț fixat, fiecare dintre noi donând în schimbul obiectului ales o sumă de bani. Vă așteptăm cu drag!

- **Gânduri ale dascălilor**

Ieșirea de siguranță

prof. Cosmina Dragomir

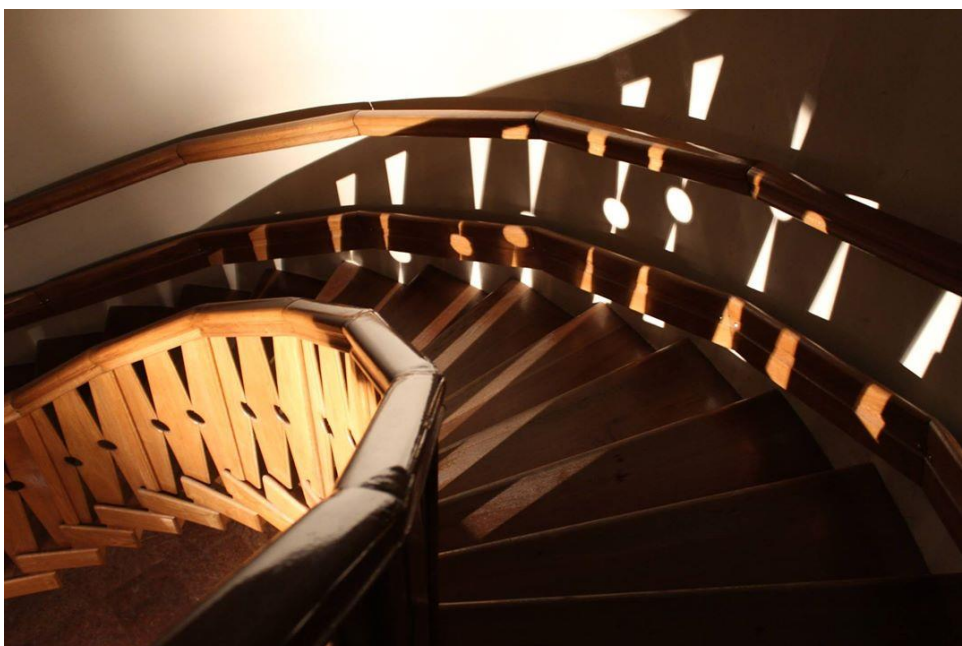

Citiseam la un moment dat un articol publicat de un grup de cercetători ruși. Spuneau c-au derulat o seamă de cercetări pe neurologie și au găsit niște similarități între stările creierului uman în anumite contexte și ipostaze. Spre exemplu, *stingerea cortexului cerebral* survine numai și numai când creierul se simte într-o așa de mare siguranță, încât își poate permite abandonul total: are, practic și foarte firesc, loc în cazul sugarilor, mai ales în primele trei luni de viață, când pruncul găsește, se cuibărește și se liniștește la sânul mamei, detensionându-se total.

Foto: Cristian George Adoroaei

La omul crescut mare, intensitatea acestui fenomen nu a mai fost surprinsă decât la cei care au putut atinge, în ciuda unui bruiaj necesar studiului (prezența observatorilor și a instrumentelor lor de măsurat), starea de găsire-cu-Dumnezeu. Nu-mi pot imagina, sincer, cum au reușit fără intimitate și izolare completă asta, însă călugării respectivi au ignorat totul și au simțit nevoia unei plonjări, pe care au explicat-o și și-o explică lor înșiși dintotdeauna, simplu, prin cuvântul „rugăciune”.

Ceea ce încerc să spun e că, măsurabil fiind, palpabil, înregistrabil în aparate care țiuie, fenomenul acesta pe care nu-l admit pragmaticii, se pare că *există*. Tradus pragmatic, da, cu monitoare și electrozi.

Eu respect cu uimire că unii pot chema din ei nelumescul acesta, că pot aglomera în ei lumină, îmi imaginez adrenalina lor când au ajuns să se poată arunca pe tobogan!

Dar pot să lansez, riscând, bineînțeles, și ipoteza că te poți contamina de asta și profan fiind. Eu cred cu putere că adesea mi s-a „stins lumina-n cap”, în *apropiere de*.

S-ar putea să fiu empatică (ce dar uriaș, nici nu-ți mai trebuie altceva!) și să beneficiaz nemeritat de bucuria transparenței persoanelor minunate așezate alături, însă vă mărturisesc că fără niciun efort de concentrare, pe mine mă aruncă la sân... intensă **prezența** cuiva. Sau câte un amețitor Loc anume.

Îi pot număra pe degete pe provocatori, dar vreau să spun că, uite: ei se roagă și eu plutesc, ...ei se smeresc, adunându-se ghem în sine, și mie-mi cântă urechile. Ei țin, pompieri, trambulina în fața blocului și eu sar secunde, infinite, în șir pe ea. Nu știu dacă e furt sau epifanie, nu știu dogmatică, nu știu cum se trăiește, tehnic, religiozitatea. Receptorii mei de simț pentru divin sunt modești: esteticul și cam atât.

Dar cineva zâmbind înțelegător a aflat în taină asta de la mine și mi-a mai oferit de curând un prilej. Și nădăjduind că totul se poate transforma în terapie de grup, a făcut un buchet cu noi toți. Și ne-a strâns în pumn cu spini, cu boboci, cu prunci cu tot.

Ideea e că am ajuns, cu suspansul luatului-pe-sus, foarte *sus* și foarte *la nord*. Pe unul din piscurile lumii mele. Un loc unde încă ninge alb.

Putna.

Am primit cadou o *aflare-aproape*. Am primit caleașcă, vizitiu, merinde. Cort, lumină, sobă.

Apoi cărturar care să ne preumbe în biblioteci, între file-comori și în vistieria aurită ascunsă după vitrine a muzeului.

Și călăuză cu mantie cernită, prinț negru-de-zăpadă, care să ne poarte pe marginea pâraului până-n inima unei pietre în care cineva a plâns, s-a rugat, a chemat... în fine, acum 500 de ani, a experimentat fără fanfaroni cu monitoare faza cu cortexul cerebral.

...Și care a găsit fără greș poama-de-lapte. Și gășind, nu s-a îndurat să înțarce de la sânul sfatului său un Voievod. Se pare că sfințenia și frumusețea sunt virale. O, cum molipsesc...

Putna e unul din locurile din patria asta unde miracolul strănută.

O face abundent, precipitat și parfumat. Strănută din toată inima.

La schimbul expunerii prelungite la pericolul/miracol, la uzufructul corului de rugăciune și la Cântec, deși eram profesori, ni s-a dat să efectuăm o temă de școlari. Să notăm pe hârtie ceva legat de școală: cum vedem **Drumul** școlii ale cărei culoare le umplem zi de zi.

Adică să descriem cum să pășim de apăsat noi, dascălii, și cât de „cu picioarele pe pământ” să fim, tocmai ca pruncul nostru sau învățăcelul să poată pluti și zbura.

Călători și găzduiți în același cuib fiind, ne-a fost mai ușor să ne întâlnim inimile.

Am aflat că asta se numește, tehnic, *team-building*.

Am primit și sfat de taină de la starostele sfătuitorilor. Mângâiere și ospăț măreț, în stup.

Sfatul n-a fost fără emoție și fără de îngrijorare.

Vremurile sunt din ce în ce mai împotrivoare, reacția oricărui gardian de cetate e să fortifice, să tragă clopotele, să se ascundă și să se protejeze.

Ori războiul de gând venind așa aprig, s-au înșirat, poate, idei și soluții contrarii. Care se pot sau nu se pot pune în practică în vitrina zilei.

Și mă cuprinsese o usturătoare întristare, că din partea mea n-a venit niciun rând util. Și au urmat darurile-în-drumuri.

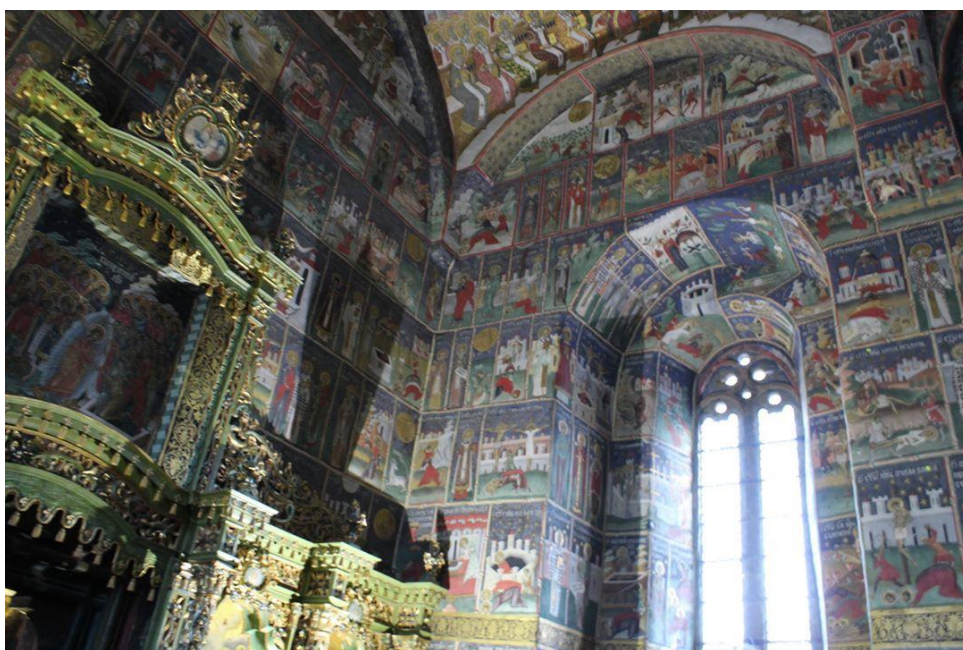

Am pipăit cu pașii Moldovița și Sucevița. Altă lumină, alt verde, altă zăpadă, alt sfat. Mă gândeam la strategiile de apărare a mănăstirilor pe care tocmai le colindam și de care ne fascinem. Au răzbit dușmanul într-o vreme în care luptele erau crunte și pe față. Un *fair-play* crud, da. Războiul zilei de azi are alte unelte, lama cruzimii lui își ruginește în adânc, în ADN, victima.

Suntem în veacul în care zidurile nu mai servesc la nimic, pentru că s-a găsit o apă-tare și vicleană care dizolvă roca. Dizolvă state, etnii și familii. Suntem fiii zilelor în care nu te poți păzi cu zid. În care inima muntelui se face într-o clipită praf.

Cum poți atunci să te încingi cu sabie, să te înconjuri cu piatră, să strângi pruncii casei la mijloc și să te aperi?

Mă îndreptam cu frații mei, cu pruncii și cu pruncii fraților mei, după zilele rânduite drumului, spre casă, cu gândul din ce în ce mai răpus de sete. Oare marele nostru consiliu în deplasare a eşuat? Oare n-o să putem niciodată formula în cuvinte absolut simple un concept? ...Deși ne dorim atât de mult să schimbăm frumos pentru copiii noștri temnița timpului în care suntem și să aprindem lumină?

Oare a fost în deșert?

...Nu, deșertul de zăpadă e un ocean de cristale. Colindul în locul fabulos a zidit mult. Am învățat să îndrăznesc, nu să mă retrag. De la mantiile acelea negre-pe-zăpezi am învățat. De la misterioșii care nu suflau o vorbă, am învățat să urlu. În alt tunel.

Am învățat să cer. Să accesez strigarea „Dă-mi-Te”. Am spus-o în șoaptă, cum o spui iubiților. Privirea înșirată pe dealuri a făcut focus la interior, pe geam. Frații mei de cancelarie continuau să dezbată ieșiri din impas. Lângă ei, mesajul era scris citeț, cu font mare, în ambele sensuri de citire. E din instrucțiunile de folosire, e de la Centru, am zis.

De atunci apelez zâmbind la noua expresie a conceptului nostru. Așa se va numi: IEȘIREA DE SIGURANȚĂ. Pe orice fereastră a unui mijloc de transport e scrisă din ambele perspective. ...Soluția nu e enclavizarea comunităților mici, nu e să ne strângem la mijloc, opac, protejându-ne. Soluția e perdeaua de sticlă, nu cărămida. Soluția e să ne creștem puii în cuib, în așa fel încât ei să se constituie, în vremuri de prigoană, materialul care să regenereze ce e corupt sau ucis în afară. Soluția e să-i creștem curați și puternici, îndemânatici și înțelepți, astfel încât, într-un cataclism, ei să refacă orice tip de patrimoniu material prin cel imaterial, pe care li-l însămânțăm în inimă. Prin știința de a face, vor izvedi. Vor izvorî. Vor lipi răni, vor ridica turnuri, vor alerga în zări, vor vindeca.

Soluția e să spargi geamul de sticlă și să te sustragi ghiduș *în afara* autobuzului. **În caz de nevoie, spargeți geamul!** Izbânda e să-l admiți și să-l incluzi pe cel diferit de tine, ...să-l mângâi și să-l iubești. Și să-i oferi din darul tău. Ideea e să răsufăm mai mult în afară, să oferim și altora instrumentele noastre. Așa asimilezi, în loc să fii asimilat, așa devii celulă stem. Soluția e impunerea prin delicatețe.

Soluția e un strănut. O bucurie cu putere de viroză.

Cred că știu de atunci încoace ce am de făcut la... școală. Nu cred că-i școlesc pe alții acolo, e școala unde sunt școlit.

Și, oricum, presimt că nu poți ajunge mare niciodată, decât învățând de la cel mai mic dintre ai tăi...

Să îndrăznesc, poate, dacă tot habar n-am să mă rog, să șoptesc pur și simplu: „*Poartă-mă sau fă-mă Poartă*”.

...Sau nu știu, să-mi scriu în palmă cu pixul și să arăt Zării, și așa nu mi-i clar ce limbă universală vorbește: „*Use me!*”

Foto: Victor Paul, cl. a VIII-a,

Lucrare câștigătoare a concursului revistei „*Fotografia lunii*”

Mihai Eminescu

Prof. Mihaela Stoica

Despre Mihai Eminescu este greu să scrii, cunoscându-i genialitatea pe care numeroși critici și istorici literari i-au recunoscut-o și s-au întrecut în a o mărturisi. Unul dintre ei, cum ar fi G. Călinescu, i-a dedicat nu doar un capitol important din *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, ci și două volume distincte, *Viața și Opera lui Mihai Eminescu*.

La 166 de ani de la nașterea marelui poet, putem observa, cu mare bucurie, că Eminescu nu vrea și nu poate să intre în jocul timpului, să „îmbătrânească”.

Născut într-o familie cu unsprezece copii, la 15 ianuarie 1850, Mihai Eminescu își petrece copilăria la Botoșani și Ipotești, unde trăiește în deplină comuniune cu spațiul natural. Acesta va constitui, alături de istorie și folclor, una din sursele fundamentale ale creației eminesciene.

Primele manifestări literare au loc odată cu moartea profesorului de română, Aron Pumnul, când elevii decid să scoată o broșură intitulată „Lăcrămioarele învățăceilor gimnaziști” (1866). Poezia celui care avea să devină marele poet național se numea „La mormântul lui Aron Pumnul” și era semnată Mihail Eminovici. Cel care l-a convins să-și schimbe numele din Eminovici în Eminescu a fost Iosif Vulcan, care deținea revista *Familia*, în care Eminescu va debuta cu poezia „De-aș avea...” (1866).

După ce ocupă diverse posturi ca sufleur și copist de roluri, pleacă la Viena pentru a-și definitiva studiile. Este perioada în care începe colaborarea cu revista *Convorbiri literare*. Între 1872 și 1874 îl întâlnim la Berlin, unde Societatea Literară Junimea i-a acordat o bursă, cu condiția să-și ia doctoratul în filosofie.

Se întoarce în țară, în 1875, la Iași, unde ajunge director al Bibliotecii Centrale, profesor și redactor la ziarul *Curierul de Iași*. Tot acum se împrietenește cu Ion Creangă, pe care îl introduce la Junimea.

În 1877 se mută la București, fiind redactor și redactor-șef la ziarul *Timpu*. Este perioada marilor poeme, a seriei *Scrisorilor* și a *Luceafărului*. Singurul volum tipărit în timpul vieții se numește „Poesii” (dec. 1883), având selecția textelor și prefața semnată de Titu Maiorescu.

Se îmbolnăvește grav în iunie 1883 și este internat la spitalul doctorului Șuțu. Moare în 1889, trupul său fiind înmormântat în cimitirul Bellu.

În portretul pe care i l-a făcut poetului în studiul *Eminescu și poeziile sale*, Titu Maiorescu declara: „Ceea ce caracterizează mai întâi de toate personalitatea lui Eminescu este o așa de covârșitoare inteligență, ajutată de o memorie căreia nimic din cele ce-și întipărise vreodată nu-i mai scăpa [...] Când venea în mijlocul nostru cu naivitatea sa ca de copil, care câștigase de mult inima tuturor, și ne aducea ultima poezie ce o făcuse, o refăcuse, o rafinase, căutând mereu o formă mai perfectă, o cetea parcă ar fi fost o lucrare străină de el. Niciodată nu s-ar fi gândit măcar să o publice; publicarea îi era indiferentă, unul sau altul din noi trebuia să-i ia manuscrisul din mână și să-l dea la *Convorbiri literare*”²⁷.

Despre lirismul eminescian s-a spus că presupune „resorbirea conștiinței individuale într-o ordine superioară, într-un fel de supraconștiință a lumii”²⁸, de aceea au existat voci care l-au așezat pe Eminescu în categoria poezilor dificili. Cu siguranță că există și poezii accesibile cititorului interesat doar de forma de suprafață, care se rezumă la o înțelegere superficială a mesajului poetic. Însă există o taină ascunsă printre rândurile poeziei eminesciene și ține de noi, cititorii, să o pătrundem.

Încheiem prin a spune că Eminescu a fost, este și va rămâne mereu actual, opera sa reușind să completeze conștiința literară a fiecărei generații.

Despre competiție

Prof. Maria Spătaru

„Fii bun! Cel mai bun din tine însuși!”

„Competiția” – un cuvânt atât de utilizat încât îl folosim automat, fără să ne gândim ce impact are (uneori) asupra copilului nostru.

Noi, profesorii, și noi, părinții, de multe ori le cerem copiilor să fie competitivi, să fie cei mai buni, să câștige. Ba mai mult, și din păcate, îi comparăm: „Dar colegul X ce notă a luat?”, „Dar Y de ce ia mereu premiu?”, „Cum de Z poate întotdeauna?”.

Foto: Paul Victor, cl. a VIII-a

²⁷ https://ro.wikisource.org/wiki/Eminescu_%C8%99i_poeziile_lui, accesat în data de 28 ianuarie 2016, orele 20.00

²⁸ Streinu, Vladimir, *Eminescu. Arghezi*, ediție alcătuită și prefăcută de George Muntean, Editura Eminescu București, 1976, p. 29

Ca profesori, de multe ori, procedăm la fel: „Școala noastră este pe locul X!”, „Rezultatele la olimpiadă nu au fost la înălțimea așteptărilor”, „Școala Y este în fața noastră” ...

Și.. deși le dăm exemple, rezultate mai bune nu apar. Mă gândeam la Sfinții Trei Ierarhi: savanți de seamă, o cultură spirituală deosebită și întotdeauna pe același loc. Au încercat vasilienii, grigorienii și ioaniții să decidă care dintre cei trei Sfinți Ierarhi era mai mare, fiecare pentru cel pe care-l admiră. În viziunea pe care Mitropolitul Ioan, cucernicul stareț al Mănăstirii Evhaitelor, a avut-o și anume că cei trei Sfinți stăteau pe aceeași treaptă înaintea lui Dumnezeu și nu voiau să fie un motiv de ceartă între oameni. Își doreau să aibă o sărbătoare comună. De asemenea, avem mărturia Sfântului Grigorie însuși, despre contemporanul și prietenul său Sfântul Vasile cel Mare: „Amândoi ne luptăm nu pentru a ne întrece unul pe altul, ci pentru a-i oferi întâietate celuilalt. Considerăm succesul celuilalt ca fiind al nostru. Parcă am fi fost un singur suflet ce locuia în două trupuri”.

Să începem așadar să le cerem copiilor noștri să fie buni, cei mai buni din ei înșiși, să aibă înțelegere și sprijin între ei și cu siguranță lucrarea împreună realizată o să fie pe măsura așteptărilor.

Colțul lui Hipocrate

Lavinia Nițoiu

În sfârșit a sosit iarna: nămeți, bulgări și ghețuș!

Și odată cu acestea: hapciu! Suntem în plin sezon de viroze respiratorii. Mai precis, de răceli, de la cele banale, nas care curge, obraji mai „îmbujorati”, până la cele mai serioase, cu grade multe pe termometru (nu cel de cameră!), dureri de cap și senzație de „mușchi striviți”.

Cum a venit răceala vin și ideile de tratament. Începând cu cele tradiționale, cartofi la gât, terci pe piept, sare la picioare și oțet la tâmples și terminând (dacă între timp răceala nu s-a dus!) cu rețeta electronică prescrisă în cabinetul medical.

„Gripa trece în șapte zile, cu sau fără tratament” ne învață o zicală din vremurile noastre. Dacă așa stau lucrurile de multe ori, în ceea ce privește substanțele pe care le înghițim, în scopul însănătoșirii, nu la fel se întâmplă cu repausul la domiciliu.

Nu degeaba se spune că, la gripă, jumătate din tratament îl reprezintă odihna.

Senzatia de „sfârșeală”, somnolența în plină zi, durerile de cap, precum și durerea care apare de multe ori la nivelul mușchilor ne face să ne dorim să petrecem multe ore în pat, fără a fi în stare să facem niciun efort.

Așa se întâmplă la toate vârstele, desigur, în măsura în care fiecare dintre noi reacționează într-un mod unic la același microb sau virus care a determinat boala.

Întoarcerea în colectivitate înainte ca boala să se termine, cu justificarea că „deja mă simt mai bine”, poate fi periculoasă atât pentru bolnav, cât și pentru cei din jurul său.

Organismul care a parcurs o parte a bolii și care dă semne de însănătoșire, exprimate prin senzația de „ceva mai bine”, poate fi suprasolicitat prin expunerea la efortul intelectual și/sau fizic obișnuit înainte de a se îmbolnăvi.

Colegii de muncă sau de clasă pot contracta o boală transmisibilă de la un bolnav „pe jumătate vindecat”.

Răbdarea, calitate și virtute pe care toți ne-o dorim, este ceea ce se recomandă **și** în cazul bolilor respiratorii de sezon.

Ne vom întoarce în mijlocul colegilor atunci când organismul este deplin refăcut după boală și când putem face față cu succes solicitărilor!

Mijloacele tehnice actuale de comunicare și transmitere la distanță a informației ne vor ajuta să nu rămânem „codași” în ceea ce privește lecțiile desfășurate cât timp am lipsit.

Vă dorim multă sănătate!

Foto: Claudia Ilinca

„Drumul sării...” sau pe unde ne-am plimbat în semestrul I

Teodora Ursescu:

Din punctul meu de vedere, excursia a fost un succes.

Mi-au plăcut lucrurile locurile unde am fost și a fost bine că au fost variate: Muzeul Florilor de mina, mănăstirea Cheia, mănăstirea Zamfira și Salina Slănic Prahova, unde am putut să ne jucăm mai mult timp.

Sabina Gherghel:

Mi-a plăcut mult în excursie, au fost interesante obiectivele vizitate, am învățat lucruri noi.

Am avut ocazia să socializăm cu colegii și să-i cunoaștem mai bine. Profesorii care ne-au însoțit au fost amabili și simpatici. Am avut din fericire și vreme bună...

Maria Preoteasa:

Nu cunoșteam lumea adâncurilor și faptul că ea ne influențează sănătatea...

La Salina Slănic Prahova pereții înalți, colosali, bolta rotunjită deasupra noastră mi-au dat senzația că am intrat într-o catedrală ce ne aștepta de veacuri.

Culorile închise, combinate cu liniile albe alcătuiau un imens tablou pictat de o *mână măiastră*...

Mănăstirea Zamfira mi-a oferit o clipă de reculegere. M-am gândit la trecut, la ce înseamnă el și intrând în biserica slab luminată, în taină, i-am lăsat gândurile grele, amare, acolo.

Când am ieșit afară, cerul m-a primit ca o cupolă a înălțimilor coborâtă în micimea inimii mele. Soarele, aprins ca o vatră cu cărbuni încinși, părea că mă așteaptă să mă încălzesc.

Alexandru Dobre:

Peisajele au fost extraordinare, mai ales în serpentine. Salina Slănic m-a impresionat foarte mult, avea multe terenuri pentru sport. Stâncile parcă erau pictate de cineva și erau câteva lacuri care arătau minunat în acel peisaj. Am făcut turul saline de foarte multe ori și de fiecare dată vedeam lucruri noi și minunate.

Maria Ungvari:

Cel mai mult mi-a plăcut la Muzeul Florilor de mină deoarece am aflat foarte multe lucruri despre pietrele semiprețioase din România și din alte țări, am aflat ce este de fapt cuarțul, din ce sunt făcute unele bijuterii sau alte obiecte.

Ioana Balan:

Excursia a fost foarte frumoasă. Cel mai mult mi-a plăcut în autocar, la Salina Slănic Prahova și în microbuz, în tunelul care ducea la salină.

Foto: prof. Georgeta Neagu

Un oraș-muzeu

Se spune adesea că orașele sunt obositoare, aglomerate, că te poți pierde în vârtoarea lor, nu atât la propriu, cât la figurat. Însă o vizită la Brașov te poate face să-ți schimbi perspectiva sau cel puțin mie mi-a schimbat-o.

Dincolo de atmosfera ușor agitată, specifică unui oraș turistic, am găsit aici locuri care mi-au umplut sufletul de liniște și de încântare. Poate că este un clișeu să numim Brașovul „orașul de la poalele Tâmppei“.

De sus, orașul pare un labirint ciudat, din cauza străzilor pietruite. Cu sentimentul că m-am întors în epoca medievală, am vizitat câteva dintre cele mai importante obiective ce fac mândria orașului: prima școală românească, Biserica Neagră,

Bastionul Țesătorilor și cel al Postăvarilor, construcții unice în țară.

Podurile sunt un alt element minunat pentru vizitatori, deci au fost și pentru mine.

Obosită, dar încântată, am decis, la plecare, să mă reîntorc neapărat în acest oraș-muzeu. Un loc plin de magie și de istorie locală...

Foto: Daniel Stoian

Ana Cătană, cl. a VIII-a

Sighișoara

Într-o călătorie prin cetățile faimoase ale României, Sighișoara ar fi, în mod sigur, unul dintre popasuri. Frumusețea acestui loc pur și simplu te copleșește. Căsuțele colorate, copacii înfloriți și terasele primitive parcă te îmbie să zâmbești.

Sighișoara este plină de străduțe înguste și misterioase, care așteaptă să fie descoperite. Clădirile vechi, dar cu un aer aparte, te fac să simți un pic din grandoarea vremurilor trecute.

Dacă ajungi vreodată în acest loc rupt de realitate, nu ai cum să ratezi faimosul Turn cu Ceas, care se ridică, semeț, deasupra cetății. Acesta este un monument istoric și de arhitectură, construit în secolul al XIV-lea, cu o înălțime de 64 de metri. De asemenea, Sighișoara este singura cetate medievală din România, încă locuită.

Cred că Sighișoara este un loc special...

Sofia Staicu, cl. a VIII-a

România, țara mea

Cred că una dintre cele mai mari mulțumiri pe care le poate avea omul în viață este legată de locul în care s-a născut.

Am întâlnit oameni care și-ar fi dorit să se fi născut în America, în Franța sau în alte țări și regretă că sunt români.

Eu, însă, pot spune din tot sufletul că sunt cea mai fericită că m-am născut în această țară ortodoxă, cu o natură atât de frumoasă.

Foto: Ana Andronache, cl. a V-a

În urmă cu trei săptămâni, am vizitat, împreună cu părinții și bunicii, o mănăstire din Ardeal și, văzând frumusețea extraordinară a locului, a munților aceluia, am înțeles că nu-mi voi putea cunoaște și iubi țara cu adevărat, dacă nu voi porni, puțin câte puțin, în a-i descoperi comorile.

Pătrunsă de măreția locurilor vizitate, am simțit puternic că nu aș vrea să-mi părăsesc niciodată țara.

Foto: Victor Paul, cl. a VIII-a

Pentru apărarea ei, atâția oameni cu dor sfânt în suflet au ales să moară.

Atâtea lacrimi și atâta sânge s-au vărsat pentru limba pe care o vorbim! De aceea, aștept cu mare nerăbdare ca la ora de istorie și de geografie să învăț cât mai multe lucruri despre țara mea!

Daria Mironică, cl. a IV-a

Școala de vară

- Dragi copii, se apropie vacanța!
- Doamna profesoară, mie îmi va fi foarte dor de școală!
- Mie îmi vor lipsi orele de biologie!
- Mie mi-ar plăcea să mai lucrăm la matematică.
- Mie îmi va fi dor de colegi!
- Și mie!
- Și mie!

Așa s-a născut, probabil, ideea transformării vacanței într-o școală de vară. Unde? Într-un loc desprins din peisajul mioritic, din chiar inima Vrancei străbune, pe valea râului Râmna. Un loc cu pajiști însozite, presărate printre pălcuri de pădure în culmile dealurilor subcarpatice, care, din când în când, își scutură spatele mișcând tot ce a apărut la suprafață sau făcând să lunece câte o bucată de pământ.

În acest loc de poveste, unde oamenii primitivi din moși-strămoși strâng cu drag ce e proaspăt și bun pentru oaspeți, a ajuns școala noastră cu câteva grupuri de copii plini de voieșie. Aduceau cu ei dorința puternică de a se bucura din plin de frumusețea a tot ce este autentic. Și au primit cu mult mai mult decât au sperat. De ce? Pentru că, așa cum le povestea în serile senine, cu glas încărcat de emoție, Părintele Vasile, se aflau sub o cupolă minunată creată de rugăciunile și ocrotirea unor sfinți dragi, ce s-au nevoit cu câteva sute de ani în urmă, unul în partea dinspre nord și altul în partea dinspre sud a locului. Este vorba de Sfânta Cuvioasă Teodora și pentru puțin timp, soțul ei, Sfântul

Eliodor, ce și-au început viața monahală din dragoste pentru Dumnezeu la Vărzărești și, respectiv Poiana Mărului.

Și așa, sub această caldă binecuvântare, 80 de copii ai școlii noastre, însoțiți de 10 cadre didactice, un psiholog, 3 medici și câțiva părinți, împărțiți în serii, au trăit pentru aproape 2 luni într-o atmosferă de poveste, învățând lucruri noi, descoperind minuni naturale și

strângând amintiri de neuitat. Și-au îmbogățit cultura generală prin cursuri și concursuri interactive, prin experimente practice și amuzante sau prin poveștile cu iz de legendă. Le ascultau trăind parcă alături de sfinți și eroi ai neamului nostru din urmă cu câteva generații. I-au impresionat pe toți virtuțile strămoșilor.

S-a născut în sufletul multora mândria apartenenței la acest neam drept și credincios, harnic și viteaz. Dorind parcă să le urmeze exemplul, s-au întrecut și ei în a învăța să coasă, să împletească, să îngrijească flori sau animalele de la stână.

Au făcut des drumeții. Au cutreierat dealurile pentru a afla cum să supraviețuiască în natură sau pentru a analiza plante și vietăți mici. Au învățat să utilizeze busola și metode naturale de orientare și au construit cu mult entuziasm adăposturi în pădure.

Au urcat voios pe cărările lungi dinspre mănăstirile din jur, animați de emoția întâlnirii cu sfinții dragi din poveștile de seară

sau, poate, cu pericole neprevăzute, pe care ei, ca niște viteji cum se visau, le-ar fi întâmpinat cu curaj și cu credință. Tot cu gândul la sfinți și la viața lor, au creat propriile lor cărți de rugăciuni, colaje și desene, în care au ilustrat zilele creației sau diferite pasaje din Sfânta Scriptură.

Înconjurați de nenumărate surse de inspirație, și-au putut da frâu liber imaginației, uimindu-i pe artiștii care i-au coordonat în cadrul atelierelor de creativitate.

Au modelat lut, au sculptat în lemn, au desenat și pictat, au realizat obiecte decorative

din materiale naturale și reciclabile și, nu în ultimul rând, au pus în scenă o piesă de teatru de păpuși în care au realizat sub îndrumarea unui artist sensibil, personaje, decoruri și o poveste plină de tâlc.

Toate activitățile copiilor au fost completate de ceea ce se asociază cel mai bine cu vârsta și

dorințele lor, jocul. Acesta a fost prezent în tot și în toate.

S-au jucat serios sau amuzant, liber sau coordonat, începând cu învierea de dimineață și continuând până seara târziu.

Au avut la dispoziție propriile terenuri de fotbal și volei, mese de ping-pong, fileu de badminton, trasee distractive pentru ștafete sau descoperiri de comori.

Și tot printre jocuri și mișcare s-a încadrat o activitate surprinzătoare, pregătită special pentru ei, de părinții a 3 copii: primele cursuri de echitație.

I-au plimbat și s-au plimbat pe Aaron și Palomino, un armăsar și un ponei deosebit de prietenoși și bine dresați.

Și, totul a fost posibil pentru că a existat un mic sacrificiu. O veghe permanentă, o grijă deosebită pentru asigurarea celor mai bune condiții de cazare, igienă, hrană, asistență medicală și... bună dispoziție, pe care le-a purtat doar cu bucurie, organizatorul taberei, Părintele Vasile.

Școala de vară de la Lacul lui Baban, din Vrancea, a fost... *cea mai frumoasă vacanță din viața mea* (Ionuț Sive) și *locul în care m-am simțit minunat pentru că am fost cu colegii, am făcut des drumetii, jocuri și activități interesante* (Ana Cătană), și... *într-un cuvânt, surprinzătoare. O experiență atât de plăcută încât n-o s-o pot uita niciodată.* (Sofia Staicu).

Enciclopedia noastră – curiozități științifice notate sau interpretate de copii – pe tărâmul matematicii, fizicii, chimiei, astronomiei, geografiei, biologiei etc.

Familia Ursidae – URȘII

Urșii sunt unele din cele mai mari mamifere carnivore de pe uscat, familia *Ursidae* conținând cel mai mare carnivor terestru – ursul brun – ce poate atinge înălțimea de 3,5 m atunci când este ridicat în două labe. Urșii au o structură masivă având craniul mare, picioare groase și coada scurtă.

Anatomie :

Urșii sunt fie de talie mare, fie mijlocie. Masculii sunt cu 20% mai mari decât femelele. Cu excepția ursului panda uriaș, majoritatea urșilor au blana de culoare brună, neagră sau albă. Deși au simțul olfactiv foarte bine dezvoltat, văzul și auzul nu sunt la fel de performante (ascuțite), aspect care se reflectă și în conformația capului: bot mare, ochi și urechi mici. Molarii prezintă creste rotunjite, ceea ce îi face eficienți în procesul de măcinare a hranei. Urșii au labele mari și puternice, iar ghearele – lungi și neretractile.

Încadrarea familiei urșilor-:	
Clasa:	<i>Mamifere</i>
Ordinul:	<i>Carnivore</i>
Familia:	<i>Ursidae</i>
Specii:	8

Deplasare:

Urșii merg încet, fără grabă și calcă pe toate cele 5 degete și pe călcâie, care ating pământul, având mersul plantigrad. Cu toate acestea, se pot deplasa și repede atunci când este nevoie (pot atinge și chiar depăși viteza de 50 km/oră). În cazul în care sunt amenințați sau își apără teritoriul, mulți urși se ridică pe labele din spate, pentru a-și mări dimensiunile. Majoritatea urșilor sunt buni cățărători.

Perioada de somnolență:

În special în regiunile reci, mulți urși devin somnolenți iarna,

Hrănire:

Alimentația urșilor constă în carne (inclusiv insecte și peste) și vegetale (plante și fructe). Spre deosebire de majoritatea carnivorelor, ei consumă în principal vegetale, petrecând astfel mai mult timp hrănindu-se. Cei mai mulți își procura hrana în timpul zilei.

Conservare:

Doar două din cele opt specii de urs – ursul negru american și ursul polar – nu sunt în pericol. Principalele amenințări la adresa urșilor le reprezintă vânătoarea și distrugerea habitatului prin defrișarea terenurilor în favoarea

retrăgându-se în bârlog odată cu căderea primilor fulgi de zăpadă. În această perioadă – diferită de adevărata hibernare – ei trăiesc din rezervele de grăsime acumulate în timpul verii și al toamnei. Adeseori, în acest moment apar și puii. Neavând blană, nou-născuții sunt vulnerabili și trebuie să profite la maxim de condițiile (confortabile) create de mama lor.

Diversitate:

Familia Ursidae cuprinde 8 specii:

1. Ursul polar (*Ursus maritimus*)
2. Ursul negru american (*Ursus americanus*)
3. Ursul tibetan (*Ursus thibetanus*)
4. Ursul cocotierilor (*Helarctos malayanus*)
5. Ursul leneș (*Melursus ursinus*)
6. Ursul negru cu ochelari (*Tremarctos ornatus*)
7. Ursul panda uriaș (*Ailuropoda melanoleuca*)
8. Ursul brun (*Ursus arctos*).

Ioan Anton, cl. a VI-a

înființării de așezări umane și al exploatării forestiere.

În România, în munții Carpați, se găsește cel mai mare număr de urși bruni din Europa (în prezent aproximativ 6000 de exemplare). Sunt animale longevive, trăind până la 30 de ani în sălbăcie și chiar cu 20 de ani mai mult în captivitate.

Foto: Cristian Lascu/Petrișor Iordan

Cimbrul

Când vine vorba de ierburi aromate, toată lumea a auzit despre cimbru și cimbrisor. Puțini însă cunosc diferențele. Toate speciile fac parte din aceeași familie botanică, **Familia Lamiaceae**. Este familia aromelor, familia plantelor care dau gust și savoare mâncărilor. În această familie mai întâlnim, alături de cimbru, și măghiranul, salvia, levănțica (lavanda), busuiocul și menta.

Plantele între care adesea se fac confuzii sunt: **cimbrul de grădină, cimbrul de câmp și cimbrisorul.**

1. Cimbrul de grădină (*Satureja hortensis*)

denumit și **cimbrul bun** sau **cimbrul mirositor**, este o **plantă anuală**, utilizată drept condiment. Frunzele sale sunt netede și ascuțite la vârf, plăcut mirositoare. Tulpina crește înaltă până la 30-60 cm; planta înflorește începând cu luna iulie până toamna târziu, florile sale fiind de culoare alb-violacee.

Cimbrul, atât timp cât este cultivat într-un loc bine însorit, se mulțumește cu puțin. Crește pe aproape orice tip de sol, rezistă la secetă, dar și la ploi abundente. Precum mai toate rudele sale aromate, este sufocat repede de buruieni, de aceea plivitul trebuie făcut cât mai des. Cele mai aromate frunze se recoltează atunci când plantele au început să înflorească.

2. Cimbrul de câmp (*Thymus vulgaris*),

denumit **cimbrul nemțesc, cimbrul de cultură, cimbrul comun** sau **lămâioara**, conține aceleași principii active ca și ruda sa, cimbrul de grădină, și anume uleiuri eterice, substanțe amare și diferite alte substanțe volatile. Spre deosebire de cimbrul de grădină, cimbrul de câmp este o **plantă perenă** care își dezvoltă, în primele stadii, o rădăcină pivotantă puternic ancorată în pământ. În următorii ani, rădăcina se va ramifica dând naștere

unei tufe, alcătuită dintr-o rădăcină și mai multe tulpini. Frunzele sale sunt mai rotunjite și au un miros ușor amărui. Ca înfățișare, este total nespectaculos: scund, de nici patruzeci de centimetri înălțime, are flori mici, de culoare roz-pal, care apar de la mijlocul verii și până toamna târziu. Sub aceste aparențe exterioare modeste se ascunde, însă, o uimitoare forță terapeutică. Se pare că cimbrul este una din cele mai puternice

plante medicinale din lume. De altfel, faima lui este străveche. *Pliniu cel Bătran* îl menționează în scrierile sale, iar medicii greci și, mai târziu, cei romani, îl recomandau frecvent contra bolilor digestive și a celor respiratorii. Dacii numeau cimbrul „cinuboila” și îl foloseau atât în alimentație, cât și ca remediu. Consacrarea cimbrului ca medicament a pornit, însă, în Evul Mediu, când arabii au început să fabrice uleiuri volatile prin distilare. Foarte repede, uleiul volatil de cimbru a devenit un panaceu universal, capabil să vindece foarte multe din molimele care au decimat în nenumarate rânduri populația în acele vremuri. Cunoscut de un cerc foarte restrâns de „inițiați”, uleiul de cimbru prevenea și ajuta la combaterea ciumei, a holerei și a tuberculozei pulmonare.

În cele ce urmează, vom cunoaște împreună extraordinarele sale efecte în vindecarea bolilor, de data aceasta în lumina studiilor moderne.

Efectele psihologice ale cimbrului de cultură

În Grecia antică, cimbrul era un ingredient indispensabil în alimentația tinerilor războinici, căroră – se spunea – le amplifică încrederea în sine și curajul. De altfel, cei mai mulți cercetători spun că denumirea științifică a cimbrului „*Thymus*” vine de la grecescul „*thymos*”, care înseamnă curaj. Medicii greci și apoi cei ai Evului Mediu foloseau cimbrul pentru pacienții slăbiți fizic și psihic, pentru efectele sale tonice și revigorante. De altfel, cimbrul are o acțiune demonstrată științific de îmbunătățire a circulației cerebrale, iar studiile au arătat că are o certă acțiune de favorizare sau chiar de inducere a unor stări de atenție, vigilență, concentrare mentală.

Efectele antibiotice ale cimbrului

Cimbrul nu doar că întrece ca eficiență multe medicamente antiinfecțioase, dar este o completare extraordinară la tratamentele clasice. Este o plantă medicinală care ar putea modifica viziunea asupra a ceea ce înseamnă tratament antiinfecțios cu adevărat eficient. Mai multe studii făcute în laboratoare sau spitale din Germania, Spania, Elveția, Japonia, Anglia ori România au arătat faptul că cimbrul, în special uleiul volatil obținut din el, are efecte antibiotice extrem de puternice și cu un spectru foarte larg. Conform studiilor, compușii uleiului volatil de cimbru atacă membrana celulară a bacteriilor, reducându-i permeabilitatea, ceea ce duce la moartea microorganismelor

respective. Mai mult, s-a demonstrat că bacteriile nu pot dezvolta rezistență la uleiul de cimbru, așa cum o fac în cazul antibioticelor de sinteză, deoarece acest ulei are componente atât de multe și de variate, încât face imposibilă o adaptare a microorganismelor. În plus, studii foarte recente arată că uleiul de cimbru potențează activitatea unor antibiotice, adică un antibiotic administrat în paralel cu uleiul de cimbru este mult mai eficient

decât luat singur. În multe cazuri de infecții bacteriene, o corelare a tratamentului alopatic (medicamentos) cu cel natural, cu cimbru, va face să fie evitate cazurile foarte periculoase de rezistență a bacteriilor la tratament sau de recidivă a infecției.

Formele sub care se poate administra cimbrul sunt: pulberea, uleiul volatil, tinctura (extract hidroalcoolic) și infuzia.

3. Cimbrisorul – *Thymus serpyllum*

Ruda sălbatică a cimbrului de câmp este **cimbrisorul**, ***Thymus serpyllum***, care mai este numit **tămâița** sau **iarba cucului**. Este o **plantă perenă** pe care o întâlnim pe dealuri, pe pajisti sau pășuni alpine, în locuri mai greu accesibile precum stâncăriile. Tulpina lui este târătoare și nu depășește 10-15 cm înălțime. Frunzele sale sunt mici și au un miros puternic aromat, ușor iute. Se folosește atât pentru condimentarea mâncărilor, cât și pentru prepararea unor ceaiuri în medicina naturistă.

Bibliografie selectivă:

Mencinicopschi Gh., Bojor O., *Compendiu de terapie naturală*, Editura medicală, București, 2009, p. 497-499

Nabav S.M. et al., Plants belonging to the genus *Thymus* as antibacterial agents: from farm to pharmacy, *Food Chemistry*, 173:339-47, 2015.

http://www.gradinamea.ro/Confuzii_frecvente__cimbru_sau_cimbrisor

<http://www.formula-as.ro/2009/863/medicina-naturii-44/o-planta-revolutionara-cimbrul-10946>

Autor: Maria Preoteasa, cl. a VI-a

Coordonator: Prof. Georgeta Neagu

- **Scrisori către autori**

Dragă Doamnă Ion Creangă,

Am citit de curând povestirea „La scădat...“, din cartea dumneavoastră, „*Amintiri din copilărie*“.

Mi-a plăcut mult, de aceea am citit-o de mai multe ori, cu mare plăcere. Mă întrebam cum e să umbli gol prin tot satul și m-am gândit că numai la dumneavoastră pot găsi răspuns, căci ați avut această experiență. Aș vrea să citesc cartea întreagă și cred că îmi va plăcea foarte mult.

Cu un zâmbet larg,
Nicolae Paul, cl. a III-a

Foto: Rareș Mihalcea,
cl. a VIII-a

Doamnă Ion Creangă,

Vreau să vă spun că apreciez foarte mult opera dumneavoastră. Povestile și povestirile pe care le-ați scris sunt pline de haz.

Boacănele copilărești din „*Amintiri din copilărie*“ îmi stârnesc totdeauna râsul, pentru că sunt niște situații comice, iar limbajul folosit este și el amuzant. În schimb, când citesc despre pedepsele primite de copii, parcă mi se par exagerate, așa că mă cuprinde întristarea.

În toate povestirile, este prezentat farmecul vieții de la țară și istețimea țăranilor. Întotdeauna mă bucur să citesc povestirile dumneavoastră.

Cu admirație,
Ioan Ciupitu, un cititor, cl. a III-a

Domnule Ion Creangă,

Când am citit „*Amintiri din copilărie*“, mi-am adus aminte cu plăcere de momentele frumoase petrecute la bunicii mei.

Astăzi, din păcate, nu mai merg așa de mulți copii cu colindul, precum ați povestit.

Locurile frumoase în care ați copilărit, le-am asemănat cu cele de la bunicii mei. Mi-aș fi dorit să petrec mai mult timp acolo, împreună cu prietenii mei.

Deși vă lipseau multe lucruri, nu aveți jucării, erați un copil fericit: cutreierați pădurile, împreună cu frații și copiii vecinilor, vă scăldați în apa limpede a râurilor. Pentru copiii de la oraș, acestea sunt lucruri cu care se întâlnesc numai în vacanțele mari!

Am rămas foarte impresionată!

Cu drag,
Anastasia Săftoiu, cl. a III-a

• **Ziua Francofoniei – 2016**

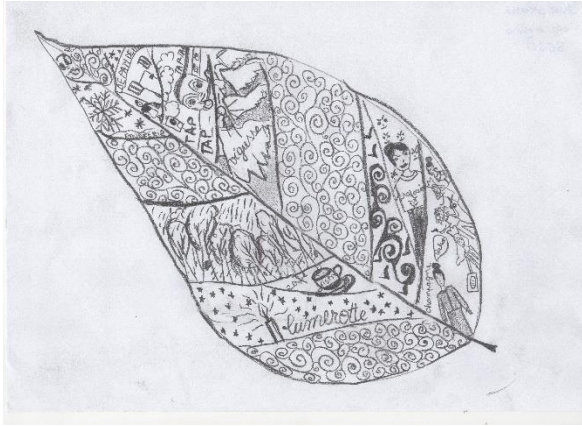
Prof. Claudia Sive

Cu ocazia **Zilei Internaționale a Francofoniei** și a săptămânii limbii franceze, în școala noastră s-au desfășurat diverse activități cuprinse în proiectul local „*Fêtons la francophonie*“, organizate de doamna profesoară Nicoleta Claudia Sive, după cum urmează:

Foto: prof. Claudia Ilinca

- Pe parcursul lunii martie, elevii claselor V-VIII au realizat desene cu tema „**Dis-moi dix mots en langue(s) française(s)**” (37 de participanți). Aceste lucrări au fost expuse în holurile școlii, începând cu data de 17 martie 2016. Toți elevii au primit diplome de participare.

Maria Isar, cl. a VII-a

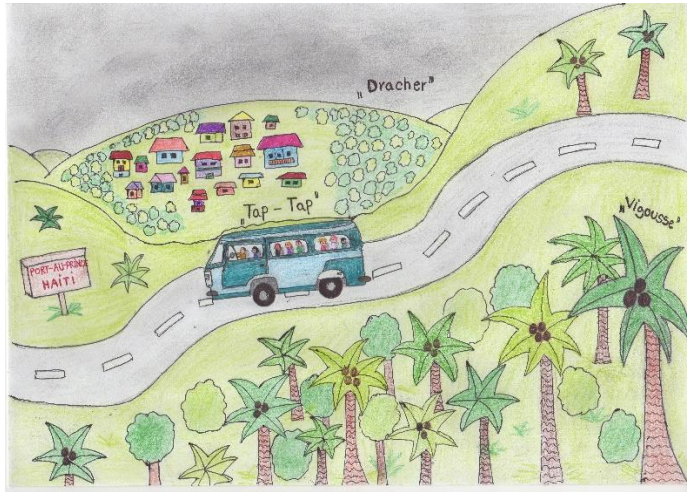
➤ În zilele de 16 și 18 martie 2016, a avut loc un concurs de citit la care au participat elevii claselor V-VIII – „**Le meilleur lecteur**” (65 de participanți). Au fost acordate câte 3 premii pe clasă (a V-a, a VI-a, a VII-a și a VIII-a), elevii primind diplome.

- Obiectivele acestor concursuri au fost:
 - cultivarea interesului pentru limba și cultura franceză;
 - dezvoltarea spiritului artistic.

➤ Deoarece activitățile despre care am vorbit mai sus s-au bucurat de o participare considerabilă a elevilor și au fost apreciate, în același timp, de către elevi și de către profesori, desenele vor fi afișate și pe site-ul școlii. Ne dorim ca anul viitor să ne facem cunoscute activitățile și la nivelul sectorului.

Maria Iancu, cl. a VI-a

Sofia Iatan, cl. a VIII-a

Ana Andronache, cl. a V-a

Matei Rapițeanu, cl. a VI-a

• Rubrica de științe

Matematică... și rezultate

Coordonator prof. Laura Voicu

Desen de Adnana Paraschivescu, cl. a VII-a

În luna noiembrie, elevii claselor V-VII au participat la concursul internațional de matematică „Noetic”. Iată rezultatele pe care aceștia le-au obținut, pentru care noi îi felicităm!

Medalie de onoare (acordată elevilor plasați printre primii 10%):

Ștefan Voicu, clasa a VII-a

Mențiune (acordată elevilor plasați printre primii 50%):

Din clasa a V-a: Ioan Paul, Cristiana Rîncu, Ilinca Voican, Elena Chelu, Maria Hohota, Matei Mișnei, Mircea Blîndu, Ciuntu-Ionescu Luca, Teona Nițu

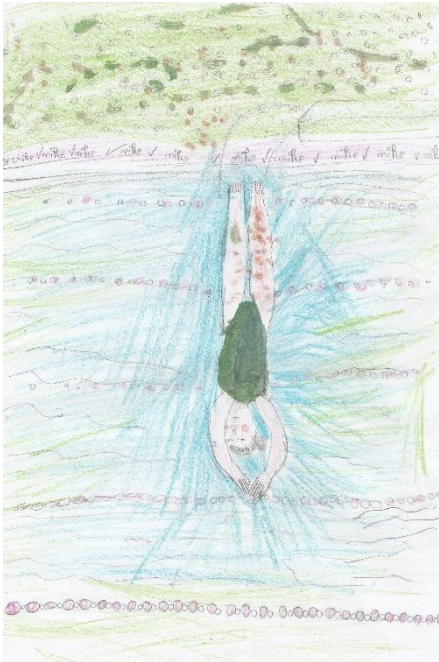
Din clasa a VI-a: Ioan Anton, Sabina Gherghel, Petru Țîțarcă, Matei Ristache, Ana Dumitrescu

Din clasa a VII-a: Maria Dumitrescu, Maria Balan, Filip Mișnei, Maria Mușuroaea, Cătană-Negreanu Andrei.

Ce au mai rezolvat elevii noștri... Încearcă și tu!

Lui Alex i se spune că două dintre cele patru monede ale sale sunt false. El mai știe că toate monedele bune sunt la fel de grele și toate monedele false sunt la fel de ușoare, iar cele adevărate sunt mai grele decât cele false. Poate Alex să decidă dacă are într-adevăr două monede false, din numai două cântăriri, dacă are la dispoziție o balanță și nicio greutate?

Rezolvare: Notăm cu X, Y, Z, T greutatea celor patru monede. Le așezăm pe talerele balanței, câte două. Putem avea următoarele situații:

Ilinca Voican, cl. a V-a

I. $X+Y=Z+T$. În acest caz, continuăm prin a compara X și Y:

a. $X=Y$. Înseamnă că și $Z=T$, deci $X=Y=Z=T$, deci monedele nu pot fi false

b. $X>Y$. Înseamnă că și una dintre Z și T este mai ușoară, deci sunt două monede false: Y și una dintre monedele Z sau T

II. $X+Y > Z+T$. Înseamnă că există o monedă falsă: Z sau T. Continuăm să comparăm Z cu T:

a. $Z=T$. Înseamnă că sunt două monede false: Z și T

b. $Z>T$. Înseamnă că numai moneda T este falsă

Matematică distractivă, Ioan Dăncilă

Problemă culeasă și rezolvată de Dumitrescu Maria, cl. a VII-a

Problema ediției

Un pătrat magic este un tabel de numere (cu numărul de coloane egal cu numărul de rânduri), în care suma numerelor de pe fiecare linie, fiecare coloană și fiecare diagonală este aceeași. Poți crea un pătrat magic?

Matematică. în glumă?

1. Știi că de curând s-a descoperit cel mai mare număr prim? Este exact de cinci ori mai mare decât cel descoperit anterior!

Matematică distractivă, Ioan Dăncilă

Glumă culeasă de Mușuroaea Maria, cl. a VII-a

2. Matematica vieții:

$$\begin{aligned} \text{Viața} + \text{Dragoste} &= \text{Fericire} \\ \text{Viața} - \text{Dragoste} &= \text{Tristețe} \\ \hline & \text{(+)} \end{aligned}$$

$$2 \times \text{Viața} = \text{Fericire} + \text{Tristețe}$$

$$\text{Viața} = \frac{1}{2}\text{Fericire} + \frac{1}{2}\text{Tristețe}$$

Staicu Maria Sofia, cl. a VIII-a

3. – Cum este cartea de matematică pe care ți-am dăruit-o?
– Din păcate, nu a rezistat. Săraca, avea prea multe probleme....

Desen de Calinic Naroș, cl. pregătitoare

Staicu Sofia Maria, cl. a VIII-a

4. O pizza care are raza „z” și înălțimea „a” va avea volumul $\text{Pi} \cdot z \cdot z \cdot a$.

Iatan Sofia, cl. a VIII-a

Matematicieni... citați...

Desen de Alexandru Dobre, cl. a V-a

- „Nu spune puțin în vorbe multe, ci mult în vorbe puține” – Pitagora
- „Legile naturii sunt chiar gândurile matematice ale lui Dumnezeu” – Euclid
- „Câștigă-ți frumusețea nu numai în înfățișare, ci și în felul de viață” – Thales

citate culese de Ștefan Voicu, cl. a VII-a

Teodor Corlan, cl. pregătitoare

Lecția de chimie

Oxigenul:

Știați că:

- Toate arderile sunt de fapt reacții cu oxigenul? Dacă am introduce mâna sau orice produs organic în oxigen lichid, aceasta s-ar dizolva instantaneu, ar mai rămâne un timp scheletul de calciu, dar părțile organice s-ar oxida imediat.
- Fără azotul din aer, care există în proporție de 78%, oxigenul ar face ca, de pildă, corpul uman să ardă precum o lumânare. Azotul (provenind pe filieră franceză din expresia grecească *a zoe* însemnând „fără viață“) temperează arderile din corp.

Hidrogenul:

Știați că:

- Etimologic, cuvântul „hydrogen“ este o combinație a două cuvinte grecești, având semnificația de „a face apă“. Hidrogenul elementar este principala componentă a Universului, având o pondere de 75% din masa acestuia.
- Hidrogenul reprezintă o alternativă pentru înlocuirea benzinei drept combustibil pentru vehiculele echipate cu motoare de ardere internă? Avantajele sale principale constau în faptul că este ecologic, fiind cel mai bun combustibil de ars într-o rachetă.

Aurul:

Știați că:

- Aurul este chiar cel mai maleabil și ductil dintre metale? Datorită acestei extraordinare maleabilități (capacitatea de a suporta forțe de compresie mari, ceea ce se manifestă prin posibilitatea de a fi întins în foi, fără a se rupe), aurul poate fi bătut în foiețe de o finețe incredibilă: dintr-un singur gram se poate obține o folie subțire, translucidă, cu suprafața de 1 metru pătrat!

Ana Dumitrescu, cl. a VI-a

Scrierea cu „i”, cu „-ii” sau cu „-iii” la finala cuvântului

Prof. Mihaela Stoica

Foto: Ana Andronache, cl. a V-a

Cu toții ne dorim să vorbim corect limba română. Unii chiar ne lăudăm că am fi buni cunoscători ai limbii pe care o vorbim, dar când să începă ceilalți să ne creadă, „porumbelul” ne iese din gură și tot ce ne mai rămâne e speranța ca acela care ne-a auzit să nu-și fi dat seama de acest lucru.

Unele probleme de gramatică, la prima vedere destul de simple, ne pot da bătăi de cap. Astfel, scrierea cu unu, cu doi sau cu trei **i** dă naștere multor semne de întrebare atunci când suntem puși în situația scrierii oricărui tip de text.

Pentru a găsi cauzele acestei probleme importante pentru un filolog, am intervievat mai multe persoane, supunându-le, totodată, unui chestionar. În urma răspunsurilor selectate de cei intervievați, am reușit să dau un prim răspuns la întrebarea: „De ce nu știm cu câți **i** trebuie să scriem anumite finale de cuvânt?”. Răspunsul este cât se poate de simplu: această problemă începe să pară și una de muzicalitate având în vedere că multora li se pare corect să spună „fii săi”, „copii au venit” sau „să fi fericit”.

Să încercăm în cele ce urmează să vedem care este cauza acestor greșeli. Pentru început aș vrea să dau câteva exemple din chestionarul realizat pe această temă pentru a evidenția cele mai uzuale greșeli în privința scrierii cu unu, cu doi sau cu trei „i” (formele subliniate sunt cele incorecte, dar, din păcate, sunt cele alese de cei chestionați):

Fii / fiii săi au plecat în vacanță.

Proprii / propriii copii l-au trădat.

Miniștri / miniștrii au votat.

S-au ales membri/ membrii consiliului.

Copiii / copii sunt fericiți.

Pe unde umblii?

Bătrânul îi mulțumii și apoi își văzu de drum.

În ceea ce privește substantivele *fiu* și *copil* greșeala este foarte frecventă, mulți considerând că cel de-al treilea **i** este imposibil. La o privire mai atentă asupra cuvântului, cei cu dubii și-ar putea da seama că primul „-i” aparține rădăcinii (un copil / **fiu**), iar al doilea este marca de plural (doi copii / **fii**). Astfel, când substantivul este articulat, în mod obligatoriu trebuie să apară și cel de-al treilea „-i”, care are rolul să marcheze articularea (copiii / **fiii** erau pe pârție).

Cât despre adjectivul *propriu*, acesta este antepus substantivului pe care îl determină și cu care se acordă în gen, număr și caz (copii). Primul -i face parte din rădăcina adjectivului și, prin urmare, este inclus în toate formele din paradigmă. Cel de-al doilea -i reprezintă desinența de număr plural, iar cel de-al treilea este articolul hotărât. Fiind antepus, adjectivul *propriu* preia articolul substantivului „copil” și astfel va trebui scris cu trei „-iii”: **propriiii** copii.

La pluralul substantivelor și adjectivelor masculine terminate la singular în consoană + *r* sau *l* + *u* (de tipul *arbitru*, *codru*, *cuscu*, *membu*, *ministru*, respectiv *acru*, *albastru*, *aspru*, *amplu*, *dublu*, *multiplu*, *simplu*) se fac, poate, cele mai multe confuzii între formele articulate și cele nearticulate, întrucât aici distincția este mai puțin clară în pronunțare, numărul de silabe fiind același. Altfel spus, în cazul acestor cuvinte **i** vocalic este sonor și formează silabă. În scris, cele două serii de forme trebuie marcate deosebit: nearticulat *membri* — articulat **membrii**, ca *elevi* — **elevii**.

Sesizând deosebirea acustică dintre „i” nevocalic și „i” vocalic, unii scriu în loc de un „-i” doi „-ii”, crezând că așa îi marchează caracterul silabic: membrii (**membri**), noștrii (**noștri**) etc.

Cât despre verbul „*a mulțumi*” trebuie să știm că el aparține conjugării a IV-a și verbele din această categorie (cele cu infinitivul în -i și tema în consoană) primesc la perfectul simplu, persoana I singular doi -i. Dar, în situația ilustrată în chestionar, el este la persoana a III-a și, prin urmare, va fi scris cu un singur **i** la final.

În chestionarul propus, am mai întâlnit exemple de propoziții / fraze care conțineau verbul „*a fi*”. Nici în cazul acestuia situația nu a fost mai fericită. Destul de multe persoane consideră că este corect să-l pună la conjunctiv prezent cu un **i** sau la conjunctiv perfect cu doi **i**. Este bine de știut faptul că modul conjunctiv, timpul perfect, este alcătuit din trei componente: afixul mobil **să**, afixul mobil **fi** și o secvență (purtătoare a radicalului verbal) identică cu **participiul**.

Așadar, spre deosebire de toate celelalte forme cu afix mobil, conjunctivul perfect este invariabil (*să fi fost*, *să fi cântat* etc); adică *eu/ tu/ el/ noi/ voi/ ei să fi fost*, *să fi cântat*. În schimb, forma **să fii** reprezintă conjunctivul prezent, persoana a II-a singular, al verbului „*a fi*” : tu să fii fericit, tu să fii norocos etc. **Fii** cu doi *i* atât la forma afirmativă, cât și la forma negativă.

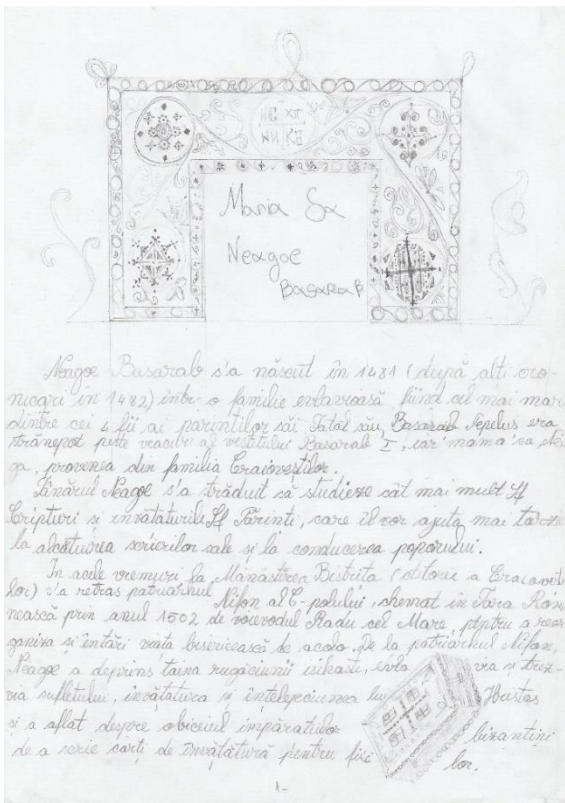
În concluzie, consider că ar trebui să fie tras un semnal de alarmă în privința multiplelor greșeli gramaticale, indiferent dacă motivul este neștiința sau graba cotidiană. Astfel, dacă vrem să fim români adevărați, va trebui să avem „pretenția” de a vorbi corect limba română.

• Sfântul meu drag

Măria Sa, Neagoe Basarab

Neagoe Basarab s-a născut în 1481 (după alți cronicari, în 1482), într-o familie evlavioasă, fiind cel mai mare dintre cei patru fii ai părinților săi. Tatăl său, Basarab Țepeluș, era strănepot peste veacuri al vestitului Basarab I, iar mama sa, Neaga, provenea din familia Craioveștilor.

Tânărul Neagoe s-a străduit să studieze cât mai mult Sfintele Scripturi și învățăturile Sfinților Părinți, care îl vor ajuta mai târziu la alcătuirea scrierilor sale și la conducerea poporului.

În acele vremuri, la Mănăstirea Bistrița (ctitorie a Craioveștilor), s-a retras Patriarhul Nifon al Constantinopolului, chemat în Țara Românească prin anul 1502, de Voievodul Radu cel Mare, pentru a reorganiza și întări viața bisericească de acolo. De la Patriarhul Nifon, Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos și a aflat despre obiceiul împăraților bizantini de a scrie cărți de învățătură pentru fiii lor²⁹.

Neagoe a acumulat foarte mult din știința lumii și cultura teologică a timpului său³⁰. La doar 20 și ceva de ani, poliglot fiind, el a primit funcția de postelnic și traducător al predecesorului său pe Scaunul Țării Românești, Radu cel Mare.

În anul 1504, în biserica Sfântul Nicolae Domnesc, din Curtea de Argeș, în prezența domnitorului și a familiei sale, Neagoe s-a căsătorit cu Despina Milița, strănepoată după tată a Țarului Lazăr Brancovici, ei având șase copii, în decursul a

17 ani: Theodosie, Stanca, Ruxandra, Petru, Ioan și Anghelina, dintre care ultimii trei vor muri înaintea voievodului.

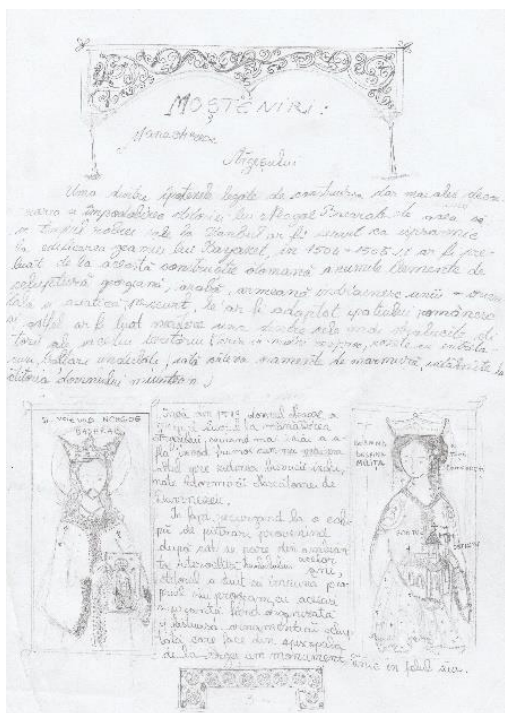
În 1512, la treizeci de ani, a fost chemat la demnitatea de Domnitor al Țării Românești. Sfântul voievod s-a arătat chibzuit și bun organizator al țării. Domnia sa de 9 ani a fost un răstimp de liniște și prosperitate, într-o vreme când greutățile apăsau asupra țării și a Bisericii. În 1517, a cerut și a obținut de la Patriarhia Ecumenică canonizarea fostului său învățător, Nifon.

Continuând ctitoria Domnitorului Radu, Sfânta Mănăstire Dealu, Neagoe Basarab a adus o echipă de zugrăvi, în frunte cu Dobromir, care va picta și la Curtea de Argeș. A

²⁹ De exemplu: Învățăturile lui Vasile Macedoneanul către fiul său, Leon, sau ale lui Constantin profirogenetul către fiul său, Romanos, sau ale lui Vladimir Monomahul, către fiii săi – înșiruirea ar putea continua.

³⁰ La 18 ani, tânărul Neagoe, fiind împreună cu alți jupâni din Țara Românească, invitat la un ospăț dat de principele Ungariei, Vladislav, la Budapesta, a apărat Ortodoxia de insultele unor catolici, cu privire la cultura bizantină și la icoane: „Icoana bizantină nu va muri, pentru că puterea ei este duhovnicească. În icoana bizantină, mărturisim și păstrăm neatinsă curăția Maicii Domnului [...]. Și-mi pare că Preacurata se odihnește mai mult în frescele bisericilor noastre cotropite de turci, decât în palatele pline de fast, unde pare dezbrăcată de neprihănirea ei”. Odată ajuns Domn, Neagoe va construi Mănăstirea Curtea de Argeș, în cinstea Născătoarei de Dumnezeu.

înfrumusețat biserici mai vechi, a întărit și a consolidat mănăstiri din Sfântul Munte Athos, astfel încât Gavriil Protul avea toate motivele să îl numească „mare ctitor a toată Sfetagora“.

Totuși, dorul inimii domnitorului era de a construi aici, în țara lui, o mănăstire închinată Maicii Domnului și care să servească, ulterior, ca necropolă domnească.

Una dintre ipotezele legate de construirea, dar, mai ales, de decorarea și împodobirea ctitoriei lui Neagoe Basarab este aceea că, în timpul robiei sale la Istanbul, ar fi servit ca ispravnic la modificarea geamiei lui Bayazet, între 1504 –1505 și ar fi preluat de la această construcție otomană anumite elemente de sculptură georgiană, arabă, armeană și – îndrăznesc unii – orientală și asiatică, pe care le-ar fi adaptat spațiului românesc și, astfel ar fi luat naștere una dintre cele mai strălucite ctitorii ale acestui teritoriu (crin în motiv reciproc, rozete cu entrelacuri, bolțari ondulați, iată câteva ornamente de marmură întâlnite

la ctitoria domnitorului muntean).

Încă din 1513, Domnul Neagoe a început lucrul la Mănăstirea Argeșului, căutând mai întâi a afla izvod frumos, cum nu mai era altul, spre zidirea bisericii închinată Adormirii Născătoarei de Dumnezeu.

În fapt, recurgând la o echipă de pietrari provenind, după cât se pare, din ambianța heteroclită a Istanbulului acelor ani, ctitorul a știut să impună propriul său program, cu aceeași siguranță fiind organizată și fastuoasa ornamentală sculptată care face din biserica de la Argeș un monument unic în felul său.

Astfel, în primăvara anului 1514, a început lucrul la zidirea – poate – a celei mai frumoase biserici care s-a ridicat în tot Răsăritul, de la căderea Constantinopolului încoace. Din dragoste pentru Mântuitorul Hristos și Preacurata Sa Maică, din duios și fierbinte dor pentru cel ce fusese duhovnicul său, Sfântul Nifon, Măria Sa n-a cruțat, la ridicarea acestei mănăstiri, nici aur, nici pietre scumpe, nici avuție, nici osteneală.

Însă mai era un rost tainic pentru care Domnul dorea să săvârșească această preafrumoasă ctitorie: la Argeș fusese, secole de-a rândul, scaunul Basarabilor, domnii Țării de dincoace de Dunăre. Pentru aceea, Domnul Neagoe a socotit a ridica peste osemintele strămoșilor și părinților săi un loc de rugăciune închinat Împărătesei celei mai înalte decât toată făptura. Prin această ctitorie, el a dorit și a avut scopul foarte clar de a-și legitima domnia, căci era considerat de mulți ca nefiind os domnesc.

Domnul a gândit biserica în așa fel încât să dăinuiască peste veacuri, căutând materiale din cele mai bune și mai scumpe. Calcarul l-a adus de la Albești, iar marmura, tocmai de la Constantinopole. După aceea, blocurile de piatră au fost legate pe dinăuntru, cu mare meșteșug, vărsându-se plumb topit între pietre și cărămizi, spre a le întări. Naosul a fost ridicat în formă de trifoi, iar pronaosul, sprijinit pe 12 coloane răsucite și frumos cioplite, închipuindu-i pe cei 12 Apostoli. Ferestrele au fost alcătuite iscusit, scobite și cu mare meșteșug. Mijlocul din afară al bisericii este încins cu un brâu de piatră cioplit cu flori și poleit, simbolizând Sfânta și nedespărțita Treime. Toate înfloriturile de piatră au fost poleite cu aur curat, iar scobiturile, vopsite cu lăpislazuli,

cu praf de piatră scumpă albăstrie. Pentru aceea, biserica întreagă părea un giuvaier, despre care Părintele Gavriil, protosul Sfântului Munte, avea să scrie mai târziu că e o zidire mai minunată decât Templul lui Solomon și mai împodobită decât Agia Sophia, deși este mai mică decât ele.

Însăși construirea unei asemenea biserici ortodoxe și înzestrarea ei cu daruri era un fapt de curaj, o mărturisire de independență și de credință statornică. Din nefericire, pictura originală nu s-a păstrat, în urma „restaurării“ efectuate de arhitectul francez Lecomte de Nouy. Cu greu au putut fi extrase din biserică unele fresce aparținând pictorului Dobromir. Pictarea unor predecesori, domnitori și voievozi avea ca scop

legitimarea lui Neagoe pe tron și invocarea tradițiilor de luptă anti-otomane (prin reprezentarea Țarului Lazăr al sârbilor).

Cartea *Învățăturile ale lui Neagoe Basarab către fiul său, Theodosie* este prima creație de valoare universală a limbii române.

A fost concepută în limba slavonă, în ultimii ani de viață ai Domnitorului Țării Românești, și în ea îi transmite tânărului său fiu – și prin el, tuturilor celor ce deschid cartea – o serie de povețe, sfaturi, întâmplări minunate, întăritoare în credință.

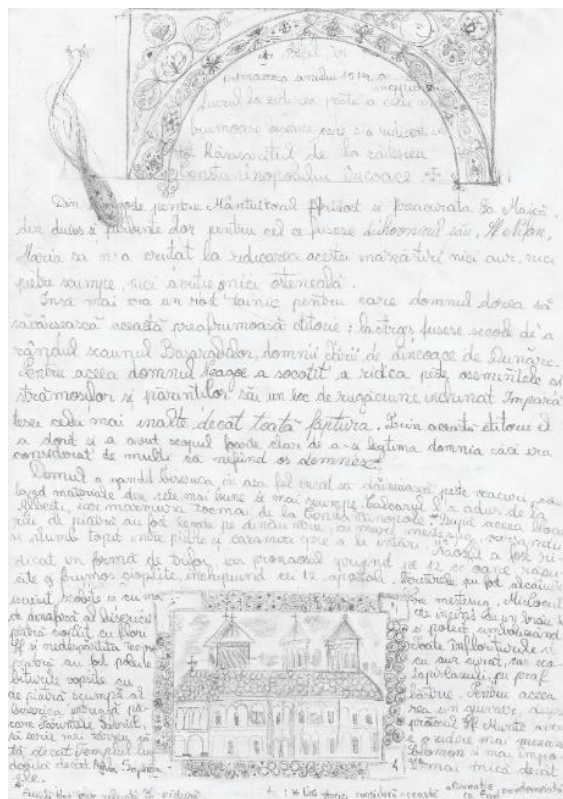
Textul original are câte 21 de rânduri pe pagină, este îngrijit și asemănător manuscriselor slavo-române din secolul al XVI-lea. Titlurile și, pe alocuri, punctele sunt realizate uneori cu azur, alteleori cu sulfură roșie de mercur sau cu cerneală albastră.

Hârtia lucie, de proveniență italiană, are pe diverse file două filigrane: ancoră și pălărie de cardinal. Formatul este mic, destinat unei cărți de lectură. Întreg manuscrisul, care nu s-a păstrat integral până în zilele noastre, a avut 387-390 de file.

De-a lungul timpului, au fost efectuate două traduceri ale originalului slavon: prima, în grecește, iar cea de a doua, în românește. Aceasta datează din timpul domniei lui Matei Basarab și se pare că a fost făcută de Udriște Năsturel, aparținând ulterior lui Ștefan Cantacuzinul (Domn în Țara Românească între 1714 –1716) și ajungând până în zilele noastre, integral.

Învățăturile... ne arată lămurit că viața voievodului muntean a cuprins cele trei dimensiuni nedespărțite ale spiritualității ortodoxe, așa cum ni le înfățișează teologia răsăriteană: dogmatică, ecleziastică și ascetică. Cum a putut un Domn, având grijile cârmuirii unei țări, să aibă o gândire cu totul cufundată în Dumnezeu? Pentru omul rațional al secolului nostru, acest lucru a părut cu totul neverosimil. Pentru aceea, s-a și socotit de mulți că autorul *Învățăturilor* ar fi un călugăr învățat, Manuil din Corint. Pentru noi, însă, tocmai în acest paradox stă mărturia cea mai fermă a sfințeniei Domnului Neagoe.

ilustrație și text,
Maria Preoteasa

Dezbrăcat de tine

prof. Cosmina Dragomir

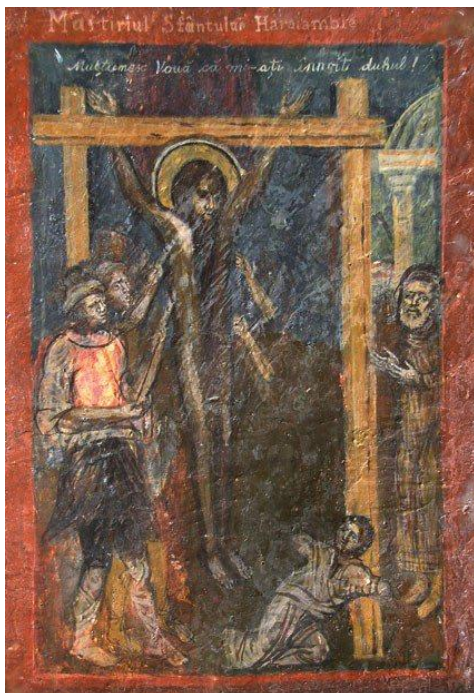
Azi am știut de ce ai rămas
senin și slăvind,
pe alții privind ascuțit-dezvelind
coaja de pe sămânța care ne ești.

Așa dăltuit, simțeau tina lumii
cu straietele-i multe că în plus te ustură
și te-ai grăbit, tot atunci,
să le scoți negreșit de pe trup.

Te-ai scuturat într-un spasm,
ca întru nașteri, pe dos întors,
te-ai smuls și aruncat peste cap
ca pe cămăși, nedescheiate.

Apoi, ajutat cumplit și neiubit,
te-ai trezit slobozit
în alt somn, în alt vis,
privindu-ți mâinile noi!

Alb cântând
ca zăpada,
roz râzând,
ca livada.

(Sf. Haralambie, frescă, Biserica Stavropoleos)

• **Poeziile copiilor**

Mama este catifea

Mama este catifea,
Dulce și frumoasă.
Ochii ei, dacă-i atingi,
Iese marea-albastră.

Mama, doar mama
Mă leagănă ușor,
Cântecul ei dulce
M-adoarme-ncetișor.

Cea mai bună mamă
Tu ești pentru mine.
Scumpa mea mămică,
N-ai seamăn pe lume!

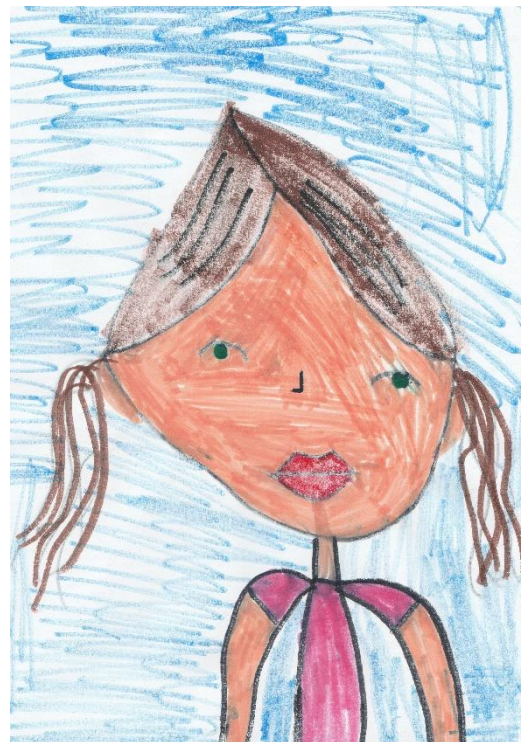
Alexia Roșca, cl. a III-a

pictură de Maria Blîndu, cl. a V-a

Pentru doamna învățătoare

Eu vă scriu o poezie,
Căci am învățat a scrie.
Și eu știu că, dacă
Dumneavoastr-o să vă placă,
O să o tot repetați,
Până când o învățați.
Și acum vă dăruiesc
Mii și mii de „mulțumesc”
Și să știți că vă iubesc!

Sophia Voican, cl. I

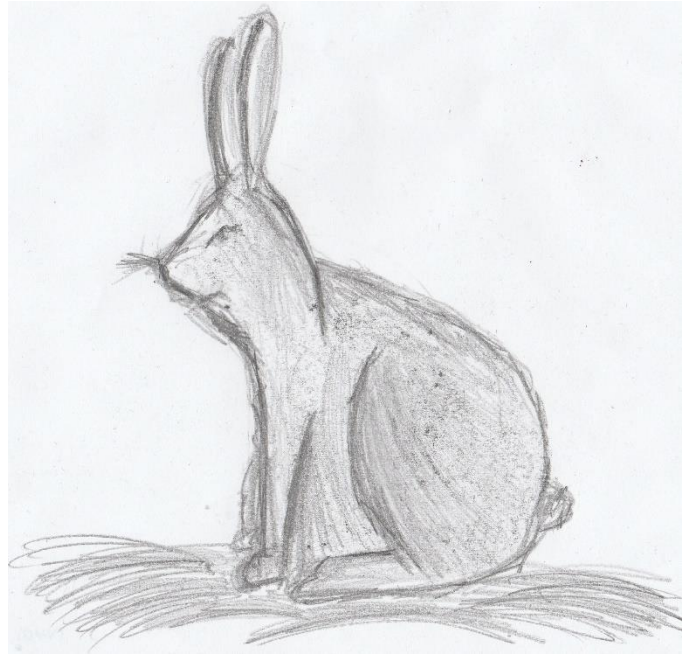
Desen de Ilinca Ambrozie, cl. I

Iepurele

Un iepuraș drăgălaș
A fugit spre un copac,
S-a urcat, s-a culcat,
Și apoi a și plecat

Sus la munte-ncetișor,
Să se-adape binișor
Cu-apă dulce, de izvor,
Din frumosul codrișor.

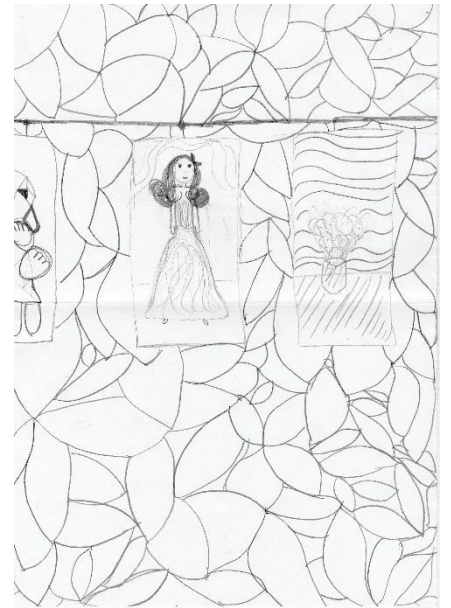
Maria-Alesia Dragnea
cl. a III-a

Ioan Anton, cl. a VI-a

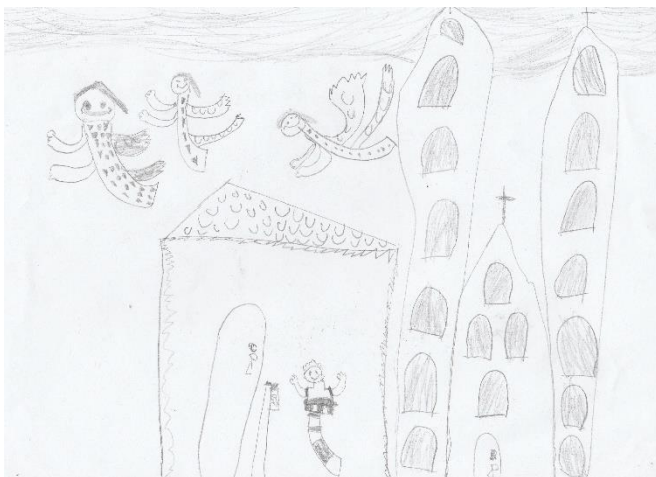
Ileana Cosânzeana

O, Ileano cu ochii ca lacurile,
O, Ileano cu părul ca grâul,
O, Ileano, cu fruntea ca cerul,
O, Ileano cu luceferii pe umeri,
O, Ileano cu soarele la brâu,
O, Ileano cu luna plină pe rochie,
O, Ileano cu norii ca blănița,
O, Ileano cu anotimpurile-n mâini,
O, Ileano cu florile-n coroană,
Care au în mijloc nestemate,
O, Ileano, tu ești frumoasă ca o zână!

Paraschiva Toboșaru,
cl. a III-a

Ana Dumitrescu,
cl. a VI-a

Dennis Ciucă,
cl. pregătitoare

Iarna

De ieri s-au pornit să cadă
Floricele mici, de vată,
Fulgușorii de zăpadă.

E-o minune de-o secundă,
Este floarea cea rotundă,
Dar ea poate îmbrăca
Toată lumea, c-o manta.

Vine iarna, deci, îndată,
Aducând, cu ea odată,
Nașterea cea minunată
Ce lui Iisus i-a fost dată

În seara sfântă, minunată,
Când S-a născut, fără de tată,
Cel mai Curat de pe pământ,
Împăratul nostru Sfânt.

Dar să prezentăm un pic
Peisajul cel magnific:
Valea-ntreagă luminoasă,
Minunat scăpărătoare,
Ca să pregătească lumea
Pentru seara sfântă, mare,
Când se-aud pe la ferestre
Cântece de stea, măiestre.
E acuma iar Ajun,
E Ajunul lui Crăciun.

Dar cete de colindători
Au să colinde până-n zori,
Pe la ferestre luminate,
La case pline cu bucate.

Căci cu bujorii roșii, reci,
Se-ntorc acasă, pe poteci,
Și-n liniștea nopții geroase
Cu toții, cu inimi bucuroase.

Foto: Victor Paul, cl. a VIII-a

Peste casele ascunse
Sub căciuli, ca de postav,
Ninge cu flori reci de gheață
Ce plutind împodobesc
Pomi cu ramuri de argint
Într-un strai sărbătoresc.

Și-n casa fiecărui om
Șade la fereastră-un pom,
Cu ramuri verzi și parfumate,
Ce pe deplin sunt încărcate
Cu globulețe, beculețe
Și-alte podoabe colorate.

Așa e iarna, minunată,
Căci pentru-aceasta a fost dată:
S-albească totu-n jur și-n noi,
Chemând copilăria înapoi.

Teodora Macovei, cl. a IV-a

Crăiasa zăpezii

Vine iarna pe la geamuri,
O frumoasă doamnă,
Și așterne peste ramuri,
Albinuțele de iarnă.

Ea ne-aduce geruri grele
Și ninsori bogate,
Să nu ținem cont de ele,
Căci frumoase-s toate.

Daria Petrache, cl. a IV-a

Poezie de Crăciun

Moșule îți mulțumesc
Pentru ce mereu gălesc
Sub al nostru mic brăduț,
În fiecare an drăguț.
Și să știi că noi, mereu,
Și atunci când ne e greu,
Ne trezim de dimineață,
Chiar și nespălați pe față,
Să vedem al nost cadou
Care pentru noi e nou.

Sophia Voican, cl. I

Bilută, papagalul

Dimineața-n colivie,
Când devreme se trezește,
Să ne spună – cine știe –
Cine dulce ciripește?

E perușul fermecat
Care semințe de aur a mâncat.
Și când trilul a sfârșit
Îndată l-am eliberat.

Anastasia Săftoiu, cl. a III-a

Fulgii

Peste dealuri fumurii
Și peste câmpii pustii
Cad din nouri albi și grei
Fulgi, ca fluturii stingheri.

Cad ușor și rătăcit,
Peste codrul desfrunzit
Și se-anină de vreun ram,
Fulgii, ca florile-n geam.

Cad din cerul plumburiu,
Prin văzduhul străveziu,
Pe pământul umed, rece,
Fulgii, ca vremea ce trece.

Alexia Pitulan, cl. a VI-a

Noapte de iarnă

Noaptea s-a lăsat ușor
Peste satul răsfirat,
Fulgii albi plutesc și zbor
Prin văzduhul înghețat.

Pădurea-i încremenită
De gerul aspru, cumplit,
Poteca îi troienită,
Stele pe cer s-au ivit.

Luna-i rece, ca de gheață,
Și-a sa umbră argintie
Dinspre depărtări veghează
Peste întinderea lucie.

Noaptea s-a lăsat ușor
Și-a cuprins cu-a ei tăcere
Norul alb și plutitor
Ce-a trecut ca o adiere.

Și în astă-ncremenire
A naturii amuțite,
Dinspre munți răsună, iarăși,
Urlete de lupi, grăbite.

Texte de Ioan Anton, cl. a VI-a

Răsărit la mare

Soarele a răsărit
Peste marea-albastră,
Pescărușii au ieșit
Pește să găsească.

Trei delfini, în depărtare,
Înoată în salturi,
Un guvid grăbit apare,
Lunecând prin valuri.

Alexia Roșca, cl. a III-a

ilustrație de Cristina Filipoiu,
cl. a V-a

Despre un desen

Așa că m-am gândit să îl fac mai mare și i-am lipit o a doua foaie, iar apoi am continuat cu spirale și dragoni. Am continuat tot așa, până la a șasea foaie. Când am terminat, foaia era plină de culori aprinse.

ERA O OPERĂ DE ARTĂ.

La școala mea veche am făcut odată un desen de șase pagini, care m-a impresionat atât pe mine, cât și pe colegi și pe profesori. Am realizat acest desen în mai multe zile: eram la mansardă și nu făceam nimic. Am văzut o foaie și niște culori de ceară, așa că, plictisită cum eram, m-am apucat să fac spirale pe acea foaie, dar spiralele le-am făcut pe un fel de banană care semăna cu o barcă, drept vorbind de la o banană am pornit.

Spiralele s-au tot întins pe foaie, până când una dintre ele a acoperit ultimul spațiu al foii. Prima dată, m-am gândit că desenul era gata, dar apoi copiii au început să îl admire și să spună că este frumos.

Maria Popescu, cl. a V-a

- *Eseuri pe diverse teme*

”Plăcerea oamenilor de a asculta povești”

Desen: Maria Balan, cl. a VII-a

Eu consider că omul, fără povești, nu poate trăi, deoarece aceasta îl poartă pe cititor sau pe ascultător într-un univers fantastic, deseori paralel cu realitatea, în care orice este posibil.

Poveștile se adresează copiilor, dar și adulților care sunt capabili să păstreze neatinsă poarta misterului, să se bucure de frumos și să aprecieze o poveste, ca pe un obiect de artă. Pentru aceste apropieri, ce poartă spiritul și imaginația departe, oamenii adoră poveștile, din orice postură.

Poveștile ne transmit și ne oferă cunoștințe noi și necesare.

Povestitorii, chiar și scriitorii, pornesc în drumul prin basm, pentru a scrie o poveste, conduși de un fir nevăzut, pe care înșiră prețioase mărgelile, ce formează un colier pilduitor pentru toți cei ce au răbdare să asculte și să se lase vrăjiți de fabuloasa lume a imaginației creatorului.

În concluzie, poveștile sunt chei pentru un tărâm tainic, mistic, pe care oamenii, indiferent de vârstă, sunt bucuroși să-l exploateze.

Ana Cătană, cl. a VIII-a

Poveștile, după părerea mea, sunt niște întâmplări reale sau nu, scrise în zeci sau sute de pagini, care le arată copiilor o lume mai bună, o lume plină de peripeții și de întâmplări fabuloase, spectaculoase. În acea lume există magicieni și tot felul de ființe mistice, care fac lucruri nemaivăzute, ce pot salva vieți.

Din nefericire, în ziua de azi, cititul și ascultatul poveștilor nu mai sunt „la modă“, iar copiii nu mai sunt învățați să citească povești ci, dimpotrivă, să se joace pe tablete și pe telefoanele mobile.

Personal, îmi amintesc cu drag de momentele în care mama îmi citea povești și eu le ascultam cu mare interes, în mintea mea creându-se o cu totul altă lume și cred că niciunui copil nu ar trebui să i se ia această plăcere.

Cred că plăcerea de a asculta povești trebuie trăită la vârste fragede, pentru ca, mai târziu, copilul să poată avea amintiri frumoase.

Citirea basmelor și a altor lecturi sunt niște momente unice, care nu trebuie uitate niciodată, ci, dimpotrivă, trăite iar și iar!

Vlad-Andrei Segărceanu, cl. a VIII-a

Desen de Anastasia Hagi, cl. I

Povestind, oamenii sunt purtați într-un univers ficțional, într-un univers al basmelor, unde totul este posibil.

Plăcerea de a fi ascultat cu atenție se numără printre dorințele unui narator sau scriitor de povești. Aceștia se desprind de lumea reală, conectându-se la o altă lume, acolo întâlnindu-se cu personaje mitice, înzestrate cu puteri supranaturale sau pur și simplu obișnuite.

Unii aleg să spună povești cu o anumită învățătură, pentru a-i pregăti pe micii ascultători pentru viitor. Acestea pot consta în lecții de viață, întâmplări amuzante sau exemple de comportament.

Mai pe scurt, poveștile înseamnă dezvăluirea imaginației ficționale.

Sofia Enache, cl. a VIII-a

• Basmul inventat de mine

Cavalerul fără nume

De mult, pe vremea regelui Arthur, când turnirurile și duelurile erau în toi, pe vremea când legendele cu dragoni și poveștile cu zâne erau cea mai mare atracție, trăia un brav cavaler, Sir John... Avea o privire pătrunzătoare, uneori luminată de o sclipire jucăușă, care trăda, câteodată, un sentiment de bucurie.

Era un om în floarea vârstei, cu un chip blând, zâmbet luminos și obraji rozalii. Acest om fusese pus de multe ori în fruntea armatelor engleze, conducându-i mereu spre victorie. Acesta era nedespărțit de prietenii săi dragi, scutierul Stephan și Eric. La război ori în misiune, toți trei mergeau împreună, cot la cot.

Însă, într-o zi, o vizită neașteptată îi uimi pe toți...

- Era în vara anului 456, relatează cu melancolie eroul nostru. Eu, Stephan, Eric și încă vreo douăzeci de inși păzeam granițele din sudul Angliei, în apropiere de strâmtoarea La Manche. Inamicul putea apărea de oriunde. Am cerut întăriri, deoarece știam că acea zonă era periculoasă, iar iscoadele erau la tot pasul. Cercetam zi și noapte, căutând dușmanul peste tot: peșteri, cimitire, catacombe, păduri... Însă nimic...

După o zi obositoare, am hotărât să ne întoarcem la bază. Înfometăți cum eram, am îmbucat câte ceva și apoi ne-am odihnit.

Noaptea veni destul de repede, iar în jurul orei zece, toți arcașii aveau arbaletele pregătite, iar cavalerii, săbiile aproape. Brusc, se auzi un tropot de cal. Încordați, ne-am repezit aproape instantaneu pe zidurile fortăreței. În fața porții, se afla un cavaler cu o mantie lungă și neagră, care nu lăsa să i se vadă chipul. Bidiviul său era un armăsar de un alb imaculat, ce strălucea în lumina lunii, cu picioare subțiri și gât musculos. În ciuda înfățișării, calul părea extenuat, părând că galopase toată ziua.

- Lăsați-mă să intru, spuse necunoscutul.
- Dar de unde știm că nu ești dușman? întrebă Stephan.
- Îmi dau cuvântul de onoare, iar dacă credeți că ascund ceva, mă puteți omori.

Am deschis ușile grele din lemn masiv, iar imediat ce cavalerul intră, căzu de pe cal și își pierdu cunoștința... Îi luă ceva timp să-și revină.

- Vin cu vești de pe flancul vestic... de-abia putu să îngâne. Am mare nevoie de oameni viteji, deoarece... am aflat... unde va ataca dușmanul... Nimeni nu-și dădu seama de ce vorbea despre el, dar am crezut că acest lucru i se datora amezelii.

- Trebuie să veniți cu mine! spuse, pe un ton atât de hotărât, încât credeam că în secunda următoare ne vom trezi pe front, luptând aprig, cu el în frunte.

Cu câteva îndoieli în sufletele noastre, am pornit la drum, a doua zi, cu necunoscutul. „Cavalerul fără nume“, mă gândeam eu.

Înarmați până-n dinți, și, din fericire, fără nici un obstacol în calea noastră, am ajuns la apusul soarelui pe frontul de vest. Lupta era în toi. Înnebunit de furie, Eric se aruncă asupra dușmanului. Folosindu-se de calitățile sale de luptător, acesta spintecă trei cavaleri, dintr-o lovitură. Necunoscutul i se alătură. În timp ce-și lepăda mantia, am văzut pe armura sa un centurion cu totul și cu totul din aur. Am apucat să-i văd și chipul, cu trăsături fine și o privire ageră. Am văzut cum pe fața soldaților din tabăra adversă se așterne groaza. Apoi a dispărut printre inamici... Toți ceilalți i-au urmat exemplul.

Lupta a fost foarte încrâncenată, iar fiecare tabără și-a pierdut mulți oameni. Însă, într-un final, am câștigat bătălia. Este adevărat, eu și camarazii mei ne-am ales cu ceva răni, dar în scurt timp am primit îngrijiri medicale. „Cavalerul fără nume“ parcă se evaporase. Mulți au avut reaua presimțire că acesta murise, dar nu era așa...

Peste câteva zile, am fost chemați la castelul Regelui, pentru a fi decorați chiar de către acesta. Când am ajuns în sala tronului, am înmărmurit. „Cavalerul fără nume“ era, de fapt... Regele Arthur! Un zâmbet plin de recunoștință înflori pe fața regelui. Acesta ne-a strâns mâna și ne-a îmbrățișat. Nu pot descrie în cuvinte felul în care mă simțeam...

A fost cea mai frumoasă zi din viața mea!...

Sofia Staicu, cl. a VIII-a

Povestea unui ciobănaș

A fost odată un cioban – ciobănel tinerel, cu numele de Ionel, ce păștea oile împăratului. Și-avea acest împărat o fată, o mândrețe de copilă, de se lumina locul unde ședea ea.

Ioan Gavrilă, cl. I

Însă, pe când se plimba, odată, împăratul, cu fiica sa, prin grădinile palatului, numai ce apare pe cer un nor negru și, din mijlocul norului, o voce ca de tunet:

- Împărate, de nu mi-o vei da pe fiica ta de soție, voi fura soarele de pe cer și veți rămâne pe veci în cel mai adânc întuneric.

Împăratul nu se învoi, așa că soarele dispăru fără urmă. Văzând aceasta, împăratul dădu de știre că oricine va izbuti să aducă înapoi soarele va avea jumătate de împărăție și mâna fiicei sale.

Auzind și Ionel, ciobănașul, toată isprava, merse degrabă la o bătrână înțeleaptă, pe care tot bătrână o știa de când era mititel, și o rugă să-l ajute. Bătrâna îi spuse:

- Soarele a fost furat de un zmeu mai puternic decât orice închipuire. Și, ca să ajungi la el, va trebui să te urci până-n vârful stejarului din Pădurea de nestrăbătut, însă, ia seama, căci crengile acestuia proptesc norii. Așadar tu, când vei simți în drumul tău că te cuprinde o toropeală de neînvinș, să-ți torni pe tot corpul apa pe care ți-o voi da eu și pe dată te vei face ușor ca un fulg și vei putea ajunge până în vârful stejarului.

Făcând întocmai precum i se spusese, Ionel urcă până în vârful copacului și, de aici, ajunsese pe un alt tărâm, unde zmeul îl întâmpină urlând furios.

Desen de Vlad Tudor, cl. a VI-a

Ionel nu se înspăimântă, căci bătrâna cea înțeleaptă îi mai dăruise la plecare și un alt fel de ulcior cu apă, pe care bând-o, se făcu îndată nevăzut și putu să intre nestingerit în palatul zmeului și să elibereze soarele captiv.

Despre isprava nemaiîntâlnită se vorbea, de acum, în toată împărăția, astfel că împăratul n-avu încotro și-și mărită mândrețea de fată cu ciobănelul tinerel Ionel. Iar eu, mâncând la nunta lor o bucată de șorici afumat, urez sănătate celor ce m-au ascultat!

Teodora Macovei , cl. a IV-a

De ce are gazela coarnele așa frumoase

Odată, demult, gazela nu avea coarne.

Într-o zi, pe când se plimba, a găsit un pui de suricată, care căzuse într-o groapă și nu mai putea să iasă. El a rugat-o:

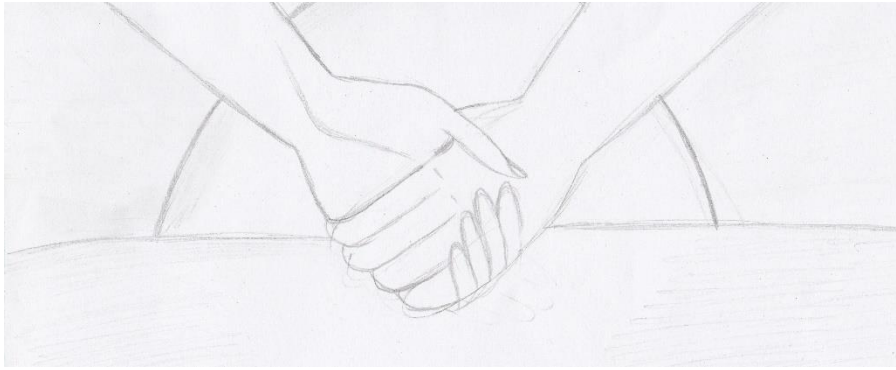
- Ajută-mă, te rog!
- Bine!
- Îți mulțumesc!

Dumnezeu, văzând bunătatea gazelei, îi zise:

- De acum înainte, o să ai aceste coarne frumoase, ca dar de la mine, toată viața, iar atunci când vei muri, le va moșteni tot neamul tău.
 - Mulțumesc mult, Doamne!
- De atunci, gazela are coarne.

Paraschiva Toboșaru, cl. a III-a

- **Eseu "Prietenia și cel mai bun prieten"**

Desen de Theodora Petrache, cl. a VII-a

Prietenia este acel lucru care ne ține împreună și care-l face pe om să fie bucuros.

Dumnezeu vrea ca oamenii să fie prieteni și, dacă vede că suntem uniți și ne înțelegem, va fi lângă noi, ne va ajuta.

Dacă prietenia nu ar exista, fiecare ar fi singur și nu s-ar descurca; de aceea, trebuie să fim prieteni unii cu alții și să nu ne certăm, ci să viețuim împreună, cu dragoste.

Pentru mine, prietenia este ceea ce mă face să mă bucur de prezența prietenilor mei. Și știu că, la nevoie, este cineva în această lume, care mă poate ajuta, cu care pot să discut și să împărtășesc experiențe frumoase.

Dumnezeu este Prietenul meu de când m-am născut, până acum, și știu că, dacă voi ajunge în Rai, Dumnezeu va fi primul prieten pe Care o să-L văd și El mă va primi cu bucurie acolo.

Dumnezeu ne-a creat din iubire, pe toți, iar dacă și noi ne iubim, vom fi plăcuți Lui și vom putea fi asemenea Lui, prin iubirea pe care o vom arăta semenilor noștri.

Matei Mișnei, cl. a V-a

Desen de Sophia Voican, cl. I

Prietenia adevărată este un giuvaer neprețuit. Aceasta este un lucru extraordinar, greu de obținut și foarte greu de recâștigat. Prietenii sunt cei care te fac să zâmbești și te ajută la greu întotdeauna, zicându-ți cuvinte de încurajare. Ei sunt lumina vieții tale, nu contează cum arăți, pentru că ei văd ce este în tine, nu le pasă dacă ești negru sau alb, sau dacă ai o problemă de sănătate, ei văd ce ai în suflet.

Prieteni îți sunt familia și oamenii care țin la tine cu adevărat, cei care n-ar renunța la tine niciodată. Nu trebuie să-ți placă aceleași lucruri ca prietenului tău. Fii tu însuși, iar dacă acel prieten ține la tine, te va plăcea în continuare.

Prietenia este emoție, bunătate, loialitate, bucurie, generozitate și iubire.

Ana Vetu, cl. a V-a

Prietenia. Un gând... un vis... o dorință... tristețe... bucurie...

Fiecare dintre noi le simte, le trăiește și dorește, la un moment dat, să le împărtășească. Vrem să iubim. Vrem să fim iubiți. Și totuși, parcă este ceva mai profund, ceva ce ne dă putere, ceva ce ne dă aripi spre un vis nou. Pentru fiecare dintre noi, prietenia înseamnă ceva complet diferit.

Totuși, de cele mai multe ori, pentru cei mai mulți oameni, prietenia înseamnă totul. Ea este exprimarea sinceră și fără rezerve a gândurilor și sentimentelor în fața unui om. Prietenia face să se nască cele mai frumoase gânduri de generozitate și simpatie.

O prietenie adevărată este un cerc în care cei doi prieteni se ajută în viață. Când ești singur, fără prieteni, nu poți decât să mergi înainte... ca și o barcă pe uscat.

Desen de Sofia Floarea, cl. a VII-a

De multe ori, există o persoană dispusă să ne asculte, să se bucure, atunci când o face, și să ne încurajeze când suntem triști sau ne este frică. Uneori, uităm că și noi reprezentăm pentru cineva același lucru. Prietenii sunt a doua familie, în care ți se dă dragoste, bucurie, și cu ajutorul căreia problemele se micșorează.

Prietenii adevărați nu vor nimic de la tine, în afara faptului că vor să te susțină, să fie lângă tine și să se simtă bine în prezența ta.

Prietenia este, poate, lucrul cel mai important al vieții. Un gând împărtășit, un vis împlinit, o dorință trăită, tristețe mângâiată, speranță, toate aceste lucruri definesc Prietenia.

Teodora Haranguș , cl. a V-a

Nu pot să-mi imaginez viața fără prieteni. Ei sunt unul dintre cele mai importante aspect ale vieții. Avem nevoie de ei, ca să le împărtășim atât bucuriile, cât și supărările noastre. Este bine să știm lucrul acesta și să învățăm din timp să îi apreciem și să îi ținem aproape de noi.

Pentru mine, prietenul cel mai bun înseamnă foarte mult. De fiecare dată când am avut nevoie de el, mi-a fost alături. Este o persoană sinceră, care nu ar putea să mă mintă niciodată, indiferent de situație.

Mi-a dovedit de nenumărate ori că nu este un prieten fals și a reușit să îmi câștige încrederea.

Desen de Ana Iancu, cl. a VI-a

Am învățat să ne distrăm, să învățăm unul de la celălalt, să ne plângem unul altuia atunci când ne este greu și, cel mai important lucru, să ne respectăm.

De când suntem prieteni, am înțeles că, fără respect și fără îngăduință, nu poți avea un prieten adevărat. Îmi doresc foarte mult ca prietenia noastră să dureze o viață.

Fără el, nu aș fi nimic, mereu mi-a fost alături. Cel mai bun prieten al meu este Matei. Cu toate că nu ne vedem decât la școală, suntem ca doi frați.

Atunci când jucam fotbal și m-am lovit, a venit imediat să mă ajute, deci este adevărat că „Prietenul, la nevoie se cunoaște!“.

Alături de el, am alergat, am stabilit recorduri la săritura în lungime și m-am bucurat când am marcat cele cinci goluri, la Olimpiada Solidarității. Tot împreună am ridicat și cupa oferită la sfârșitul competiției.

Împreună realizăm o carte despre Minecraft – eu o scriu, iar Matei face desenele.

Nu știu cum a rânduit Dumnezeu, că tot ce ne-am dorit s-a întâmplat: am vrut să fim în aceeași echipă, la concurs – am fost; am vrut să scriem o carte reușită, am strâns peste 460 de like-uri.

Dacă nu-l văd o perioadă lungă de timp, totul pare mohorât. El îmi înseninează ziua, mă face să mă simt mai bine.

Andrei Antonică, cl. a V-a

• **Eseu: Importanța credinței creștine. Fapta de credință**

„Credința poate muta și munții“

În lume, există oameni credincioși sau mai puțin credincioși, iar alții nu cred deloc. Mulți oameni au început să creadă cu adevărat în Dumnezeu sau să se încreștineze, datorită unei minuni săvârșite de El.

Toți oamenii, în viață, avem situații mai dificile pe care trebuie să le depășim. Ele pot fi niște încercări de la Dumnezeu, pentru a ne apropia de El, pe care unii le percepem ca pe niște „pedepse“ pentru păcatele noastre. Atunci când nu mai avem nicio soluție pentru probleme, trebuie să nu deznădăjduim, ci să ne punem toată încrederea în Dumnezeu, să ne rugăm și să avem răbdare. „Prin răbdarea voastră veți dobândi viața veșnică“.

Nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu. De asta trebuie să Îi mulțumim în fiecare zi, pentru că putem vedea peisajele minunate din fiecare anotimp, putem auzi cântările păsărilor, putem mirosi florile primăverii, pentru că putem merge și putem să ne bucurăm de tot ce este în jurul nostru. Fără Dumnezeu, nu putem mișca nici un deget! Nu putem face nimic singuri, oricât am încerca. Dacă ne rugăm cu credință și cu dragoste față de Dumnezeu, putem să trecem peste toate, cu ajutorul Lui.

Maria Preda, cl. a VII-a

Siluan Naroș , cl. a V-a

În lume sunt multe credințe. Primul om, Adam, Îl cunoștea pe Dumnezeu direct, iar credința lui și a fiilor săi era într-un singur Dumnezeu.

Urmașii fiilor lui Adam, nemaicunoscându-L, s-au îndepărtat de El. Cu timpul, simțind nevoia de a avea un Dumnezeu, și-au făcut idoli pe care îi cinsteau. Așa au început să se dezvolte noi religii pe pământ.

Astăzi există o diversitate de religii, însă, dintre toate, cea creștină este singura care propovăduiește iubirea, până și iubirea vrăjmașului.

Dumnezeu este Iubire.

Mărturisind iubirea, noi ne putem numi ucenici ai lui Dumnezeu, însă unii dintre noi o mărturisim doar cu gura, iar cu fapta, nu, după cum zice și un Părinte athonit: „Noi ne numim creștini, însă niciunul dintre noi nu păzește porunca «iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși»“.

Așadar, a fi creștin înseamnă a învăța să iubești.

Dimitrie Naroș, cl. a VII-a

„Credința fără fapte, moartă este“

Atunci când vorbim despre un om, nu putem omite caracterul său, acesta fiind principalul său mod de recomandare și cel care îi formează o imagine în viața de zi cu zi: un fel de carte de vizită, pe care o poartă întotdeauna cu el și care este accesibilă și poate fi „citită“ de către toată lumea.

Un caracter bine format are la bază însușiri pozitive, însușiri ce ar trebui să-i fie indispensabile oricărui om.

Iar una dintre aceste însușiri sunt faptele bune: „Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta din faptele mele credința mea [...] Credința fără fapte moartă este“³¹, spunea Sfântul Apostol Iacov, iar acest lucru, într-adevăr, îl omitem mulți dintre noi.

Pe de altă parte, faptele bune trebuie săvârșite de oricine, dar nu oricum; ci, din inimă, dezinteresat și fără a aștepta recunoștința (după cum se spune într-o pildă, Faptele bune și Recunoștința se întâlnesc foarte rar, aproape deloc).

De asemenea, ele nu ne costă nimic, poate doar puțină (sau mai multă) voință, dar ne aduc (dacă sunt făcute corect și cu un scop bun) binecuvântarea lui Dumnezeu.

Faptele vorbesc despre noi mai mult decât vorbele noastre, spune un proverb, iar un altul spune că „Vorba e doar o umbră a faptei“, de aceea faptele sunt cele care contează.

Deci, dacă faptele bune stau la baza caracterului, iar valoarea unui om se sprijină pe caracterul acestuia, care este, de fapt, relația dintre faptele bune și valoarea unui om?

Ioan Anton, cl. a VI-a

Valoarea omului

Relația dintre faptele bune și valoarea unui om este foarte strânsă. Dacă valoarea unui om este mare, este evident că omul va săvârși fapte bune. Mai ales un om cu valoare este un om cu frică de Dumnezeu și cu respect față de semenii săi. Majoritatea oamenilor cu valoare săvârșesc fapte bune, făcând milostenii, ajutându-și aproapele la nevoie. Ca exemplu îi putem lua pe Sfinții Părinți, care sunt oamenii cu valoare și, în același timp, smeriți, buni, credincioși lui Dumnezeu. Și au făcut și multe fapte bune.

Nu putem spune că numai oamenii cunoscuți de noi toți, oamenii celebri, au valoare. Un om care nu este cunoscut de popor, nu este un om cu renume, este un simplu om care își trăiește viața în pace și liniște și cu credință, poate avea mai multă valoare decât o persoană celebră, deoarece are mai multă bunătate în suflet. El este un om valoros în fața lui Dumnezeu.

Theodora Petrache, cl. a VII-a

³¹ Iacov, 2, 17-18

Faptele bune și valoarea unui om

Desen de Maria Preda, cl. a VII-a

Oamenii sunt de mai multe feluri: oameni buni, oameni răi, unii sunt mai importanți, iar alții sunt oameni obișnuiți.

Mulți oameni sunt considerați valoroși doar pentru că sunt bogați sau au meserii importante, însă adevărata valoare stă în suflet și nu se vede prin bani sau haine, ci prin faptele fiecăruia. Omul valoros nu este acela care este președinte sau primar, ci acela care îi ajută pe alții. Un om cu adevărat valoros, când găsește un obiect pierdut, nu îl ține pentru el, ci îl înapoiază celui care l-a pierdut, făcând, astfel, o bucurie și o faptă bună.

Majoritatea oamenilor îi judecă pe semenii după haine sau după felul în care arată, însă nu se uită mai adânc și în ei, pentru a vedea cu adevărat cum sunt.

Eu cred că oamenii valoroși sunt oameni simpli și care văd în tine calitățile, oameni care fac fapte mărețe.

Diana Sârbu, cl. A VII-a

Omul prețios

Valoarea unui om este inestimabilă, deoarece fiecare este chip și asemănare a Lui Dumnezeu. Un om, însă, ca o piatră prețioasă, este valoros din mai multe privințe, sau valoarea lui este evaluată prin prisma mai multor criterii: al intelectului și al faptelor sale (acestea sunt cele două mari linii și, bineînțeles că, la o cercetare mai amănunțită, pot fi descoperite sau incluse și altele).

Lumește, orice om cu studii și funcție are o valoare, o importanță, dar aceasta este trecătoare și poate fi contestată. Faptele sunt cele care vorbesc, mărturisind adevărul.

Oglindă vie a lăuntricului, aceste acțiuni bune sau rele (după caz) îl dovedesc, deoarece sunt gândite de minte și realizate cu ajutorul mâinilor.

Într-adevăr, „*nous-ul*“ nostru este ochiul sufletului, atenția cea mai subtilă, capabilă să sesizeze prezența lui Dumnezeu și să intre în comuniune cu El. În strânsă legătură se află „*doxa*“ – doctrină, părere – gr. – (din care au derivat „dogmă“, „doxologie“, „doxograf“). Doxa cea dreaptă este ORTODOXIA, iar cea bună, EUDOXIA. Fără dreapta credință (cea pravoslavincă), faptele bune ori nu sunt ori sunt nule.

(„Lucrarea faptelor bune, ce se cuvine să urmeze credinței“ – capitolul al șaselea al Epistolei pauline către Romani). Iar „*praxis*“ (gr. „practică“) este puterea omului – fiecare să lucreze, după puterea sa, fapta cea bună (EUPRAXIA).

Foto : Victor Paul, cl. a VIII-a

De aici reiese legătura dintre om și faptele sale. Pentru încredințarea celor care stăruiesc în necredință, cea mai grăitoare pildă este Dreapta Judecată a fiecărui suflet după moarte, care se face cu o balanță. Pe un taler se vor așeza faptele rele, pe altul, cele bune. Atunci, sufletul va vedea, uimit – și înmărmurit, poate – cât valorează, care este – să zicem – meritul său cel adevărat, la care, poate, nu s-a gândit. Studii, doctorate, realizări, averi, agoniseala unei vieți întregi – nu vor prețui atunci nici cât un grăunte de muștar.

Cu mila lui Dumnezeu, însă, o batistă udată cu lacrimi sincere de pocăință sau o pâine aruncată fără voie unui sărac vor înclina balanța – și aceasta spre îndreptarea sufletului și a vieții, s-a arătat unor oameni, pentru folosul tuturor.

De ce nu se poate vorbi de fapte bune fără a se include și cele rele? Faptele sunt bune sau rele. Oricine știe că prin fapte bune ascultă de Dumnezeu și se apropie de El, dar prin cele rele se depărtează și nu-și mai poate atinge scopul vieții sale – dobândirea Duhului Sfânt. Harul nu se sălășluiește în vase necurate sau întinate, ci în năstrape care, deși smerite, de lut sau lemn, sunt curate, nepângărite. Și cât de prețios și de scump e un om ce a primit Harul!

Totodată, cantitatea poate deveni calitate: omul ce face multe fapte bune, dezinteresat, simplu, ca pe ceva firesc, este, fără tăgadă, bun.

Nu voi stăruii asupra acestui lucru, a felului în care sunt ele, cum le putem face, unde, cu cine. Răspunsurile sunt prea evidente: există atât de multe modalități de a ajuta, pretutindeni, pe oricine, știind că orice om are privilegiul de a fi chip și asemănare a lui Dumnezeu și că toți suntem chemați să ne îndumnezeim.

Maria Preoteasa, cl. a VI-a

Omul și faptele bune

Faptele bune imprimă comportamentul și trăsăturile unui om, așa cum o fac și faptele mele. Dar faptele bune lasă trăsături plăcute, pe când cele rele lasă trăsături negative, care îl fac pe om nesuferit și respingător.

Faptele bune sunt: **ascultarea**, care înseamnă a nu cârți, ci a face întocmai ce ți se spune; ne povestește Părintele Cleopa cum era un stareț care, dintre toți ucenicii săi, pe unul îl iubea mai mult. Și întrebându-l ceilalți Părinți de ce, el i-a luat cu dânsul și, bătând la ușa fiecărui ucenic, striga: „Frate cutare, vino, că am

nevoie de tine!“, și nici un ucenic nu a ieșit, iar când a ajuns la chilia ucenicului pe care îl iubea, și pe care îl chema Marcu, a strigat: „Marcu!“, și el a ieșit îndată, iar după ce starețul l-a trimis pe Marcu la o ascultare, le-a arătat Părinților că doar el a venit și le-a arătat că el de-abia începuse litera *a* și, auzind că este strigat de stareț, nu a terminat de scris litera.

O altă faptă bună este **smerenia**; se spune, tot de la Părintele Cleopa, că era o soră de mănăstire, care se ruga tare mult și care trebuia să tragă clopotul și cel rău trăgea clopotul mai devreme, iar când era certată, nu spunea nimic, nu se îndreptăța.

Altă faptă bună este **iertarea**, ce se aseamănă cu o floare ce își lasă parfumul pe călcâiul celui ce o strivește. Altă faptă bună este **blândețea**, alta, **seninătatea**; toate acestea te fac un om plăcut, precum fratele Marcu sau sora cea smerită, precum Părintele Cleopa și precum toți sfinții.

Un om bun este respectat și iubit de cei din jur, deoarece el îi iubește. „Mântuiți-vă pe voi și veți mântui o mie de suflete în jurul vostru“.

Relația dintre faptele bune și valoarea unui om

Foto: prof. Claudia Ilinca

Valoarea unui om este dată de faptele sale. Cu alte cuvinte, dacă omul face o faptă bună, el crește în ochii celorlalți. Dacă el face fapte rele, este etichetat ca fiind o persoană rea, pe care nu ți-o dorești aproape sau în care nu poți avea încredere.

A fi un om bun nu înseamnă doar a da lucruri oamenilor săraci, înseamnă a te ruga pentru alții și a crede în Dumnezeu. Înseamnă a-l ajuta pe cel de lângă tine, poate doar cu o simplă vorbă sau poate doar cu un singur gest, cu o mângâiere.

Mai devreme sau mai târziu, toți simțim nevoia de astfel de lucruri, toți realizăm importanța unei vorbe dulci sau a unei mângâieri line. În fiecare dintre noi se trezește, mai mult sau mai puțin, dorința de a ajuta, de a face fapte bune.

Prin urmare, în fiecare zi trebuie să fim buni, să ne respectăm și să ne ajutăm unii pe alții.

Ana Staicu, cl. a VI-a

• **Eseu ”Importanța speranței în viața omului”**

*„Nu-ți poți păstra credința, dragostea, toată ființa ta intimă, fără speranță“
Honoré de Balzac*

Foto: Ioana Mihaly

Speranța este, poate, cea mai importantă trăire pe care Dumnezeu a lăsat-o omului. Ea este esențială în toate momentele vieții noastre și este ceea ce ne ajută să ne păstrăm sufletul luminos și curat.

Fără speranță nu există credință adevărată, pentru că ea este cea care ne ajută să credem cu adevărat că Dumnezeu ne va ierta și că ne va primi în Împărăția Sa.

Tot speranța este cea care ne ajută în momentele mai grele, pentru că, datorită ei, trecem mai ușor peste acestea, gândindu-ne că Dumnezeu ne va ajuta să găsim soluția. Fără speranță, am deveni cu toții pesimiști, egoiști și mai ușor de învins.

Ștefan Voicu, cl. a VII-a

„A trăi fără speranță înseamnă să încetezi să trăiești“. Cuvintele marelui Dostoievski definesc în modul cel mai precis rolul speranței în viața oamenilor – căci fără ea, cum am putea să înfruntăm, clipă de clipă, încercările?... Dintotdeauna, oamenii au cântat-o, au păstrat-o ca pe o comoară unică. Nu întâmplător, miturile Greciei antice o prezintă ca pe acea făptură firavă care a rămas închisă în cutia Pandorei, din neștiința oamenilor... ea le putea fi alături de-a pururi, dar înfricoșăți de vârtejurile relelor, atingerea luminoasă și bună a rămas ferecată.

Speranța ne dă acea putere, acel suflu fără de care nu putem pași spre noul răsărit. Privind în jur, răsfoind paginile unei cărți, pipăind o ie veche, cusută cu lacrimi, vedem nenunțate exemple de oameni care ar fi dispărut, dacă ar fi renunțat să sper.

Dacă ne întoarcem o clipă gândul la viforul secolelor trecute, în care pământul țării noastre era deseori înroșit de sânge, ne vom cutremura: ce împingea, oare, pe răzeșii Marelui Ștefan să înfrunte oștile dușmane, de zeci de ori mai numeroase? Ce i-a făcut pe români să se alature, strigând, Viteazului Mihai? Un singur nume... speranța. Speranța că jertfa lor va rodi și copiii lor vor avea o țară liberă. Liberi să-și muncească pământul, liberi să-și cânte doinele, liberi să-I slujească Domnului...

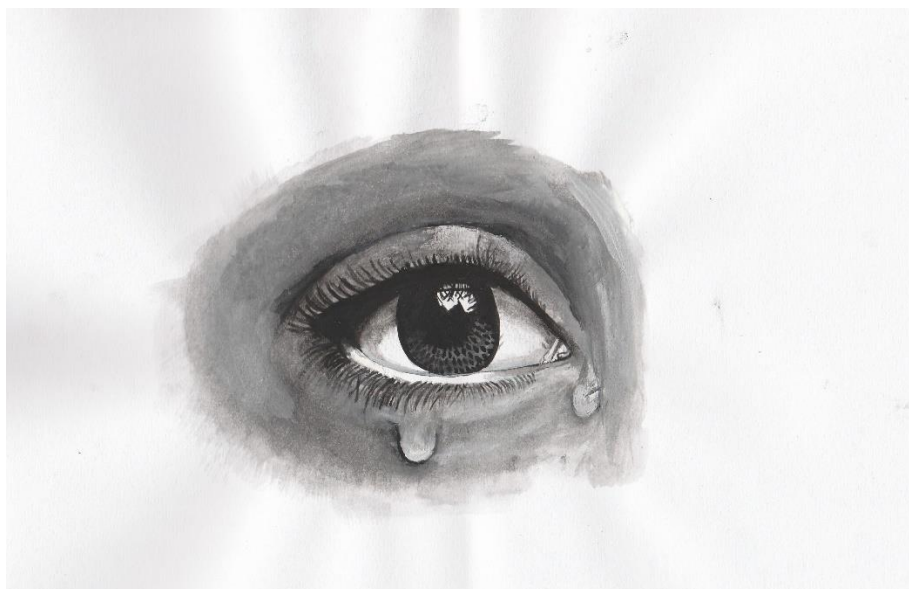
Ce suflu aurit le-a inspirat pe țărănci ca, după truda muncii lor, să țeasă acele opere de artă absolute – minunatele noastre ii? În pânzele lor se zărea chipul speranței că aceia care fuseseră plecați la oaste se vor întoarce și le vor purta, în semn de victorie, în semn că scopul speranței a fost atins.

Oare ce l-a determinat pe Voievodul Martir Constantin Brâncoveanu să dea acel exemplu ce-a mișcat lumea întreagă? Bineînțeles, credința neabătută în Dumnezeu, împletită cu forma desăvârșită a speranței – nădejdea creștină. Nădejdea că Domnul îi va răsplăti cu fericirea supremă.

De aceea, lipsa nădejdi este considerată ca un zid de piatră între om și Creatorul Său.

... De ce, speranța? Pentru că, într-adevăr, în ziua în care ai încetat să mai speri, toate scopurile vieții sunt mărunte, încetând, astfel, să mai trăiești.

Maria Bărbulescu, cl. a VII-a

Sofia Staicu, cl. a VIII-a

Nădejdea este cuvântul de origine slavă pentru noțiunea de „speranță“.

În *Psaltirea* pe care ne-a lăsat-o Proorocul David, inspirat de Duhul Sfânt, se găsesc numeroase referiri la acest mare dar al Domnului, care este speranța și care îl ajută pe om să se ridice din orice necaz.

„Că în El se va veseli inima noastră și în numele Lui cel sfânt *am nădăjduit*“ (*Ps. 23, 20*); „Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum *am nădăjduit și noi întru Tine!*“ (*Ps. 32, 21*); „Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu și pentru ce mă tulburi, *nădăjduiește* în Dumnezeu, că-L voi lăuda pe El, mântuirea feței mele este Dumnezeu meu“ (*Ps. 41, 42*).

Nădejdea – putem spune că nu este doar un dar al lui Dumnezeu pentru om, ci însuși Domnul.

„Cine este nădejdea mea, oare nu Domnul?“

Anastasia Ciupitu, cl. a VII-a

Ce e speranța?

Foto: Victor Paul, cl. a VIII-a

E un vis care ne însoțește pe tot parcursul vieții. Fiecare clipă trebuie trăită din plin, căci viața e o călătorie ce trebuie prețuită pas cu pas. „Ieri“ e o istorie. „Azi“ e un dar de la Dumnezeu, iar „mâine“ e un mister, e o taină. Nu știm ce ne așteaptă.

În drumul nostru nu întâlnim numai alei presărate cu flori, ci întâlnim și cărări pline de spini. Important este să știm să trecem cu bine peste acestea, căci după întuneric vine și lumină.

Cel mai frumos anotimp al anului este primăvara, când pomii înfloresc și toate viețuitoarele se trezesc la viață. E anotimpul speranței.

Dar ce te-ar face să privești, la venirea toamnei, copacul darnic stând singuratic, fără frunze-n ploaie? Să-l plângi? ... Sau să gândești că la primăvară va înfrunzi din nou și vara ne va dărui umbra lui?

Tot așa, și omul singur e singur, pentru că nu știe să-și păstreze prietenii. Cu ei, ar trece mai ușor peste toate greutatețile vieții.

În drumul tău, nu uita ca atunci când privești în urmă și rememorezi clipele frumoase, să-ți amintești și de oamenii cu care ai petrecut acele clipe. Vei trăi cu speranța în suflet că nu ești singur ca pomul fără frunze, bătut de vânturile iernii.

Nu putem rupe din viață nici o pagină, chiar dacă este neplăcută. Mergem cu capul sus, cu speranța că vom ajunge unde ne dorim. Și numai așa vom putea învinge greul vieții.

Mi-ar plăcea și mie să las o urmă pe fața timpului. Și așa va fi, căci speranța îmi dă putere.

Adnana Paraschivescu, cl. a VII-a

Este bine ca în viață să sperăm, ca multe lucruri frumoase să ni se întâmple, deoarece atunci când primim încercări de la Dumnezeu, cu speranța poți trece mai departe.

Dacă ai cu adevărat o dorință și vrei să-ți devină realitate, când ești mic și tot speri să se îndeplinească, deși ai impresia că s-ar putea să nu se întâmple niciodată, Dumnezeu te vede că ai tot sperat, așa că îți îndeplinește dorința, fără să-ți dai seama.

Atunci când ceva foarte chinuitor, greu, trist, ni se poate întâmpla, cu speranță, încredere și rugăciune, poți trece mai departe, ușor; astfel, se întâmplă minunile.

În momentele în care speranța se naște în sufletul omului, cu adevărat, ajunge și la Dumnezeu, devenind, astfel, realitate.

Maria Isar, cl. a VII-a

În opinia mea, speranța ar trebui purtată în suflete oriunde și oricând, indiferent de câte încercări am avea în viață.

De exemplu, dacă cineva ar fi bolnav, el ar trebui să speră că se va face bine curând, luând medicamente, dar mai ales, rugându-se fierbinte.

Tot așa, Părintele Duhovnic, dacă are ca ajutor speranța și nădejdea, pe lângă iubirea pe care o poartă enoriașilor, poate convinge și aduce cât mai aproape de Dumnezeu foarte mulți oameni.

Așa cum învățătorii și profesorii își îndrumă elevii cu dragoste, răbdare și speranța că vor ajunge oameni mari, tot așa și părinții trebuie să se folosească, în educația copiilor lor, de blândețe, comunicare și puterea exemplului. Făcând acest lucru, ei pot spera că vor avea niște copii mai buni decât ei, cu care se vor mândri.

Așadar, părerea mea este că un om poate realiza orice își dorește cu adevărat, pentru că, având speranță în suflet, totul este posibil. Cu o singură condiție: să creadă în Dumnezeu și să-I ceară ajutorul. Cu certitudine, la fel de important este să știm să și mulțumim pentru ajutorul primit.

Speranța este cea care împinge barca vieții înainte, iar rugăciunea este cea care nu o lasă să se scufunde, când nouri negri apar în fața omului.

În concluzie, când toți vom spera la ce este mai bun, vom munci pentru acel lucru și ne vom iubi unii pe alții, așa cum Hristos ne-a cerut, pacea ne va coborî în suflete și Raiul va fi pe Pământ.

Irina Apetrei, cl. a VII-a

- **Eseu: *Importanța creștinismului în situațiile de criză***

În ziua de astăzi, când ne aflăm non-stop în diferite situații dificile, multor oameni le este frică sau ezită să se mai gândească la Dumnezeu.

Majoritatea creștinilor adevărați, atunci când se află în astfel de contexte, în care nu știu să mai înainteze, cer ajutorul lui Dumnezeu, pentru că Acesta întotdeauna va găsi o soluție pentru fiecare. Din păcate, astăzi, în loc să fim încurajați să cerem ajutorul lui Hristos, suntem descurajați să o facem, ba, mai mult, suntem îndepărtați de tot ce ne leagă de Hristos, de Împărăția Cerurilor și de tot ce are legătură cu acestea.

Creștinul este învățat de mic, în cazurile fericite, să Îl mărturisească pe Iisus Hristos, oriunde s-ar afla sau orice ar face. De aceea, creștinul, atunci când nu se mai poate descurca singur în anumite situații, cere ajutor lui Dumnezeu.

De ce unii au impresia că sunt prea multe biserici care nu folosesc? De ce mai mult de jumătate din populația lumii crede că Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Sfântul Fuh nu există? De ce? De ce? De ce?

Prin ochii mei, de copil, nu pot înțelege prea multe, dar de aceea am părinți, profesor de Religie, școală, duhovnic și mulți alți profesori de la școală, care, duminică de duminică, sărbătoare de sărbătoare, sunt la biserică. Aceste multe persoane sunt îngerii păzitori de pe pământ, care sunt trimiși de Dumnezeu pentru a-mi arăta cum să nu ajung și eu ca aceia care nu-L mai au pe Dumnezeu în suflet.

În concluzie, am toate motivele să cred că, în ciuda faptului că noi, creștinii, ne întâlnim zi de zi cu câte o situație de criză care să ne îndepărteze de Hristos, Dumnezeu există și ne ajută la fiecare pas pe care îl facem și ne iubește nemărginit și necondiționat, pe toți.

Sofia Floarea, cl. a VII-a

Creștinismul este foarte important în situații de criză, deoarece cu gândul și sufletul îndreptate către Dumnezeu putem scăpa din orice situație extremă.

De cele mai multe ori, multe persoane încă necredincioase ajung în stare de comă, visând locul în care vor ajunge după moarte. De cele mai multe ori, iadul. După ce își revin, în majoritate, aceste persoane se întorc la dreapta credință, însă rugăciunile lor din timpul comei, pentru a nu ajunge în iad, îi scot de acolo. Au fost și altfel de oameni, care în acel moment ziceau Rugăciunea Inimii.

Un alt motiv al susținerii acestei opinii este că pe vremea comunismului cea mai mare parte a celor care erau în închisoare se rugau împreună, comunicând prin codul Morse și, după părerea mea, fără rugăciunile lor, ar fi fost mult mai rău. Deși în acea perioadă mersul la biserică, credința în Hristos sau spunerea rugăciunilor erau interzise, multe persoane practicau aceste lucruri în ascuns.

Este foarte ușor să treci peste probleme, cu Dumnezeu în suflet și în gând, aceasta dovedind-o marii Sfinți, care s-au rugat atunci când erau chinuiți, pentru ca Dumnezeu să le dea putere și credință; de aceea, suferința lor nu mai era așa de mare. Putem numi aceasta o situație de criză.

De altfel, suntem ajutați mult mai mult de Dumnezeu, dacă-I cerem ajutorul și credem în El, decât dacă nu facem nimic. Nici măcar să ne rugăm Lui.

În concluzie, creștinismul este foarte important în situații de criză, deoarece îl simțim pe Dumnezeu alături, dându-ne putere.

Ștefania Rîncu, cl. a VII-a

Este simplu să spui că ești creștin... Toată lumea susține sus și tare că este creștin adevărat... România se laudă cu o majoritate de oameni ortodocși, dar cât la sută din această majoritate practică cu adevărat această credință? Cât la sută din acești așa-zis ortodocși își vor păstra credința, atunci când vor fi nevoiți să o apere?

Nu putem răspunde la nici una dintre întrebările de mai sus, dar, totuși, cât de important este creștinismul, în zilele noastre, în situația, de criză pot spune, în care ne aflăm?

Vedem peste tot în jurul nostru cum, încet-încet, se încearcă să ne fie înlocuită credința, prin diferite metode. În primul rând, oamenii sunt din ce în ce mai absorbiți de viața modernă, lucru care îi face să „uite“ să-și mai practice credința ortodoxă, cea pe care au declarat-o.

În al doilea rând, din cauza faptului că în Siria au fost omorâți oameni pentru dreapta-credință, unora le este frică să mai spună că sunt creștini.

Privind în trecut, putem observa că au fost mai multe prigoane împotriva creștinilor, cea mai recent fiind perioada comunistă. Studiind istoria, putem vedea că, de fiecare dată, credința ortodoxă a învins.

De ce nu s-ar aplica această „regulă“ și în zilele noastre? De ce ne este, oare, frică să-L mărturisim pe Hristos? De ce nu avem curajul să facem ceea ce au făcut înaintașii noștri? În situația actuală, ar trebui ca noi, creștinii, să urmăm exemplul oamenilor ce au trăit înaintea noastră și să încercăm să ne păzim credința – și așa zguduită foarte tare – și să fim în stare să o mărturisim. Știu că este foarte greu... Eu consider că merită să ne jertfim puțin din confortul nostru, pentru Hristos, căci El Și-a jertfit viața pentru păcatele noastre, lăsându-Se răstignit.

Să sperăm și să ne rugăm ca această credință să nu se sfârșească, să nu dispară, căci generațiile viitoare vor avea nevoie mai mult decât noi de ea, și ne vor pomeni în veac, dacă vom reuși să le lăsăm ca moștenire această bijuterie ce se păstrează din neam în neam, încă din vremea dacilor.

Atâția domnitori au apărat această țară, doar ca să nu fie constrânși să-și lepede credința și să lase glia strămoșească pradă dușmanului... Atâția oameni s-au luptat pentru independența acestei țări, mai ales în Transilvania, unde erau sub dominație austro-ungară...

Și... uitați! Au reușit să ne lase o țară independentă, cu credința strămoșească adânc înrădăcinată...

Eu consider că merită să încercăm să încercăm să o păstrăm așa cum am primit-o, pentru ca și copiii copiilor noștri să o aibă așa cum am avut-o noi.

Maria Dumitrescu, cl. a VII-a

• Patrimoniul imaterial. Tradiții

Sărbătorile de iarnă la români

Crăciunul... ce sărbătoare e mai frumoasă decât cea a Nașterii Domnului? Ce cuvânt e mai frumos decât acesta? Oriunde în lume, Crăciunul revarsă în suflete multă bucurie, dar eu îl trăiesc cel mai frumos acasă, în România.

Andrei Antonică, cl. a V-a

Nu cred că aveam mai mult de patru ani, când familia mea a hotărât să petrecem Crăciunul la bunici, la țară. Afară, gerul nemilos înțepa fețele tuturor, dar în casă era cald și bine.

Seara a venit repede, acoperind cu manta sa cerul, și, odată cu ea, și colindătorii, vestindu-L pe Domnul Hristos, înălțând o mândră stea, confecționată.

Cântul lor se împletea cu al îngerilor, care parcă au coborât pe pământ. Bunica i-a servit cu fructe și covrigi, apoi a mers în bucătărie, pentru a pregăti bucatele de Crăciun. Mirosul rumen al cozonacilor din vatră și al fripturii aburinde pătrundea până în sufragerie. Dar nu aveam încă voie să mănânc.

Clipele se scurgeau încet, încet, până am adormit. Am visat momentul Nașterii Domnului, am văzut steaua cea luminoasă și pe magii ce se închinau Pruncului.

Dimineața a sosit repede. Cu pași iuți, ne-am îndreptat spre biserică. Acolo, atmosfera de liniște și pace ne-a învăluit pe toți. O slujbă simplă, dar frumoasă, cel mai frumos dar de Crăciun, în care toți sătenii s-au împărtășit, primind Steaua cea adevărată, pe Hristos, în inima lor. Ajunși acasă, am mâncat mâncărurile tradiționale și ne-am bucurat.

După ce am terminat de mâncat, am ajutat-o pe bunica să pună sub streșină busuioc, așa cum era obiceiul ei, în sat.

Anii au trecut. N-am mai sărbătorit Crăciunul la bunica, dar amintirea nu am lăsat-o în urmă. Mai ales că am petrecut Crăciunul acasă, într-un mod autentic. Parcă și acum văd copilul de ieri, așteptând în prag, să vină... Nașterea Domnului.

Dimitria Budișteanu, cl. a V-a

- **Tema de creativitate a ediției**

”Poveste de iarnă”

Luca Jeflea, cl. a VII-a

Era seara de Ajun. Fulgii de zăpadă cădeau lin din cerul plumburiu și se așezau pe geamurile albite de gheață. Peste tot domnea liniștea, iar luminițele roșii pâlăiau a bunăvoire. Într-o căsuță din mijlocul satului, stătea o familie numeroasă, cu șase copii. Stăteau la masă și se minunau de bunătăți și de miresme. Cina se terminase și așteptau nerăbdători să-și primească darurile frumos împachetate, brodate frumos, cu lână roșie.

Anisia, cea mai mică, adora să citească și aștepta cu mare neastâmpăr să-și primească și ea cadoul mult dorit. Până atunci, primise numai broșe și lucruri de brodat, dar nici măcar o carte, credea... că este un complot.

Când mama luă ultimul cadou, simți că este o carte și era sigură că nu îi era adresată ei. Dar, ce să vezi, cadoul ajunsese în mâinile fetei; îl desfăcu în mare grabă, făcându-se roșie de bucurie, cu mâinile tremurând. Fratele ei, Daniel, o întrebă cum se numește cartea minunată de povești, ilustrată cu imagini încântătoare pentru ochii ei.

Deschizând cartea la pagina cu titlul, rămase înmărmurită, nepricepând nici un cuvânt. Daniel îi ceru cartea și citi: *Nouveaux contes de fées pour les petis enfants*. Dându-i cartea înapoi, îi spuse că va avea cu ce să se distreze.

Învățase puțină franceză, în vacanța de vară, cu Alina, mătușa ei, dar acum nu mai înțelegea o iotă. Pe Anisia o podidură lacrimile – o carte în franceză, era mai rău decât să nu primească nici una. Însă, descoperindu-i frumusețea interioară, cu toate imaginile încântătoare, și cu un mic dicționar francez-român lângă ea, într-o singură lună a isprăvit cartea, observând că acum știa mai multă franceză decât reușise Alina să o învețe.

Toți oamenii se aseamănă, de altfel, cu această carte de povești, dar și cu Anisia: privind doar exteriorul, nu putem înțelege o persoană, dar atunci când ajungem să îi cunoaștem și sufletul, cu ajutorul unui dicționar al comunicării și al simțurilor, ajungem să fim cei mai buni prieteni, în cel mai scurt timp, așa cum și Anisia, într-un final, a ajuns să se împrietenească foarte repede cu cartea de povești, chiar dacă era în limba franceză.

Ana Andronache, cl. a V-a

Într-o iarnă, când ninsese, toți copiii au ieșit să se joace în zăpadă, mai puțin unul. Era un copil foarte sărac, de care aproape nimeni nu știa. El stătea împreună cu mama sa în niște rămășițe de clădiri care mai-mai să cadă pe ei. Aveau geamurile sparte, astupate cu un carton și, lângă un perete mai bun, se aflau niște pături puse una peste alta, pe care zăcea o femeie foarte bolnavă. Acest copil era îmbrăcat cu toate zdrențele găsite, care nici nu țineau de cald. El nu simtea aceasta, gândindu-se la mama sa. Ieșea de câteva ori în oraș, pentru a vinde ziare și a câștiga niște bani.

Se apropia Crăciunul. Băiețelul își făcea griji pentru ce va face. Câteodată, mai trăgea cu coada ochiului la vitrinele pline de mâncăruri alese și de jucării frumoase. Nu prea acorda timp acestei acțiuni, știind că nu pot avea așa ceva, și pleca mai departe.

O fetiță mai mică îl văzuse făcând aceasta de mai multe ori, și i se făcuse milă. Ea îl urmări pe băiat și văzu unde locuia. Le povesti părinților, când ajunse acasă, cele văzute și îi rugă ca, de Crăciun, să le ofere un adăpost cât de mic și călduros, și mâncare. Tot rugându-se, părinții îi ascultară rugămintea.

Veni și seara de Crăciun. Când băiețelul se întoarse în cocioabă, îi găsi pe cei trei oameni. Se sperie foarte tare, deoarece credea că vor să îi dea afară. Fetița se apropie de el și îi dădu vestea cea bună. După aceasta, chemară niște doctori și mama băiețelului se însănătoși. În schimbul acestui dar minunat și neașteptat, el, împreună cu mama, nu uită să le acorde măcar puțin din timpul rugăciunii, binefăcătorilor.

Cristiana Rîncu, cl. a V-a

Sărbătorile

Ana Roman, cl. a V-a

Pe cerul senin, pudrat cu stele care sclipeau frumos, veghea, ca o regină a nopții, luna. Mare, argintie, palidă, privea cu fața ei rotundă spre pământ.

În sătuc, oamenii coborau ușor dealul unde era bisericuța cea bătrână, căci vecernia tocmai se terminase. În biserică, mai erau trei oameni, care vorbeau; între ei, o fetiță cu păr ondulat, lăsat pe spate, cu bujori în obraji, cu ochii mari și buni. Fața ei radia de bucurie și blândețe. Lângă ea, era o bătrână înaltă și slabă, cu părul albit de ani. Avea fața blajină, iar ochii ei erau buni și calzi. Cele două vorbeau cu preotul, despre slujba de a doua zi. Preotul le binecuvântă, iar cele două porniră spre casă. Vecernia din Ajunul Crăciunului le umpluse pe fată și pe bunica ei de o bucurie cerească.

- Bunicuțo, îi spuse Maria bunicii ei, de ce Dumnezeu S-a născut pentru noi?
- Din iubire, Maria. Ne iubește așa de mult, încât pe Fiul Său L-a trimis să ne mântuiască. Din păcate, nu toți văd asta. Oamenii îl pun pe Moș Crăciun mai presus decât pe Pruncul trimis nouă din ceruri, născut în peștera Betleemului. Din iubire...

În oraș, în intersecție, trei mașini erau oprite în mijlocul drumului, iar șoferii, nervoși, aproape se luau la bătaie. În marile magazine – mare agitație, la casele de marcat – cozi imense, iar la locul special amenajat, o armată de copii aștepta să intre să vorbească cu Moșul, venit din Laponia, călare pe Rudolf. Tot orașul era luminat de beculețe ce-ți luau ochii, dar nimic nu te făcea să te gândești la Nașterea Domnului.

În zori, clopotele băteau a sărbătoare, iar oamenii erau pe dealul bisericii și se salutau cu bucurie. Puțin mai târziu, în biserică, toți cei prezenți cântau din suflet troparul Nașterii Domnului. La momentul Sfintei Împărtășanii, oamenii, cu fețele strălucitoare, veneau să primească, plini de evlavie, euharistia. În strană se cântau colinde vechi, specifice zonei. Toți trăiau bucuria Nașterii Domnului, iar harul lui Dumnezeu Se revărsa asupra lor.

În oraș, sora ei vitregă, Jasmine, vorbea zgomotos la masa încărcată de bunătăți, în jurul căreia erau așezați oameni eleganți, coborâți din limuzine, cu cadouri scumpe, pentru fetiță și pentru părinții ei, gazdele petrecerii.

- Tati, mami, mă duc la mine în cameră, le spuse Jasmine părinților ei. Vreau să văd ce mi-au adus. Apoi văd eu dacă am chef să mai vin la masă. Dacă nu, trimiteți-mi-o pe bonă cu mâncarea. Ați înțeles?
- Bunico, mă simt așa de bine, dar așa de mică și de neînsemnată! Ce bun e Dumnezeu! - îi spuse Maria bunicii ei, în drum spre casă. Ce mult ne iubește!

Cele două se îmbrățișară și rămaseră așa multă vreme, în fața bătrânei porți de lemn. Românii își petrec sărbătorile de iarnă în feluri cu totul diferite. Unii văd miezul, alții văd ce doresc ceilalți să se vadă.

De fapt, pe 25 decembrie, e Nașterea Domnului, nu ziua lui Moș Crăciun, 1 ianuarie este ziua Sfântului Vasile, nu ziua dorințelor de anul nou, iar Botezul Domnului este mult mai mult decât expresia „în gerul Bobotezei“.

Sărbătorile de iarnă sunt frumoase, dacă le primim așa cum ni le-au lăsat bunicii noștri, fără să adăugăm nimic ce ar putea strica sau falsifica valoarea și frumusețea lor.

Ioana Balan, cl. a VI-a

Era iarnă. Eu și tata merseserăm în pădure, să tăiem lemne.

Când s-a făcut seară, ne-am dat seama că eram prea departe de sat. Ne-am speriat, când am auzit niște lupi. Tata a făcut un foc, cu ajutorul unor bețe și a unei brichete, iar eu am adunat frunze, pentru un adăpost. Când am terminat, am văzut zeci de ochi uitându-se la mine. Mi-am dat seama că erau lupii, care ne pândeau. Ne-am așezat lângă foc și am adormit. A doua zi, am făcut casa mai solidă, folosind zăpada de pe jos. Tata m-a trimis în pădure, să găsesc o ieșire. Am plecat, repetând o rugăciune. Deodată, a apărut un lup în fața mea, dar s-a surpat pământul și el a rămas blocat într-o groapă. Mi-am dat seama că Dumnezeu mă salvase. Am continuat să merg, zicând o rugăciune, până am văzut ieșirea din pădure. Am alergat într-un suflet acasă, unde am anunțat-o pe mama ce s-a întâmplat. Ea a sunat poliția, iar ei au plecat cu un elicopter, în căutarea tatălui meu. În curând, elicopterul a aterizat iar pe zăpada moale de lângă sat, lăsându-l pe tata să vină la mine. Deși atunci am fost speriat, acum îmi amintesc cu plăcere de aventura aceasta.

Luca Ciuntu-Ionescu, cl. a V-a

Maya Galani, cl. a V-a

Când zilele de iarnă sunt din ce în ce mai scurte, iar nopțile se măresc, vara este doar o amintire îndepărtată; acum frigul, dar și farmecul iernii domnesc pretutindeni.

Cât e soarele pe cer, copiii ies afară, unii jucându-se cu zăpada sclipitoare, iar alții dându-se cu săniuța pe dealurile învelite în plăpumioare albe-argintii.

Atunci când soarele coboară pe boltă, iar fulgii se stârnesc din nou, copiii intră în casele luminate, înzăpeziți din cap până-n picioare cu poleială argintie, iar pe fețele lor curate se zăresc obraji rumeni și zâmbetele de bucurie.

Cu privirile pierdute în flăcările roșiatice ale focului, bunicii își așteaptă cu nerăbdare nepoții mici și mari, pentru a le mai istorisi, la gura sobei, povești vechi, de care unii nu-și mai aduc aminte. Și, prin casele din sat, se perindă, rând pe rând, Feți Frumoși, balauri cu multe capete și Ilene Cosânzene cu cosițe aurii...

Târziu, când tot satul doarme, doar bunicii zăbovesc lângă foc și zâmbesc pe sub mustăți, amintindu-și de copilăria lor și regăsind-o în dragii lor nepoți.

Maria Blîndu, cl. a V-a

Odată, un om de știință a spus că nu există doi fulgi de nea identici. Fiind curioasă să afle dacă e adevărat, o fetiță pe nume Rosy a hotărât să plece în căutarea unor fulgi de nea gemeni, căci era iarnă. După câteva ore de căutat, fiind obosită, copila a adormit pe banca din curtea casei.

Deodată, a auzit o voce melodioasă, strigându-o. Fără să stea pe gânduri, s-a dus în direcția din care venea vocea. Tot mergând, ajunse la o scară ce ducea spre nori. Urcând din ce în ce mai sus, a zărit o împărăție la intrarea căreia se afla un fulg de zăpadă cât ea de mare.

Acesta i-a urat bun venit în Împărăția Fulgilor de zăpadă și i-a dat câteva sfaturi pentru a ajunge unde dorea.

– Îți mulțumesc pentru îndrumări, dar eu nu știu sigur ce caut!

– Vei ști, când vei găsi!

Foto : Rareș Mihalcea, cl. a VIII-a

Așa că Rosy plecă la drum. Trecu prin tot felul de încăperi, care mai de care mai ciudate: un magazin în care se afla un lac plin cu gheață și animale de companie, făcute din nea, o încăpere în care era un patinoar pe care a trebuit să îl traverseze pe patine, o cameră în formă de piscină, plină cu zăpadă, și multe altele.

Pe tot parcursul drumului, fata s-a întrebat unde sunt toți fulgii de nea. Că doar se afla în Împărăția Fulgilor de zăpadă! După o vreme de mers, nu mică îi fu mirarea să descopere un adevărat oraș al stelelor de gheață. La capătul acestuia, se afla un maiestuos palat, făcut, bineînțeles, din gheață. Ajungând acolo, a văzut pe tron doi fluturași de nea identici. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, a scos un țipăt de uimire. Din această cauză, a venit un paznic, care a certat-o așa de tare, încât... s-a trezit din somn.

Totul fusese doar un vis, iar acum, în fața sa, stătea tatăl ei. Imediat, Rosy a povestit tot ce visase, bucurându-se că avusese acel vis, chiar dacă nu fusese real!

Maria Hohotă, cl. a V-a

Era odată o fată, pe nume Marușca, frumoasă, isteată și harnică, fără de asemănare. Ea locuia într-un sătuc mic, de la munte, împreună cu bunicul ei. În sat, mai era o fată, rea și urâtă, care semăna leit cu mama sa.

În acele zile, se așternuse o iarnă aspră deasupra satului. Daniele, căci așa o chema pe fata hapsână, se gândea ce să facă, să fie ea mai frumoasă decât Marușca. A luat o otravă și a turnat-o în apa frumoasei. Și ce urâtă se făcuse Marușca, dar nu își dădea seama! Pe drum, toți oamenii o ocoleau, iar când fata a văzut ce se întâmplase, a fugit în pădure. Acolo, a început să plângă. Crengile copacilor argintii, marea de lapte pe care stătea, peisajul de vis, toate acestea o făceau să mai uite de suferință.

Între timp, bunicul ei, disperat, se ruga lui Dumnezeu să o aducă înapoi pe biata Marușca, în timp ce Daniele se bucura nespus de mult.

Marușca luă din zăpada de cristal și se spălă pe față. Imediat, fata își recăpătă frumusețea, deoarece mila lui Dumnezeu se așternuse în zăpada cea pură. Ea s-a întors în sat, trecând mai întâi pe la biserică, să Îi mulțumească Mântuitorului, apoi se întoarse acasă, unde, peste câteva zile, se căsătorii cu un băiat harnic și bun.

Cât despre Daniele, ea a primit ce merita.

Bunătatea Domnului s-a îmbinat cu splendoarea iernii și a ajutat-o pe Marușca!

Elena Maria Chelu, cl. a V-a

Bunica era foarte iubită de copii. Le spunea povești, în fiecare seară de iarnă, la gura sobei. Fiind unul dintre copiii cei mai mici, am tras și eu cu urechea, cât am priceput și cât am rămas trează:

– Fulgul de zăpadă, copiii mei, zise bunica, are o poveste. Uitați care:

Cu mii de ani în urmă, pe când doamna Iarna era copil, se întrista foarte tare, când își amintea că nu are frați sau surori. Ea privea cu oarecare invidie în curtea vecinei, Primăvara. Ei erau nouă! Și se gândea Iarna: „Cu atâția frați, ar trebui ca și pietrele să sară-n sus de bucurie!“

În acest timp, era iarnă pe pământ, iar oamenii și copiii erau foarte triști din cauza gerului de afară. Și-i veni o idee: „Am să le dăruiesc mii de perechi de câte șase frați, ele vor așterne mormane de zăpadă albă și curată, ca și dorința mea de a-i face fericiți“.

Iar fulgul are șase brațe, la capătul cărora sunt încă două, mai mici. De ce? Cam la un an după gândul ei, a avut o surioară: Toamna.

Acum, erau două. Iar bucuria ei a fost de șase ori mai mare când a văzut covorul multicolor al Toamnei, întins pentru oameni și în special pentru ea, sora ei mai mare.

Ilinca Voican, cl. a V-a

Alexandru Dobre, cl. a VI-a

Pe nesimțite, iarna a sosit cu alaiul ei de fulgi pufoși, așternând un covor de nea imaculat pe fața pământului ostenit, adormindu-l. Țurțurii ce sclipesc asemenea unor monezi de argint în lumina soarelui de iarnă, împodobesc streșinile caselor, asemenea unor sulite de cristal. Copacii, albi ca laptele, dorm liniștiți sub puful de cristal. Troienele, creația viscolului, parcă alcătuiesc un palat de cleștar. Fulgișorii jucăuși dansează în aer, alcătuind un roi de fluturi albi.

Totul este învăluit în liniște și pace. Copiii se bucură de zăpada cea asemănătoare laptelui, făcând omuleți de zăpadă, drăgălași și haioși, dându-se pe derdeluș și bulgărindu-se.

Odată cu venirea iernii, apar sărbătorile, aducând cu ele pe cei mai iubiți prieteni ai copiilor: blândul Moș Crăciun și Sfântul Nicolae. Apoi, anul cel bătrân îi lasă locul celui tânăr și voios.

Iarna este un anotimp foarte frumos, dar trecător, căci odată cu venirea primăverii cea zglobie, zăpada imaculată se topește, asemenea unui fulg de nea.

Teodora Rusu, cl. a V-a

Iarna a venit în țară și, împreună cu ea, oastea de fulgi de omăt. Ei vin încet, încet, din văzduh, într-un dans înfrigorat, și acoperă pământul. Totu-i alb, acum. Peste case-i doar argint și la geam sunt țepi de cristal, care atârnă.

Copiii, bucuroși, merg afară, la zăpadă! Dar când Iarna se supără, dă un vuiet grozav, ca un plâns de nostalgie. Copiii, auzind aceasta, aleargă înapoi spre casă și stau speriați la fereastră, doar să vadă dacă ninge.

Ioan Anton, cl. a VI-a

În pădurile din munți, lupii urlă, urlă tare, iar pe căprioare le sperie. Moș Martin, acum, nu se mai îndoapă cu miere și fructe de pădure. Stă ghemuit, la el în peșteră, și se apără de frig. Satul își închide poarta, iar oamenii stau în case și așteaptă cu nerăbdare să se oprească nițel din ninsoare.

Cristina Filipoiu, cl. a V-a

Era iarnă. Fluturi mari, argintii, dansau elegant prin aerul rece.

Plini de bucuria revederii cu zăpada, Doina și Mihai au fugit afară, pentru a face un om de zăpadă. Au făcut trei bulgări mari, mari, de zăpadă, pe care i-au pus unul peste altul; ochii și nasturii, din cărbune, mâinile, din crengi de copaci, nasul – un morcov mai măricel, și avea și pălărie, una mai veche, a tatălui lor (dar îi ședea foarte bine). Era atât de drăguț!

Au plecat acasă, mulțumiți, și, în scurt timp, dormeau adânc... Afară, stelele sclipeau, era liniște și pace, când, deodată, cineva deschise ochisorii negri, de cărbune, își mișcă mâinile și își aranjă pălăria. Știți cine era? Da! Era chiar Omul de zăpadă! Se uita în jur puțin nedumerit... ieri, era doar un fulg care își aștepta primul zbor din castelul Zânei Iarnă, și acum... acum era om (chiar dacă de zăpadă!)

Deodată, o văzu pe zâna care coborâse din castel, ca să se asigure că toți fulgii de nea au ajuns cu bine. Omul nostru se apropie și o întrebă:

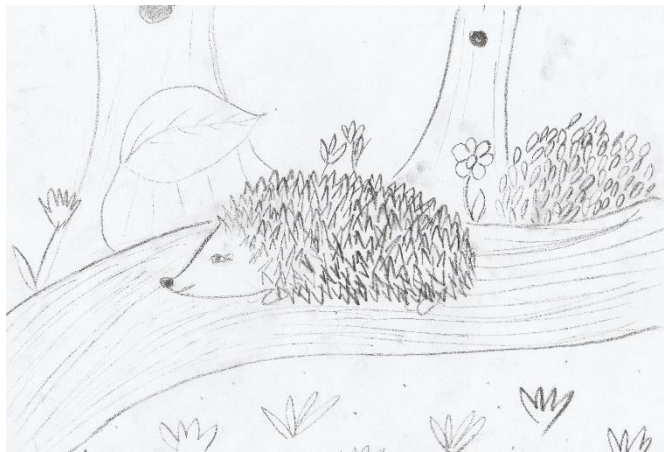
- Zână, ce s-a întâmplat cu mine?
- Doi copii drăguți, Doina și Mihai, au ieșit la joacă și te-au alcătuit din mii și mii de fulgi de zăpadă! Îți place noua ta înfățișare? – îl întrebă Zâna.
- Da, e minunată! – spuse Omul de zăpadă.
- Vei fi prietenul lor toată iarna, dar la primăvară te vei topi... nu te necăji, pentru că vă veți reîntâlni iarna viitoare, când ei vor fi mai mari și te vor face și mai frumos! – îi spuse Zâna, și plecă spre castelul ei.

Omul de zăpadă îi aștepta, acum, pe prietenii lui, să se joace împreună...

- Doina, Doina, trezește-te! Hai, la școală! Și tu, Mihai! Haideți, că este târziu! – îi strigă mama.

Doina se uită pe geam și văzu că încă nu era zăpadă. Păcat! Totul fusese un vis... dar un vis frumos. Îi povesti și lui Mihai visul ei și acum acum așteptau, amândoi, întâlnirea cu Omul de zăpadă.

Sara Nukina, cl. a V-a

Era iarnă, în pădure. Toate animalele s-au refugiat în vizuinele lor, cu excepția unei lupoaice, care căuta hrana pentru puii ei. Printre grămezile de zăpadă ce acopereau întreaga întindere pustie, ea găsea cu greu mâncare. Lupoaica zări, într-un târziu, un arici mic. Se apropie încet și cu atenție, camuflându-se în zăpada arginită. Era la un pas de el, când ariciul se făcu ghem de ace. Ea aștepta, lângă el: un semn, o mișcare, dar ariciul nu se clinti. Deodată, auzi un

foșnet, tresări, apoi așteptă. Privi speriată spre tufiș, când se făcu liniște totală: ariciul nu se clintea, ea respira încet, privind tot spre tufiș.

Theodora Petrache, cl. a VII-a

De acolo, sări cu repeziciune un răs flămând; ochii îi scăpărau, făcându-l și mai înfricoșator în fața lupoaicei.

Aceasta făcu, speriată, un salt înapoi, lăsând un urlet îndelungat să tulbure liniștea pădurii. Râsul încolți prada și o luptă cumplită se porni între ei. Lupoaica făcu un salt învingător, lăsând râsul tolănit la picioarele ei. Ea luă, fericită, râsul și porni spre vizuină, unde o așteptau puii. Când a ajuns acasă, s-au bucurat cu toții de o masă îndestulătoare. Priveau, mulțumiți, cum fulgii de nea se așterneau peste liniștita pădure.

Maria Popescu, cl. a V-a

Suntem în luna ianuarie a anotimpului înveșmântat în alb. Fulgii de zăpadă cad pe pământul moale, încă umed de ploaia din ziua trecută. Copacii au rămas fără hainele lor de un verde imperial. Norii se desfac și lasă să cadă lin, pe pământ, cristale de zahăr. Soarelui i s-au furat razele călduroase, rămânând fără putere.

Am intrat într-un tărâm de poveste, cu personaje-copaci, împodobiți cu beteală alb-argintie; cu oameni de zăpadă reci, care parcă ne vorbesc despre inima lor de gheață; cu țurțuri ca săgețile, care, atunci când ating pământul, se sparg în mii de bucăți, formând un camp de zahăr; cu gheață pictată la geam, ca florile în glastră; cu Crăieșe care poartă rochii cusute cu ace de gheață și împodobite cu stelute argintii.

Cerul arată ca un policandru argintiu, ca-n sălile regale, unde prinți și prințese, cu mantii albe și strălucitoare, dansau în văzduh un dans fantastic. La palat au fost invitați: fulgul de zăpadă grațios – floare mică și rotundă, o minune de-o secundă, Crăiasa Zăpezii, care a venit într-o caleașcă de aur, cusută de Zâna înveșmântată în alb, fluturi lucitori, oameni de zăpadă, cu inima de gheață.

Nelipsită de la bal, în cojoc de omăt, Baba Iaga. Îi înveselește pe toți, spunându-le povești cu Feți-Frumoși, Ilene Cosânzene, zmei și zmeoaice, crai și crăieșe. Omul de zăpadă, cel cu inima de gheață, s-a bucurat atât de mult, încât inima de gheață i s-a zdrobit și s-a transformat într-o inimă adevărată, bine vascularizată, cu patru camere dotată.

Siluan Naroș, cl. a V-a

- *Mărturisiri*

Cum m-am îndrăgostit de poezie

Clara-Maria Sava, cl. a VIII-a

Foto: Ioana Mihaly, cl. a VI-a

August surâdea molcom, toropindu-ne cu căldura lui înnebunitoare. Ne aflam de câteva zile la munte cu bunicii noștri.

David nu mai voia o expediție pe munte, așa că bunicul a hotărât să mergem la Câmpina la Muzeul memorial „Iulia Hașdeu”. Toropită de căldură, nu îmi imaginam că această vizită mă va face să iubesc atât de mult poezia.

Intrată pe poarta castelului, am simțit în jur multă tristețe. Câteva clipe mai târziu, aflam povestea melancolică a Iuliei Hașdeu, fiica genială a savantului Bogdan Petriceicu Hașdeu. Copil talentat, cu o inteligență mult peste vârsta ei, a plecat la doisprezece ani să studieze la Paris. La șaisprezece ani, era deja studentă la Litere și Filozofie. Iubea poezia și stăpânea limba franceză atât de bine, încât scria direct în această limbă.

Inima mea s-a mohorât brusc la aflarea faptului că tuberculoza a răpit-o la doar nouăsprezece ani. Răpus de durere, tatăl ei a construit castelul care poartă numele Iuliei, castel despre care se spune că ar fi vizitat mereu de spiritul neliniștit al acestei întruchipări a însăși poeziei.

Am plecat de acolo mâhnită de dispariția prematură a unei poete minunate, a unei ființe atât de delicate încât a plecat să locuiască lângă îngeri.

Aproape uitasem această vizită când, într-o zi de iarnă, am simțit cum gândurile mele căpătau forma cuvintelor ce mă implorau să le aștern pe hârtie.

Nu am căutat Poezia, ea m-a găsit pe mine și sper să nu mai plece niciodată, să devină parte din mine. Știu că nu voi fi ca Iulia Hașdeu, dar mă bucur că, din când în când, Măria-Sa Poezia mă vizitează și îmi lasă un mare dar, inspirația.

Iată gândurile mele îmbrăcate în veșmintele magice ale Poeziei:

Iminența

Foto: Sofia Staicu, cl. a VIII-a

În speranța mea fără limite,
Un gând, frate cu fiorul se strecură-n inima mea ,
Și-mi șopti :
« Regină a poeziei începătoare ,
Literale s-au împăcat
Și de-acum
Te poți infrăți cu ele
Și, ce e mai important,
Profunzimea și Înțelepciunea au atins orizontul prieteniei
Pentru a se dezlănțui în infinite tablouri ale creației.

Dar stai...
O voce-mi dezvăluie
O perspectivă a realității
Cu care speră că voi fi tovarășă pe viață și pe moarte.

În neclintita grabă,
Se înfățișase chiar Stăpâna murmurilor Vântului.

Și oricum...
Cartea a sfidat barierele materialului
Și a ilustrat legătura strânsă dintre noi două.

În mintea mea,
Mii de fire ale cunoașterii
Croiau noi drumuri, noi învățăminte
Fără de care Nimfa Viitorului nu poate astâmpăra neliniștea dulce a sufletului meu
învolburat.

Clara-Maria Sava, cl. a VIII-a

Foto: Victor Paul, cl. a VIII-a

Martie. Gând pentru mame

Un Cuvânt de Legătură

Mai întâi am scris subtitlul firesc, cu litere mici. Apoi am corectat pe rând, văzând cum își câștigă fluid fiecare majuscula sa, de parcă vorbele ar fi conștiente de ele sau volatile. Își modifică masa, forma, volumul și pretenția. Trăiesc de când știu uimirea și spaima că oriunde apare *cuvânt*, e vietate, nu cod. ...Unele se scriu singure.

Am fost rugată de curând, în vederea organizării unei expoziții, să comunic orice gând despre *cum e să fii mamă*, pentru a completa cu mărturii scrise instalația vizuală a unei galerii. Mi-am zis să nu refuz, deși tema sună ...teribil.

O, da... Am o traumă reală legată de veșnica, ciclica și terorista compunere „Maaama” a copilului care nu iubea, din anii 80... E patetic rău, i-am zis curatorului. Plus că mi-e imposibil să scriu un text despre cum e să fii mamă, fiind eu mama în discuție.

Când eram în clasele primare, era simplu: o descriam pe maică-mea, înfășurată într-un fel de clar-obscur epic, pentru a o ornamenta cu ceva mister și dramatism, să nu epatez precum colegii în elogiile formale. Mai ales că niciunul dintre noi nu ne puteam susține pe atunci opiniile cu pilonii sincerității. Imboldul era doar exterior, impunerea temei. Iar mai-marii orânduiri ne furarseră de mult, pe toți, mamele noastre, pe care noi nu le percepeam decât frigid, cu respect glacial, drept piese cu autoritate în ierarhia sistemului.

La schimb, săracele, primeau la soroace (hotărâte tot de convenții internaționale) niște ode-șablon, impuse condeifului vlăstarelor lor, retorici care trebuiau să conțină conform enunțului din manual cuvintele-cheie: *sărut, sân, inimă, brațe, mângâiere, căldură*, chestii pe care nu le văzuserăm niciodată, pentru că fuseserăm smulși (cred că de asta se și menționau în datele problemei, ca la rebusurile cu termeni imposibili). Fenomenul era asemănător unui fel de hibrid între avort de copil viu și înțarcare de copil ucis. Și mamele noastre întemnițate în uzine grandioase își dictau grija acasă doar prin telefon, alungate la două luni de la naștere în hala aceea cu multe strunguri și alte chestii care răneau tăind.

Așadar nepercepând maternitatea în copilărie, o să mă abțin de la a contura aspectele legate de propria maternitate. Nu știu ce fel de mamă sunt. Și totuși am început să clasific niște certitudini.

Singurele lucruri *clare* pentru mine sunt cele pe care le simt *eu* țâșnind spontan din partea copiilor. Până la urmă ei sunt **sursa** sentimentelor, nu **tinta** lor, și cumva aș putea deschide mai bine o convorbire *despre pui și cuib*, ignorând pasărea. De ce să scrii de *opt martie* despre mamă, când poți să povestești mai natural despre ce ține ea sub aripă. Admit că pot să zic patru vorbe despre senzația de bine și de acasă, pe care ei, pruncii, mi-o dau mie.

Problema care intervine e faptul că senzațiile acestea sunt cam de nepovestit.

Neputința descrierii vine de la amănuntul că ...pentru cele mai multe dintre cele simțite încă nu s-au inventat cuvinte în limba noastră. E de cerut lingviștilor să se ocupe de asta și să plombeze vocabularul cu termeni care să evoce următoarele puncte. Vi le

enumerez, după cum mă zumzăie, ca niște idei-insecte. Dar doar atât pot deocamdată. Îmi dau seama că inspirație nu există în domeniul ăsta, doar respirație.

(Un ocol secret, în șoaptă: tocmai stau cu buzele în părul lor și respir. Privesc și le beau aerul din jur în timp ce dorm, necrezut de cumiți. Puful în care ei plutesc le rotește aură în jurul creștetului. Zi de zi și îmi umflă plămânii ca pe pânzele de corabie cu substanța asta. Am ajuns cu niște amici la concluzia că totul e un fel de drog. Am descoperit: compunerile despre mame și copii din anul acesta sunt altceva. Adică s-au prefăcut, sunt noi și mântuite. În confesiunea compunerilor.)

Așadar, iată starea-secretă. Plan de idei:

1. Când legeni un bebe, **nu el** are nevoie de legănatul tău, ci tu însăși. La fel cum nu te rogi că i-ar fi e folos lui Dumnezeu rugăciunile tale, ci pentru că ție-ți trebuie și-L cauți cu un număr de apel. Pentru că pur și simplu mamele depind de el, legănatul a fost inventat pentru **ele** (la fel cum cântecul de leagăn a fost inventat nu de către mamă, ci de către pruncul care îngână singur când îi e somn, deși se crede contrariul. Plină de paradoxuri și încredințări pe dos lumea asta).

2. Când trebuie să înțarci puiul, nu el plânge că nu-i mai dai lapte, ci tu. Plângi de durerea că s-a oprit vremea. E o cruzime în dublu sens, ca atunci când frângi clepsidra de la mijloc. Nu mai măsoară timpul, pentru că firele de nisip se risipesc afară din sistem. Și noi doi, clepsidra obrăjor-sân suntem niște vase comunicante prin care unul dă, și dăruind scade, iar altul primește și crește.

Treaba asta nu e unilaterală, cum își imaginează majoritatea, ci se interschimbă de la oră la oră, de la zi la zi ori de la an la an în funcție de cine e mai fragil și în lipsă, și cui îi vine rândul să dea vlagă și liniște. Unul e puternic și încărcat. Celălalt, epuizat, așteaptă să se readune în sine cât trage din forța celui mai energetic. Alăptatul e o ecuație de dat reciproc viață (și, prin urmare, acel anume fel de Timp) celuiilalt.

3. Întruparea tactilă a unui basm oarecare e de nedescris. Dar se poate închipui în minte: când le e somn se înghesuie în jurul meu din toate direcție și-mi scriu, cică, povești, cu degetele. Pe spate, pe mâini și în păr, pe unde ajung, după ce-și fac frățește împărțeala mamei pe bucăți. Și întrebă de-a valma: așa e că partea mea e cea mai frumoasă? Caligrafia-instalație a zece palme mici e tatuajul meu modern pe inimă.

Cred că am mari șanse să devin o mamă *cool*, cum zic ei, deja m-au inscripționat așa. E ca la dvd-uri. Venim pe lume mame blank, la duzină, ambalate la pachet, cu experiența neatinsă, nu ne învață nimeni nimic despre cum e să fii părinte sau ce avem de făcut în mii de situații banale sau de criză... și ne "scriu" copiii noștri. Nu ei sunt rezultatul educației noastre, cum se crede, ci noi suntem rezultatul intervenției lor.

Sunt media aritmetică a copiilor mei și am aspectul fizic al *happeningului* de 15 ani în care ei m-au modelat cu mâinile, sau locuind și sorbind dinăuntrul meu sau din afară.

4. Se spune că mamele (și părinții în general) ar fi niște epave copleșite de oboseală, de chin, de necaz. Complet fals. Dacă analizați, se plânge de *groaza de copil* numai femeia care încă nu l-a născut și crește pisică. Și extenuarea e doar o fază intermediară, intervine la cel neexperimentat și trece repede, ca febra musculară la primele alergări. Odihna se exersează, iubițior.

O să observați că își etalează excesiv eroismul nopților nedormite și epatează cu oboseala doar cei aflați la primul bebeluș. Asta pentru că vitalitatea și bucuria, triumful clipei asupra neclipei se antrenează precum memoria și îndemânarea.

Și în timp te trezești uimit că situația sublimează de la sine într-o soluție divină de eficiență: cu cât înaintezi odată cu ei în vârstă și cu cât devin mai mulți, încep să te odihnească ei pe tine. Resimțită peste putere mai înainte, **răpunerea** răsare acum *întru re-punere*. Uite cum cuvântul ăsta smerit reface o mare legătură, uitată, cea între sursă și rod.

Poate sună straniu. Dar imaginați-vă numai cum se odihnește artistul *întru* opera sa, reușită, după ce a finalizat-o cu trudă. ...Sau mai bine, erau vorbele acelea incredibile, pe ele o să le credeți cu siguranță: "Hristos se odihnește *întru* sfinții Săi".

Am realizat o descoperire fantastică. Frazele acestea nu sunt abstracte, inimaginabile și valabile doar în cazuri particulare, adică, de față, cazul lui Dumnezeu. Chiar deviind înspre proporții infinit reduse, fenomenul se verifică în orice paradigmă în care se păstrează binomul perfect: perechea izvorător-izvorât sau izvor-izvod.

Întotdeauna creatorul se va putea reface pe sine odihnindu-se în aspectele cele mai desăvârșite ale creației sale. La fel cum izvorul își poate trage în aval sufletul *întru* apele lui, alese *dintre* cele care au fost capabile să-și sape o albie.

Teorema funcționează. E noaptea târziu, închid că am obosit. Fug să mă odihnesc *întru* pruncii mei.

Prof. Cosmina Dragomir

Foto: Michael Milicia, National Geographic

Improvizație literară cu acuarele și povești

colectivul cl. a III-a

Două culori

Verde și galben se plimbau prin orașul lor.

- Verde, știi că am culoarea soarelui care luminează pământul? Și unele flori au culoarea mea!
- Știam, dar eu am culoarea fragedă a ierbii și culoarea tulpinii!
- Eu mai știu că și lămâia este galbenă, ca girafa!
- Pe globul pământesc, suprafața uscată este reprezentată prin verde.
- Îmi place să privesc bananele galbene. Și leul e la fel de galben.
- Dar și palmierul este verde, ca și banca pe care stăm noi!
- Nisipul e gălbui, iar gălbenușul este galben.
- Știi că, dacă amesteci albastru cu galben, iese verde?
- Hei! Uite, ghemul auriu merge la culcare!
- Da. Te aștept și mâine!
- Bine, pa!

Anastasia Rusu, cl. a III-a

Cearța dintre galben și albastru

Maria a mers la picnic. Ea începe să deschidă o carte cu alfabet. Începe să citească, dar se plictisește. Tata o cheamă, să meragă cu barca pe lac. În timpul acesta, ies două culori și încep să se certe.

- Eu sunt mai frumoasă! zice galben.
- Ba eu sunt mai folositoare! se mândrește albastru.
- Nu este adevărat, soarele e galben, luna e galbenă, totul e galben!
- Tu te mândrești, dar eu mă mândresc și mai mult, eu sunt albastru: cerul e albastru și e mai mare decât soarele și luna! Ha-ha-ha!
- Eu am citit o carte în care scria că soarele și luna sunt mai mari decât cerul! spuse, invidioasă, culoarea galben.
- Da, da, eu sunt frumoasă, că albăstrelele sunt albastre!
- Ce interesant! spuse, supărată, galben.

Și uite așa, galben și albastru sunt dușmance până în ziua de azi. Maria a venit de la plimbarea cu barca și a început să citească alfabetul.

Culorile

Într-o zi frumoasă, de primăvară, natura ne bucură cu o multitudine de culori, printre care galbem și verde.

Pe o pajiște, se întâlnesc cele două culori.

- O! Galbenule, uite: pe această pajiște, pe care ne aflăm noi, sunt numai eu. Tu unde ești?
- Eu sunt în Soare, în Floarea-soarelui și peste tot unde este lumină. Dar să știi că fiecare culoare are frumusețea sa și îl bucură pe om în felul ei.

Eu iubesc toate culorile, dar preferata mea este culoarea galbenă. Toată viața mea aș vrea să fiu înconjurată de culori multicolore.

Maria Dragnea, cl. a III-a

Salată de povești

Cenușăreasa voia să colinde toată lumea. La cină, prințul o întreabă ce ar vrea să facă săptămâna viitoare. Iar ea i-a răspuns:

- Vreau să colind lumea întreagă!
- Bine, dragă, du-te și-ți fă bagajele!

Dis-de-dimineată, Cenușăreasa a plecat. A mers ce a mers, până a ajuns într-o pădure.

- Bună! Ce mai faci? se auzi o voce.
- Cine este acolo? întrebă, speriată, Cenușăreasa.
- Pe mine mă cheamă Neînfricată. Intră și te odihnește!
- Mulțumesc! Pe mine mă cheamă Cenușăreasa.

Cenușăreasa a intrat. Neînfricată i-a spus viața ei. La un moment dat, Cenușăreasa a spus:

- Scuze, trebuie să plec!
- Bine, nicio problemă! spuse Neînfricată.

Era noapte, când a plecat. A pornit înspre plajă, unde a căzut în mare.

- Aoleu, ce mă fac? E întuneric aici!
- Bună! Eu sunt Ariel, vino și o să vezi lumină!
- Cenușăreasa a înotat, a ajuns la casa lui Ariel, a vorbit și a plecat. A mai mers la Bell, Albă-ca-Zăpada, Aurora și Tiana.

Desen de Irina Cucos , cl. I

Povești-invenții

Porcușorul cel înțelept stătea în casa lui și vorbea de unul singur:

- Ce ar fi, dacă aș merge la mătușa mea, capra? Da, e o idee bună. O să plec chiar acum!

El își luă o bocceluță în spate, își încuie ușa, apoi plecă. Ajunge la capră și bate la ușă. Îi deschide capra cu cei trei iezișori. Îi dădu să mănânce, apoi plecară toți cinci la o cetate din apropiere. Acolo locuia Albă-ca-Zăpada. Îi opsătă și ea cu bucate, apoi zise:

- Vreți să mergem la Scufița-Roșie?
- Am o întrebare. După ce mergem la ea, putem să îi căutăm pe frații mei?
- Da! răspunseră toți în cor.

Când au ajuns, i-au găsit pe cei doi frați ai porcușorului. Ei s-au bucurat și au trăit fericiți mult timp.

Basm pe scurt

A fost odată un împărat care avea trei fii. Fratele său, Verde-Împărat, a trimis acestuia vorbă că are nevoie de un urmaș la tron.

Cei mari s-au dat bătuți, așa că plecă cel mic spre împărăția unchiului său. Pe drum, a văzut un flăcău, Greuceanu, care se lupta cu un zmeu, ca să salveze soarele și luna din mâinile acestuia.

După ce au pus soarele și luna pe cer, drept mulțumire, Greuceanu l-a urmat pe Harap-Alb.

Cum mergeau ei, s-au întâlnit cu Prâslea cel Voinic, care căuta merele de aur. Tustrei i-au învins pe zmei și au dobândit merele. Fiecare și-a luat de nevastă pe câte o fată răpită de zmei.

Și-am încălecat pe-o căpșună
Și v-am spus o mare minciună!

Desen de Maria Bărbulescu, cl. a VII-a

- **Pagina de artă**

Pictori români

Nicolae Tonitza – portretul unui pictor

Pictorul s-a născut pe 13 aprilie 1886 și a murit pe 26 februarie 1940. A studiat la Școala Națională Belle-Arte din Iași și la Academia de Arte Frumoase din Munchen.

În ciuda problemelor financiare la care, mai târziu, se va adăuga boala, arta lui Nicolae Tonitza depune mărturie despre frumusețea care se ascunde în lume, pe care trebuie doar să o vezi.

În anul 1911, pictează „Din viața celor umili“, o serie de lucrări din viața grea a țăranilor, a celor sărmani și săraci. Luptă pe front, în Primul Război Mondial, cade prizonier și stă închis doi ani într-un lagăr din Bulgaria.

A pictat biserici, cea mai cunoscută fiind cea a Mănăstirii Durău. A fost pasionat de portretistică, fiind apreciat mai ales pentru imaginea copilului,

metaforă a purității, care îi marchează opera.

„Cel mai de seamă pictor român în viață“... Așa era considerat Tonitza la începutul anilor 1930. Forța sa creativă se manifesta în epoca de glorie a unor curente artistice care și-au pus amprenta asupra istoriei universale a artelor: impresionism, post-impresionism, expresionism. Ca atare, opera sa se va înscrie în liniile generale ale acestor orientări, la care se vor adăuga însă note specific țării natale, dar și amprenta personală a pictorului, ușor recognoscibilă. Înclinațiile sale artistice, manifestate încă din copilărie – perioadă în care se expunea dojenilor, pentru că orice suprafață plană (ușă, dușumea, față de masă) risca să se transforme în suport al compozițiilor lui naive – încep să se consolideze sub îndrumările profesorilor de la Școala de Belle-Arte de la Iași.

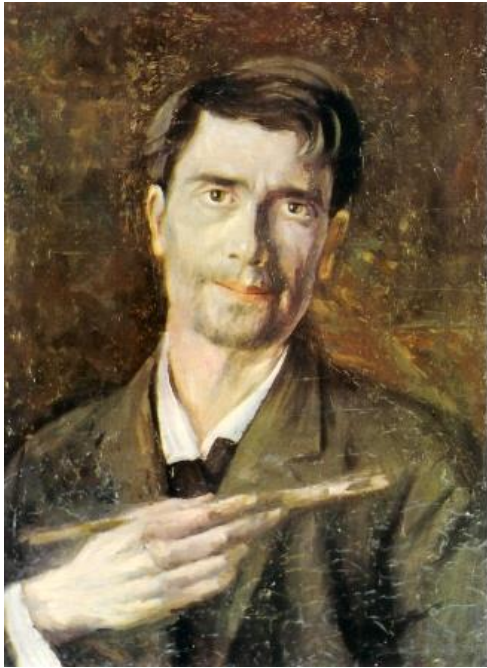
Mara Brătășanu/Alexandru Lazăr, cl. a V-a

Ștefan Luchian

Ștefan Luchian s-a născut la 1 februarie 1868 la Ștefănești, în județul Botoșani.

Vocația sa de artist se arată încă din copilărie. Era impresionat de miracolele naturii și-și dorea să le păstreze cumva, la nesfârșit. Era îndurerat toamna, când florile se ofileau și mureau. Mai târziu a mărturisit „...dacă aș fi pictor, aș păstra macii pe pânză. Și nu numai macii, ci și celelalte flori, care-și pierd culorile când sunt presate în ierbar.”

Iubea muzica și armoniile. A studiat flautul și visa să împlânzească și corzile viorii. Avea un suflet sensibil și nobil.

Mama sa nu avea o părere prea bună despre artiști, mai ales că bunicul din partea tatălui, "zugrav" de biserică, era văzut mereu în lipsuri și în căutare de lucru.

În acea vreme pictorii, muzicienii și actorii erau priviți cu dispreț de contemporanii lor. Ea îi asocia cu eșecul, așa că i-a hotărât alt viitor fiului său.

Însă Ștefan s-a opus cu încăpățănare eforturilor mamei sale de a-l înscrie la școala militară, pentru a urma o carieră precum tatăl său. La examenul de admitere a făcut tot posibilul să nu fie selecționat. Și astfel în toamna anului 1885 s-a înscris la Școala de Arte frumoase din București.

A avut parte de profesori și mentori de seamă, precum Theodor Aman, Gheorghe Tattarescu, Nicolae Grigorescu.

A fost un student strălucit: în 1889, la absolvire, a obținut medalia de bronz pentru studiile sale. Și-a continuat studiile la Academia de Arte Frumoase din Munchen. A revenit în țară și a expus alături de artiștii timpului. A plecat la Paris, unde a terminat Academia Julian, în anul 1892.

Reîntors în țară, a desfășurat o activitate artistică bogată, introducând principii moderne, devenind unul din cei mai importanți pictori ai vremii. A fondat alături de alți artiști contemporani societatea "Tinerimea artistică".

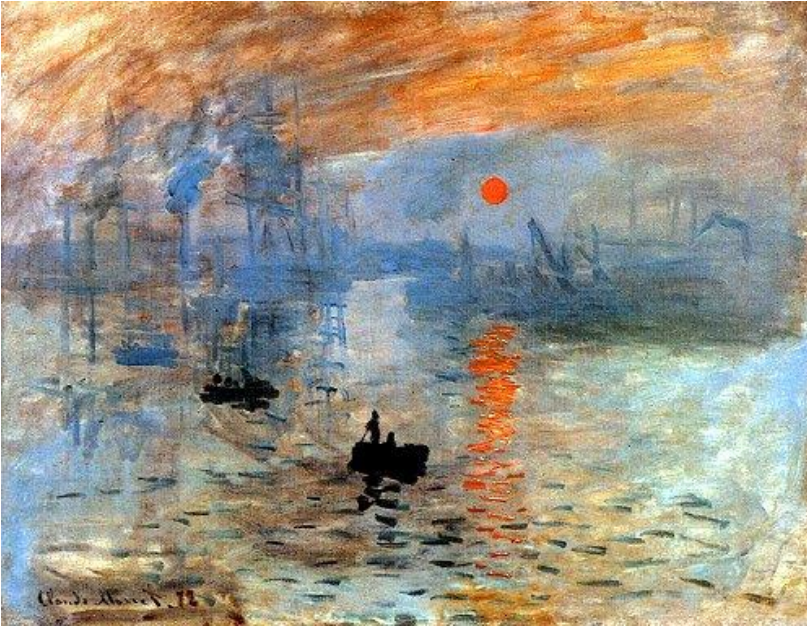
Din 1909 starea sănătății sale s-a agravat până la a fi ținut în fotoliu. Picta peisajele încântătoare din memorie, cu simplitate și finețe. Spre sfârșitul vieții, nemaiputând ține penelul în mâinile paralizate, picta cu el legat de încheietură. Iată cum dezvoltă, cu durere, această tragedie și acest sacrificiu un prieten apropiat al artistului, pictorul Nicolae Tonitza:

"I-am legat pensula de antebrațul mâinii drepte, căci boala i-a luat vigoarea degetelor, și mâna lui începea să se zbată nervos și stângaci pe suprafața pânzei și fața lui se crispa ca de durerile unei faceri, înfricoșător... Rezonanțele nebănuite de adânci ale unui suflet încă viu m-au impresionat până la lașitate. Am fugit din fața acelei schingiuiri voite și, într-o cameră alăturată, în urma perdelelor groase, am plâns, plânsul sec al neputinței mele detestabile".

Ștefan Luchian s-a stins din viață la 28 iunie 1916 la București. Rămâne primul pictor care a redat personalitatea artei românești inspirându-se din frescele bisericilor medievale și din arta tradițională.

Teodora Rusu/Andrei Antonică, cl. a V-a

Oscar Claude Monet

Claude Monet s-a născut pe 14 noiembrie 1840, la Paris. Când familia s-a mutat în Le Havre, peisajele marine și vremea schimbătoare i-au influențat viziunea asupra naturii.

După ce a terminat liceul, s-a întors la Paris, ca să studieze pictura. Aici, s-a apropiat de un grup de artiști ale căror expoziții independente le-au adus celebritatea în anii '70-'80 ai secolului al XIX-lea. Această școală de pictură este cunoscută sub numele de

„Impresionism“. Ea se caracterizează prin tușe de pensulă mici și subțiri, foarte dese, și prin preocuparea pentru redarea luminii și a calității sale schimbătoare. Cele mai cunoscute tablouri ale lui Monet sunt „Lacul cu nuferi“, pictat în 1899, care prezintă un pod peste un heleșteu cu nuferi, o lumină blândă scaldă tot peisajul. Un alt tablou, care mi-a plăcut mie, se numește „În grădină“. Monet pictează o parte a unei grădini încărcată cu flori, în culori calde, realizate prin mii de tușe minuscule, care creează o atmosferă veselă și prietenoasă.

Alături de marii pictori Renoir și Sisley, Monet este unul din reprezentanții cei mai importanți ai Impresionismului. Claude Monet a trezit admirația contemporanilor, prin utilizarea de culori luminoase, precum și cu peisajele sale, în care a transpus pe pânză vibrația.

Familia sa s-a mutat în Le Havre, Normandia, pe când el avea cinci ani. Tatăl său ar fi dorit ca Monet să intre în afacerea familiei, dar Oscar Claude Monet voia să picteze. Eugene Boudin, un artist care a lucrat în mare parte la picturi „plein air“ (schițe rapide făcute în aer liber) pe plajele Normandiei, l-a învățat câteva tehnici ale picturii, în 1856. Mai târziu, Claude dorește să studieze pictura la Paris. Familia nu a fost mulțumită de investiția pe care a făcut-o pentru studiile pictorului. Mătușa sa a fost cea care i-a oferit o bursă continuă, însă stilurile de pictură tradiționale învățate nu i-au fost pe plac.

În 1862, el a studiat arta cu Charles Gleyre, la Paris, unde l-a întâlnit pe Pierre-Auguste Renoir, împreună cu care a fondat mișcarea impresionistă. Au pictat împreună și au rămas prieteni toată viața. În 1867, se muta pe aceeași stradă cu Renoir. În 1872, Monet a pictat *Impression, soleil levant*, un peisaj care a fost expus la prima expoziție impresionistă din 1874. În 1883, Monet închiria o casă pe care o va cumpăra în 1891 și în care va trăi până la sfârșitul vieții. Pictează serii care reprezintă aceleași teme alese de el, dar în lumini diferite și în alt moment al zilei.

Vincent van Gogh

Vincent van Gogh este cunoscut și faimos pentru cele aproape 900 de picturi pe care le-a realizat în cei zece ani ca artist, prea puțini, am putea spune. Schițele și acuarelele sale au devenit și ele foarte celebre.

Totuși, trebuie amintit că van Gogh a mai excelat și într-o altă sferă: schițele din scrisorile sale, în care artistul a folosit trei limbi: olandeză, engleză și franceză.

Cele 625 de scrisori care constituie corespondența sa cu Theo (fratele său) au fost publicate de cumnata lui, Johanna

van Gogh-Bonger.

Despre van Gogh s-a spus că a suferit de multe boli, în special afecțiuni psihiatrice și că acestea și-au pus amprenta asupra comportamentului și picturii artistului.

Câteodată, îndemnat de conștiință, dăruia săracilor nu numai hainele, dar și mobile din casă.

Elena Maria Chelu, cl. a V-a

• Sport și sănătate

Nicolae Duican, cl. a V-a

Concursurile noastre. Excelență, prietenie, fairplay

Impresii de la meciul de baschet

Pentru mine, competiția de baschet de la Liceul German „Goethe“, a fost o experiență plăcută de viață. Nu m-am așteptat să fiu selectată în echipă, dar pentru că școala noastră are puțini elevi, nu e chiar de mirare.

Competiția a ținut două zile. În prima zi, după ce am stat pe saltele timp de o oră și ne-am odihnit, am jucat împotriva Școlii „Nicolae Titulescu“, pe care nu speram să o învingem, dat fiind că era vestită pentru echipa sa de baschet. Dar

pentru că jucătorii nu ne-au crezut prea buni, nu au jucat la fel de bine ca de obicei și au pierdut meciul.

Această victorie ne-a condus mai departe în campionat, unde a mai trebuit să jucăm împotriva Școlii Nr. 45 și a Școlii Nr. 12, dar, cu cât înaintam mai mult, cu atât obstacolele au devenit mai grele.

Teodora Ursescu, cl. a VI-a

Când am făcut parte din echipa feminină de baschet a școlii, m-am simțit extraordinar.

Nimeni nu ar fi crezut că am putea câștiga primul meci. Recunosc că pe celelalte două le-am pierdut, dar spiritul de echipă m-a făcut să uit de asta. A fost o experiență unică. Îi mulțumesc doamnei profesoare de sport că m-a crezut capabilă să mă alătur acelei echipe minunate de baschet.

Clara Sava, cl. a VIII-a

Elena Maria Chelu, cl. a V-a

La început, eram foarte pesimiste; atât de pesimiste, încât doamna Cătană ne-a promis că ne face cinste cu pizza, gândindu-se, evident, că vom pierde.

În prima repriză, am dat tot ce am putut, fără să ne gândim la scor sau la orice altceva. În a doua repriză, ne-am culcat pe o ureche, așa că echipa adversă a reușit să înscrie și să treacă în avantaj. În ultima jumătate a reprizei, ne-am

revenit și meciul a fost echilibrat.

Când s-a fluierat finalul ultimului sfert, ne pregăteam să dăm mâna și să ne aliniem. Când doamna ne-a spus că e 12-12, ne-am bucurat ca și cum am fi câștigat.

În prelungiri, Theodora Haranguș a marcat coșul victoriei și am simțit, pentru prima dată, ce înseamnă să te bucuri împreună cu echipa ta pentru un meci câștigat prin efortul tuturor!

Larisa Negru, cl. a VI-a

Maria și Ioana Bălan
Ana și Maria Dumitrescu
cl. a VI-a/a VII-a

- **Pagina de glume**

Ana Dumitrescu, cl. a VI-a

❖ Un melc se întâlnește cu un prieten. Îi spune, foarte rar:

– Ai juummăăăttaatee deee orăăă llibberăă?

Celălalt răspunde la fel de încet:

– Dddaaa, dddee ccccee?

Primul răspunde, foarte rar:

– Ppppeentruu ccăă aașș vvrreeaaa săă-ți vvorrbbeesc cccincci mmminnuuttte.

❖ Un om tocmai a fost lovit de o mașină. Șoferița iese și îi spune:

- Nu vă faceți griji, suntem chiar în fata unui cabinet medical.
- Știu, spuse rănitul. Eu sunt doctorul.

❖ Doi melci stau, într-o marți, la taclale:

- Cum să ajung în grădină?
- Păi, fă la stânga acum, și cam pe joi, faci la dreapta!

❖ Un tip se duce la dentist. Așezat pe un scaun, deschide gura.

- Dar aveți toți dinții de aur! – strigă dentistul.
- Știu, spune individual. Am venit să îmi puneți un sistem de alarmă.

❖ -- În fraza „Antilopa este mâncată de leu“, unde se află subiectul?

- În burta leului.

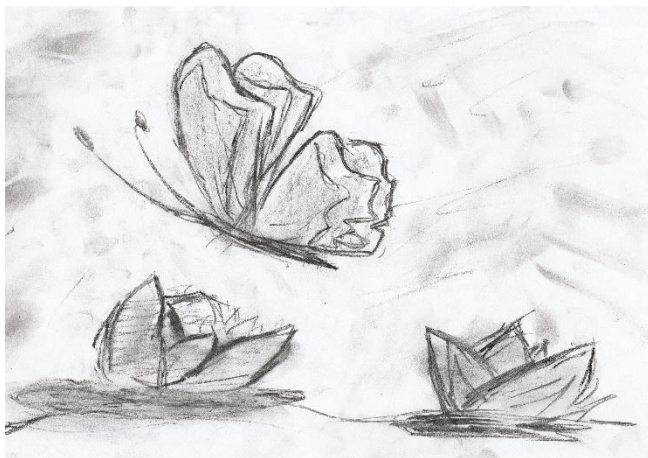
❖ Frizerul își întreabă clientul:

- Cum să vă tund, ca să fiți mulțumit?

Clientul:

- Gratis!

- ❖ - De ce a rămas celebru Napoleon? întrebă profesoara.
- Fiindcă avea o memorie formidabilă, răspunse elevul.
- Poți fi mai explicit?
- Da. Pe statuia sa scrie: „În memoria lui Napoleon“.

Maria Isar, cl. a VII-a

❖ În clasa I, la patru luni după începerea școlii:

- Gigele, cunoști această literă?
- Da, Doamnă!
- Atunci, cum o cheamă?
- Nu-i știu numele, o cunosc doar din vedere...

Ilinca Voican, cl. a V-a

Ioan Coca, cl. a VII-a

• Pagina de muzică

Istoria muzicii religioase bizantine, pe scurt

Prof. Cristian Nica

Evoluția muzicii bisericești de factură creștină a fost una cât se poate de firească și naturală. Chiar dacă ne referim la faptul că în spațiul creștin s-au dezvoltat spre exemplu mai multe sisteme muzicale, o pluritate de metode de interpretare, existând chiar o mare diversitate de modalități componistice, și lista poate continua, o caracteristică fundamentală a muzicii bisericești privită în ansamblu ne explică tocmai această evoluție naturală a acesteia din urmă. Această caracteristică esențială este că muzica îl ajută pe om să intre în legătură cu divinitatea. Dacă privim evoluția omului de la crearea sa și până azi, indiferent de cultură, civilizație, religie, etc., acesta a căutat prin incantații, rugăciuni, etc. să aibă contact cu realitatea metafizică. Aceste forme de căutare erau însoțite de muzică, muzica fiind alături de cuvânt puntea dintre om și divin.

Muzica este considerată o artă. Anton Pann definește această artă ca fiind: „Știința melodiei și a celor ce se ating de melodie”³². Încă din antichitate observăm asemănări între arte. Însăși termenul de muzică provine de la numele muzelor³³. Muzica se aseamăna cu pictura și sculptura. Vorbim despre proporții, despre calcule matematice, despre numerologie chiar.

De aceea muzica era considerată în această perioadă o știință exactă și se studia împreună cu matematica, geometria, astronomia, etc. Să nu uităm de marele matematician Pytagora care era preocupat și de această știință a muzicii. În urma unor experimente el a pus baza unui sistem muzical bazat pe rezonanța naturală a sunetului. Acest sistem a fost preluat de ucenici ai lui și perfecționat, fiind utilizat mult timp în perioada antichității și chiar prezintă interes pentru mulți cercetători din zilele noastre.

În această mare perioadă a antichității (vorbim de mii de ani înaintea erei noastre) marile civilizații au dezvoltat fenomenul muzical. În principal ne referim la marile culturi ce au dominat și au influențat toate celelalte popoare. Orientul deține supremația aici existând multe stiluri muzicale dintre care cele mai importante sunt stilul sumero-babilonian, stilul egiptean, stilul chinez, stilul indian. În spațiul mediteranean singura mare cultură în care putem vorbi despre un stil muzical este cea greacă. Muzica romană începe să se particularizeze ca și stil muzical începând abia cu perioada evului mediu timpuriu. Până atunci stilul muzical ce se impunea și în spațiul apusean era cel grec. Ei bine, fiind tributare acestor mari culturi muzicale în fiecare spațiu geografic se dezvoltă încet-încet stiluri muzicale specifice zonelor respective.

Din prezentarea de mai sus am observat faptul că muzica popoarelor antice este preponderent diatonică și pe alocuri cromatică, acest diatonism utilizând sisteme

³² Anton Pann, *Op. cit.*, p. 1

³³ „În [mitologia greacă](#), muzele (gr. *muze*, lat. *musae*) erau cele 9 fiice ale lui [Zeus](#) și ale [Mnemosynei](#), considerate drept inspiratoare ale [muzicii](#), ale [dansului](#), ale poeziei și patroanele artelor în general.”, <http://ro.wikipedia.org/wiki/Muze>, accesat la 20.06.2012, h: 14.15

netemperate de intonație - sisteme care utilizează microtonii datorită cărora varietatea intonațională este foarte largă. O altă caracteristică a muzicii antice este modalismul și bogăția structurală a acestuia.

Dacă până acum am analizat din punct de vedere istoric mai mult evoluția muzicii de la începuturile ei și până în antichitate inclusiv, în cele ce urmează vom încerca să vorbim despre începuturile și dezvoltarea muzicii religioase atât pe plan istoric cât și pe plan divino-uman.

Creștinismul ia naștere în spațiul unde și-a desfășurat activitatea Iisus Hristos dimpreună cu Apostolii Săi, și anume în zona Palestinei. Astfel cultul creștin începe să se dezvolte existând mărturii referitoare la utilizarea muzicii în cadrul acestuia. Dar ce fel de muzică? De unde provenea aceasta? În primul rând creștinii au împrumutat cel mai mult din cultul mozaic. Din muzica ebraică au împrumutat psalmii dar și stilul specific de interpretare a acestora (stilul psalmodic)³⁴. Acestor psalmi ai Împăratului David li s-au adăugat texte evanghelice și chiar texte noi scrise după același model ca și textele biblice. Alte izvoare muzicale din care s-au inspirat creștinii primelor veacuri au fost muzica veche greacă dar și alte stiluri muzicale din diverse spații geografice.

Odată cu apariția creștinismului ca religie, apare și muzica de factură creștină, muzică ce servea cultului în primul rând, cult a cărui rânduială, datorită spațiului geografic (Palestina) și mediului cultural în care a apărut această religie, s-a inspirat inițial din serviciile divine iudaice. Este ușor de înțeles faptul că practicilor iudaice li se adaugă și alte practici de cult păgâne provenite de la popoarele păgâne convertite la creștinism. Astfel cultul creștin începe să se cristalizeze de-a lungul secolelor, creștinismul devenind din anul 313 religie recunoscută în Imperiul Roman de Răsărit datorită Edictului de la Mediolan dat de Împăratul Constantin cel Mare. Muzica religioasă creștină, parte a cultului, este tributară inițial muzicii iudaice și popoarelor antice cu care creștinismul intră în contact. De exemplu mulți cercetători au arătat că refrenul *Aliluia*³⁵ este dezvoltat în ample forme melodice, fiind întâlnit și la păgâni³⁶.

Nu ne este foarte ușor să determinăm măcar aproximativ aportul muzicii orientale antice, profane sau religioase, la conturarea muzicii religioase creștine. Acest lucru se întâmplă datorită lipsei documentelor atât de necesare pentru a cuantifica cu mai mare precizie acest aport. Totuși nu putem să negăm această contribuție pe care muzica antică a avut-o asupra muzicii prebizantine.

Cele mai importante izvoare pentru cercetarea acestei muzicii ne rămân fondul ebraic al Vechiului Testament și fondul deja creștin al Noului Testament. Deci cel mai reprezentativ izvor al muzicii religioase bizantine nu este altul decât cărțile Sfintei Scripturi. Începuturile muzicii le găsim chiar în prima carte a Vechiului Testament, în capitolul 4, unde se vorbește despre urmașii lui Cain și Abel: „Fratele lui (Iabal) se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi.” (Facere 4: 21)³⁷.

³⁴ Vom vedea în cele ce urmează ce înseamnă *stil psalmodic*

³⁵ Aliluia - refren (ebr. *halelu* - slavă și *jah* - Dumnezeu) - Slavă lui Dumnezeu, Cf. Vasile Iliuț, *Op. cit.*, p. 119

³⁶ Vasile Vasile, *Istoria muzicii bizantine și evoluția ei în spiritualitatea românească*, (Ed. Interpret, București, 1997), p. 5

³⁷ *Biblia sau Sfânta Scriptură*, (Ed. Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București)

În cartea Facerii sunt menționate și primele instrumente și apariția muzicienilor pământeni. În concepția creștină Însuși Dumnezeu cântă: „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un izbăvitor puternic. El se va bucura foarte de tine și în dragostea Lui va tresălta și va cânta de bucurie pentru tine.” (Sofonie 3: 17)³⁸.

Ultima carte a Sfintei Scripturi prezintă momentele sfârșitului lumii și totodată dispariția muzicii: „Și glasul celor ce cântă din chitară și din gură și din flaut și din trâmbiță nu se va mai auzi de acum...” (Apocalipsa 18: 22)³⁹.

„În concluzie, în concepția creștină, revelată în cele 60 de cărți, scrise de 40 de autori, în timp de aproximativ 1600 de ani, *muzica este un dar al lui Dumnezeu*, cu dublă prezență, cerească și pământească, a cărei existență încetează numai pentru aceasta din urmă, odată cu sfârșitul lumii. Ea se dovedește a fi cea de-a patra necesitate umană, *după hrană, îmbrăcăminte și adăpost*, dar este în același timp *limba* de comunicare cu Dumnezeu, în care I se aduce laude Celui ce l-a creat pe Om cu sensibilitate pentru muzică.”⁴⁰

În Vechiul Testament întâlnim diverse situații în care apare muzica. În primul rând vorbim despre slăvirea lui Dumnezeu prin intermediul muzicii. Astfel după eliberarea miraculoasă de sub robia egipteană și după trecerea Mării Roșii a poporului iudeu, „Atunci a luat Mariam proorocița, sora lui Aaron, timpanul în mâna sa, și au ieșit după dânsa toate femeile cu timpane și dănțuind. Și răspundea Mariam înaintea lor: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!” (Ieșire 15, 20-21)⁴¹.

Precum serviciile de cult erau însoțite de muzică și proorociile uneori se bucurau de această artă sfântă. Astfel proorocița Debora alături de Barac cântă victoria obținută de iudei împotriva cananeenilor: „Ascultați dar, regilor! Căpetenii, luați aminte! Căci cântare voi cânta Domnului. Cânta-voi Domnului Dumnezeului lui Israel!” (Judecători 5, 3)⁴².

Muzica mozaică era prezentă la toate evenimentele legate de viața religioasă, de cult și ocazională. Astfel iudeii au cântat la sfințirea templului din timpul lui Solomon, templu care urma să devină centru spiritual al întregului popor evreu. „Și când toți leviții care erau cântăreți, Asaf, Heman, Iedutun, fiii lor și frații lor - îmbrăcați în vison și cu chimbale, chitare și harfe au stat în partea de răsărit a jertfelnicului și împreună cu ei au stat o sută douăzeci de preoți care trâmbițau din trâmbițe - și îndată ce aceia care sunau din trâmbițe și cei care cântau uniți într-un singur glas ca să slăvească și să laude pe Domnul, au făcut să răsunе trâmbițele, chitarele și celelalte instrumente muzicale, și au slăvit pe Domnul, zicând: Căci El este bun, că în veac este mila Lui!, atunci templul norului s-a umplut de norul slavei Lui,” (II Paralipomena 5, 12-13)⁴³.

(va urma)

³⁸ *Idem*

³⁹ *Idem*

⁴⁰ Vasile, Vasile, *Op. Cit.*, p. 8

⁴¹ *Biblia, Op. cit*

⁴² *Biblia, Op. cit*

⁴³ *Idem*

• Final de an

Ultimul clopoțel, momente de bun rămas elevilor clasei a VIII-a

În toamna anului trecut, imediat după începerea școlii, când i-am mărturisit mamei mele că nu mai pot să merg la școala la care învățam de șapte ani, mulți au spus că nu este momentul să fac o astfel de schimbare la începutul ultimului an de gimnaziu.

Mama a înțeles că stresul provocat de vechea școală este mai nociv decât o schimbare și, în doar două zile, mi-a spus că a găsit un altfel de loc. La sfârșitul unei serii de

vineri, după o slujbă minunată la Biserica Rusă, aveam să îl întâlnesc pentru prima oară pe Părintele Vasile Gavrilă, despre care am știut din prima clipă că avea să-mi schimbe viața. Mi-a spus că mă primește cu drag, dar că este bine ca înainte de a lua o decizie atât de importantă pentru mine, să vin o săptămână la școală și să vă cunosc, stimați profesori și dragi colegi.

Le-am întâlnit pe doamna directoare și pe doamna psiholog și am avut convingerea că am ajuns unde voiam, într-o școală caldă, cu profesori buni, care își iubesc elevii și îi consideră partenerii lor pe drumul cunoașterii.

Aveam încă emoții: mă întrebam cum sunt colegii pe care urma să îi am. Chipurile voastre curioase mi-au dat încredere. Cuvintele lui Rareș ...*bine ai venit, Clara, acum suntem o echipă perfectă, cinci fete și cinci băieți...* mi-au rămas în suflet, chiar dacă pe parcursul acestui an, el nu a fost mereu la fel de generos în aprecieri la adresa mea. Știu însă că dincolo de imaginea de coleg critic se ascunde un om bun și sensibil.

Aș vrea să mulțumesc în primul rând părintelui Gavrilă, care mi-a dat aripi, doamnei psiholog pentru că m-a învățat că știu să zbor, doamnei directoare pentru că m-a primit cu brațele deschise, întregului colectiv de profesori, care m-a sprijinit să îmi depășesc limitele și să am încredere în mine, domnului Marin care m-a încurajat când am suferit din cauza unor mici ironii.

Aș vrea apoi să mulțumesc fiecăreia dintre voi, dragi colege:

- Sofia Staicu, îți mulțumesc pentru sufletul tău curat și delicat;
- Sofia Iatan, mulțumesc pentru că mi-ai arătat ce înseamnă să pui pasiune în ceea ce faci;
- Sofia Enache, mulțumesc pentru feminitatea pe care o respiri prin totii porii;
- Ana, îți mulțumesc că îmi arăți ce înseamnă să fii un om puternic!

Și acum să mulțumesc colegilor, ...știu că veți comenta din nou, dar am învățat chiar să iubesc ironiile voastre:

- Rareș, mulțumesc pentru acele prime cuvinte și să știi că nu am cum să uit când e ziua ta, așa că, vrei, nu vrei, eu tot te voi suna în fiecare an pe 4 octombrie;
- Ilie, ziua ta chiar că nu o pot uita, și te asigur că, dacă vei ajunge învățător, așa avea toată încrederea să-mi las copiii pe mâna ta;
- Victor, îți mulțumesc că mi-ai arătat ce înseamnă un spirit exact, cred că vei ajunge un mare inventator;
- Vlad, îți mulțumesc că mi-ai arătat că un adolescent poate fi echilibrat;
- Și nu în ultimul rând vreau să îi mulțumesc celui care m-a "alintat" cu multe remarci încărcate de umor, sper eu, și nu de răutate, care mi-a mai smuls și lacrimi de supărare și de furie, ...evident, unicului și inegalabilului nostru coleg, Ionuț. Oricât de dur ai vrea să pari, dragă Ionuț, eu am citit dincolo de imaginea pe care vrei să ne-o oferi și am văzut un suflet bun, pe care Dumnezeu îl va șlefui într-o piatră prețioasă.

După un an în care a fost și soare, au fost și ploii, vorba cântecului, pot să spun că am rămas în suflet doar cu bucurie, și poate cu regretul că anul acesta s-a scurs prea repede.

O să-mi fie tare dor de fiecare dintre cei prezenți în această sală, sper să reușim să ne mai întâlnim, oricum suntem privilegiați: părintele Gavrilă ne va ține împreună și dincolo de gimnaziu. Domnule diriginte, nu am uitat că ne-ați mai promis o excursie, a fost prea frumos în prima ca să nu o repetăm, iar peste o lună va fi mai ușor: vom fi deja liceeni și poate ceva mai responsabili....☺

Până atunci să ne ajute Dumnezeu să ajungem în licee unde să ne fie bine, chiar dacă nu vom mai găsi un colectiv așa minunat.

Mulțumesc, vă iubesc!

Clara Sava, cl. a VIII-a

Foto: Daniel Stoian

Revista Școlii Gimnaziale "Sfinții Trei Ierarhi"

Cuprins

- Editorial
- De ce suntem diferiți – expunerea viziunii școlii, promovare, concept
- Evenimente culturale ale școlii noastre - participări ale echipei școlii la manifestări în plan local, național sau internațional de excepție. Tabere de creație, expoziții, concerte, competiții, proiecte notabile, schimburi de experiență etc.
 - Serbarea de Crăciun – decembrie 2015 – muzică și teatru de animație
 - Articol închinat hramului școlii, marcat printr-un vernisaj al expoziției "Cuvântul întrupat în slovă, imn și viețuire la Sfinții Trei Ierarhi"
 - Proiectul Proedus-Civitas "Surâsul Copilăriei", festival de muzică, dans, arte vizuale și teatru pentru copii
 - Lansarea albumului-martor de proiect "Triumful Surâsului"
 - Concursul național de miniproiecte misionar-filantropice "Mâini întinse spre lucrarea poruncilor lui Dumnezeu"
 - Zilele francofoniei
- Micul jurnalist – interviuri luate de către copii
- Gânduri ale dascălilor
 - Ieșirea de siguranță (Cosmina Dragomir)
 - Mihai Eminescu (Mihaela Stoica)
 - Despre competiție (Maria Spătaru)
 - Istoria muzicii religioase bizantine (Cristian Nica)
- Colțul lui Hipocrate (Lavinia Nițoiu). Pagina de sănătate, consiliere, siguranță (medicină tradițională, plante medicinale, alimentație sănătoasă)
- Concursul de fotografie/fotografia lunii
- Impresii din călătorii: descrieri, povestiri, legende aduse din locuri noi vizitate
 - Drumul sării
 - Școala de vară
 - Orașe vizitate
- Descrierea unei experiențe artistice proprii (am evoluat într-un concert, am participat la un vernisaj, am făcut parte dintr-un spectacol).
- Enciclopedia noastră - curiozități științifice notate sau interpretate de copii – pe tărâmul matematicii, fizicii, chimiei, astronomiei, geografiei, biologiei etc
- Să ne cunoaștem limba – reguli gramaticale, de exprimare, vocabular, erori frecvente
- Creații literare ale copiilor de toate vârstele: poezie, proză, dramă
- "Ce simt, ce cred" – pagina de eseuri (despre prietenie, empatie, sinceritate, curaj, speranță, atitudine, corectitudine, valoare, justiție etc)
- Pagina de spiritualitate. Sfântul meu drag
- Pagina de artă – muzică, teatru, pictură, poezie, cinematografie – recenzia unei expoziții, piese de teatru, concert, ...prezentăm un artist, recomandăm un film sau o carte
- Gânduri de la cititori
- Pagina de jocuri, glume